

DE STER

OKTOBER 1978

78e Jaargang, Nummer 10

Konferentie-uitgave

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redacteur kerkelijke tijdschriften:** Dean L. Larsen.

Internationale redactie: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Redactie De Ster: George Ph. M. Kraanen, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Antonius Botter, Heilige Stoel 48/35, 6601 VR Wijchen, Telefoon: 08894 - 4320.

148ste jaarlijkse algemene conferentie

Alfabetische lijst van de sprekers

Anderson, Joseph	134	Packer, Boyd K.	169
Ashton, Marvin J.	13	Perry, L. Tom	102
Backman, Robert L.	140	Petersen, Mark E.	122
Benson, Ezra Taft	64	Poelman, Ronald E.	63
Brown, Victor L.	166	Reeve, Rex C.	142
Cook, Gene R.	127	Richards, LeGrand	143
Cullimore, James A.	52	Romney, Marion G.	79, 97, 177
Cuthbert, Derek A.	138	Sill, Sterling W.	130
Haight, David B.	47	Simpson, Robert L.	72
Hinckley, Gordon B.	117	Smith, Barbara B.	159
Hunter, Howard W.	69	Smith, Eldred G.	60
Kimball, Spencer W. . .	5, 90, 147, 153, 179	Stone, O. Leslie	112
Lee, George P.	56	Tanner, N. Eldon.	28, 39, 84, 175
Maxwell, Neal A.	19	Taylor, Henry D.	76
McConkie, Bruce R.	23	Tuttle, A. Theodore.	162
Monson, Thomas S.	42	Vandenberg, John H.	107

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk/gemeente:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041 434,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 570 0300 314-60,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00.

© 1978 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstrasse 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Inhoudsopgave

GM
M2 05.57
S838D4
v.78
1978

Zaterdagochtendvergadering van 1 april 1978

De ware weg tot leven en heil. <i>Spencer W. Kimball</i>	5
Geen tijd voor twist. <i>Marvin J. Ashton</i>	13
Vrouwen Gods. <i>Neal A. Maxwell</i>	19
„De morgen daagt, de nacht vliedt heen“. <i>Bruce R. McConkie</i>	23
„Gij zult de waarheid verstaan“. <i>N. Eldon Tanner</i>	28

Zaterdagmiddagvergadering 1 april 1978

Statistisch overzicht 1977	35
Verslag van het kerkelijk comité van financiën	37
Het steunen van kerkelijke ambtenaren	39
Het gelovige gebed. <i>Thomas S. Monson</i>	42
Het jeugdwerk verrijkt het leven van de kinderen. <i>David B. Haight</i>	47
Bedroeft de Geest Gods niet, opdat Hij niet van u heengaet. <i>James A. Cullimore</i>	52
Onbesmet van de wereld blijven. <i>George P. Lee</i>	56
Beslissing. <i>Eldred G. Smith</i>	60
„Ik ben hier niet alleen gekomen“. <i>Ronald E. Poelman</i>	63
„Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan“. <i>Ezra Taft Benson</i>	64

Priesterschapsvergadering van zaterdag 1 april 1978

„Bind uw sandalen aan“. <i>Howard W. Hunter</i>	69
„Niet mijn wil, maar de Uwe“. <i>Robert L. Simpson</i>	72
Openbaring. <i>Henry D. Taylor</i>	76
Verantwoordelijkheden van de priesterschap. <i>Marion G. Romney</i>	79
Een goede aanbeveling waardig. <i>N. Eldon Tanner</i>	84
Het gezin — de fundamentele eenheid van de kerk — sterken. <i>Spencer W. Kimball</i>	90

Zondagmorgenbijeenkomst, 2 april 1978

Gebed en Openbaring. <i>Marion G. Romney</i>	97
„Vertrouw op de Here“. <i>L. Tom Perry</i>	102
„Wat is waarheid?“. <i>John H. Vandenberg</i>	107
Maak van uw huwelijk een succes. <i>O. Leslie Stone</i>	112
„Wees niet ongelovig“. <i>Gordon B. Hinckley</i>	117

Zondagmiddagbijeenkomst, 2 april 1978

„Het bewijs der dingen die men niet ziet“. <i>Mark E. Petersen</i>	122
Zoek uw geestelijke leider. <i>Gene R. Cook</i>	127
De poëzie van succes. <i>Sterling W. Sill</i>	130
Ijverig werkzaam zijn. <i>Joseph Anderson</i>	134
Wat wil de Heiland dat ik doe? <i>Derek A. Cuthbert</i>	138
Alles wat ons dierbaar is. <i>Robert L. Backman</i>	140
Reacties op de oproep. <i>Rex C. Reeve</i>	142
De wederkomst van Christus. <i>LeGrand Richards</i>	143
Luister naar de profeten. <i>Spencer W. Kimball</i>	147

Vergadering van de welzijnszorg op 1 april 1978

De reinen van hart worden. <i>Spencer W. Kimball</i>	153
Als wij oud zijn geworden. <i>Barbara B. Smith</i>	159
Welzijnswerk begint bij u. <i>A. Theodore Tuttle</i>	162
Een toevlucht der liefde. <i>Victor L. Brown</i>	166
Emotionele problemen oplossen op 's Heren wijze. <i>Boyd K. Packer</i>	169
Wij zijn zijn rentmeesters. <i>N. Eldon Tanner</i>	175
De koninklijke wet der liefde. <i>Marion G. Romney</i>	177
Het evangelie thuis leven. <i>Spencer W. Kimball</i>	179

Verslag 148ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gebeurtenissen tijdens de op 1 en 2 april j.l. in de Tabernakel van Salt Lake City gehouden vergaderingen

„Luistert, o gij volk Mijner kerk, . . . gij volk van verre; en gij die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.” (LV 1:1.) De strekking van de geïnspireerde boodschappen van de algemene conferenties der kerk is geheel in overeenstemming met deze aangrijpende beginregels van de Leer en Verbonden. Ook dit jaar heeft de kerk weer in diezelfde geest de traditie voortgezet in de jongste aprilconferentie, officieel bekend als de 148ste algemene jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Alle bijeenkomsten werden door president Spencer W. Kimball gepreseed. Tijdens de eerste algemene vergadering op zaterdagochtend heeft hij vier broeders voorgedragen om te worden gesteund als nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig. Ook werd daarin een historische aankondiging gedaan inzake het „tweevoudig accent” dat voortaan op het genealogisch werk wordt gelegd. Alle leden werden nl. verzocht „hun eigen levensgeschiedenis te schrijven en in gezinsverband samen te werken,” om „hun afkomst volledig tot in de vierde generatie na te gaan.” Verder onderzoek mag „desgewenst” worden verricht. In verband met de hernieuwde inzet, waarmee de leden zich moeten toeleggen op het opstellen van hun familiestamboom over vier generaties, is er bovendien gesproken over een „heel de kerk omvattende actie voor het

ontlenen van namen aan genealogische documenten.” (Zie blz. 6.)

De conferentie werd bijgewoond door kerkelijke leiders uit de hele wereld, waaronder 11 buiten de Verenigde Staten wonende gebiedssupervisors van de Algemene Autoriteiten, 183 regionale vertegenwoordigers en 900 speciaal daartoe uitgenodigde ringpresidenten.

De vergaderingen werden op zaterdag 1 en zondag 2 april gehouden. Door 32 van de in totaal aanwezige 66 algemene autoriteiten werden toespraken gegeven. Het ledental van het Eerste Quorum der Zeventig werd door toevoeging van vier leden tot 47 uitgebreid. De nieuwbenoemde algemene autoriteiten zijn de ouderlingen Ronald E. Poelman uit Californië, Derek A. Cuthbert uit Engeland, en Robert L. Backman en Rex C. Reeve Sr. uit Salt Lake City.

De conferentie werd gehouden in de Tabernakel op Temple Square, terwijl er bovendien zitplaatsen beschikbaar waren in de Assembly Hall en in het nabijgelegen Salt Palace. Op zaterdag vonden er vergaderingen plaats om 7 uur 's morgens (welzijnszorg) en verder om 10, 14 en 19 uur (algemene priesterschapsvergadering), en op zondag om resp. 10 en 14 uur.

De hele conferentie of gedeelten daarvan werden via de elektrotechnische media naar een groot deel van de wereld uitgezonden, en wel op televisie naar 215 stations en 125 draadomroepsystemen in

de Verenigde Staten en Canada; over de radio naar 51 stations in de Verenigde Staten, 75 stations in Latijns Amerika, 44 stations in Australië en via 1 kortegolfzender naar Europa, Afrika en Latijns Amerika, en verder via gesloten audio-circuits naar 331 kerkgebouwen in de V.S. en 68 in Europa; verder via 7 FM-zenders. De algemene priesterschapsvergadering kon via gesloten circuits op 1.360 verschillende plaatsen worden gevolgd.

Behalve de op de beide bovengenoemde dagen gehouden algemene vergaderingen werd op vrijdag 31 maart in het kerkkantoor een instructiebijeenkomst

voor regionale vertegenwoordigers gehouden, waarin president Kimball bekendmaakte dat er voortaan in iedere ring „slechts twee ringconferenties per jaar” gehouden zullen worden, en dat bepaalde interregionale gebiedsconferenties met ingang van 1979 in de Verenigde Staten worden gehouden. President Kimball heeft bovendien nog andere gewichtige instructies gegeven inzake de kerk en politieke kwesties en regeringszaken, over vereenvoudigingen, het genealogisch onderzoek en het zendingswerk. (Voor nadere bijzonderheden hieromtrent verwijzen wij naar blz. 86.) - De redactie.

De ware weg tot leven en heil

President Spencer W. Kimball

De belangrijkste boodschap voor de hedendaagse wereld is dat Jezus Christus leeft en ons de weg ten leven biedt.

Vandaag, broeders en zusters, kom ik tot u met een hart vol erkentelijkheid, niet alleen voor het feit dat wij heden in de gelegenheid zijn hier weer in een klimaat van godsdienstvrijheid bijeen te komen en voor de toewijding van onze trouwe kerkleden, maar ook als iemand die u reeds eerder heeft aangespoord uw inspanningen te verdubbelen, en die u daartoe blijft aansporen. Voor uw reacties op deze aansporing wil ik u gaarne danken. Velen hebben goed hun best gedaan bij het opknappen van hun huizen en erven. Velen hebben gevolg gegeven aan de raad om, waar dit maar enigszins mogelijk was, een eigen tuin aan te leggen, om ons het contact met de aardbodem niet te doen verliezen en ervan verzekerd te kunnen zijn dat wijzelf in staat zijn althans enigermate in onze eigen levensbehoeften te voorzien. Verbouw op uw eigen grond zoveel mogelijk voedingsmiddelen, als u water tot uw beschikking hebt; vooral bessenstruiken, vruchtbomen e.d. zijn ten zeer-

ste gewenst. Plant die dus als het bij u heersende klimaat voor de groei daarvan geschikt is. Verbouw ook groenten en eet ze vers uit uw eigen tuin. Zelfs flat- en kamerbewoners kunnen doorgaans in bloempotten en plantenbakken nog wel iets eetbaars verbouwen.

Zoals reeds eerder gezegd zijn de meeste leden van de kerk zich terdege bewust van onze levendige belangstelling voor het van de kerk uitgaande zendingswerk, en van de oproepen die wij in vele landen hebben gedaan tot hernieuwde toewijding aan de evangelieprediking en de voorbereiding van zendingelingen, die de goede tijding van de herstelling overal aan de mensen moeten brengen. Ik voel mij evenzeer gedrongen tot bevordering van het tempelwerk voor de doden als van het zendingswerk onder de levenden, daar dit in de grond van de zaak op hetzelfde neerkomt. Ik heb dan ook tegen mijn broederen van de Algemene Autoriteiten gezegd dat dit werk voor de doden steeds in mijn gedachten is.

Kortgeleden hebben de leden van het Eerste Presidium en van de Raad der Twaalf zorgvuldig overwogen hoe wij bij het vervullen van deze enorm belangrijke taak onze inspanningen kunnen

verdubbelen. Thans kondigen wij aan dat er voortaan een tweevoudig accent op het genealogisch werk moet worden gelegd, dat daardoor weer op de voorgrond wordt gesteld.

Ten eerste dienen alle leden hun eigen levensgeschiedenis te schrijven en in gezinsverband met elkaar samen te werken. Bovendien willen wij deze mensen en hun gezinsleden er nogmaals op wijzen dat wij hen rechtstreeks verplichten om hun afkomst volledig tot in de vierde generatie na te gaan. Desgewenst kan men zijn eigen familiestamboom nog verder dan over vier generaties uitbreiden.

Ten tweede stellen wij u hierbij voor een heel de kerk omvattende actie te organiseren voor het ontlenen van namen aan genealogische documenten. De leden van de kerk worden hierdoor in staat gesteld „de tweede mijl te gaan” (zie Matt. 5:41) door anderen extra diensten te bewijzen via deelname aan dit opzoeken van namen, een werk dat op plaatselijk niveau onder toezicht zal staan van de leidinggevende priesterschapdraggers, bij wie u nadere bijzonderheden hierover kunt verkrijgen.

Thuis heb ik in mijn kantoor op de boekenplanken 33 grote goedgevulde dagboeken staan, een boek voor ieder jaar. Ik schrijf dagelijks in mijn dagboek, dat aan het eind van elk jaar dan weer aan die bibliotheek toegevoegd wordt. Er staan verslagen in van door mij gemaakte reizen naar verschillende landen, ook wereldreizen, van gehouden vergaderingen, aantekeningen over mensen met wie ik te maken heb gehad, door mij voltrokken huwelijken en allerlei wetenswaardigheden voor mijn familieleden, en ook eenmaal voor de kerk, naar ik hoop.

Alle leden van deze kerk zou ik op het hart willen drukken serieus aandacht aan hun eigen familiegeschiedenis te

besteden, en ook hun ouders en grootouders aan te sporen hun eigen dagboek te schrijven. Laat geen ouderpaar de eeuwigheid ingaan zonder dat deze mensen hun memoires hebben nagelaten aan hun kinderen, kleinkinderen en verdere nakomelingen. Iedereen is daar eigenlijk toe verplicht. Ik wil er dan ook bij u op aandringen ook uw kinderen een begin te laten maken met het opschrijven van hun eigen levensgeschiedenis en het bijhouden van een dagboek.

Onlangs kregen wij bezoek van een hoge regeringsfunctionaris, die tot ons heeft gezegd:

„Het gezin is van zo'n wezenlijke, fundamentele betekenis voor de kracht van onze beschaving. Dit is een feit dat blijkbaar wel eens wordt vergeten, maar toch is het zo verschrikkelijk belangrijk. Het gezin is onze voornaamste bron van morele kracht, van lichamelijke en emotionele gezondheid, van bescherming in tijden van tegenspoed. Het is de enige instelling, die ons een milieu garandeert, waarin bestendiging gewaarborgd wordt van die beginselen en begrippen waaraan ons volk zijn kracht heeft ontleend.

„Ik herinner mij een uitspraak van iemand,” zei hij verder, „die als getuige voor een Congrescommissie werd gehoord, en ten aanzien van het gezin het volgende zei: „Alvorens met het gezin als zodanig een loopje te nemen, zult u er goed aan doen te bedenken dat alle uit de geschiedenis der mensheid bekende samenlevingsvormen steeds weer zijn uitgegaan van het opvoeden van kinderen in een gezinsverband. Voordat u dus pogingen onderneemt om tot afschaffing van deze instelling over te gaan, moest u liever eerst eens trachten na te gaan waarom alle vroegere beschavingen er zich aan gehouden hebben.” Volgens mij heeft uw kerk hier terecht

altijd buitengewoon veel aandacht aan geschonken.”

Het evangelie is dan ook altijd een gezinsaangelegenheid geweest. Door er een vaste gewoonte van te maken op gezette tijden geregeld een inspirerende gezinsavond met elkaar te houden en veel zorg te besteden aan de voorbereiding van het programma, waarmee wij die avond willen vullen, kunnen wij onze kinderen iets meegeven dat hun altijd bij zal blijven. Als wij zo een deel van onze eigen tijd voor ons gezin reserveren, geven wij met onze eigen tegenwoordigheid de onzen een geschenk dat niet onopgemerkt kan blijven.

Ons *lesboek voor de gezinsavond* staat boordevol ideeën, maar dit zijn slechts goede wenken en richtlijnen, die nooit de plaats mogen innemen van de geïnspireerde eigen inbreng van de ouders, die zelf moeten bepalen wat er op zo'n avond moet worden gedaan om in de specifieke behoeften van hun kinderen te kunnen voorzien. Als wij ze voeden met hetgeen de tuin van het evangelie thuis opbrengt, kan al hetgeen zij daarenboven in kerkelijke bijeenkomsten mogen opsteken een voedzame aanvulling op het menu zijn, maar dit vormt dan niet hun hoofdvoedsel, of de enige maaltijd waarmee zij het moeten doen.

Het tehuis is de plaats waar heiligen worden gekweekt. Goede tehuizen zijn er niet genoeg. Nog steeds komen er kinderen terecht in gezinnen waarin ze mishandeld of misbruikt worden, waar ze geen liefde ontvangen en niet in de waarheid worden onderwezen en voorgegaan.

Wij zijn ten eerste bekommerd over het grote aantal gevallen van kindermishandeling, waarvan voortdurend in de pers wordt melding gemaakt. Het vervult ons met diepe bezorgdheid dat er ouders

bestaan die een kind schade kunnen toebrengen. De Heer Zelf had kleine kinderen lief, en zei:

„Laat de kinderen worden en verhinderd ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.” (Matt. 19:14.)

Laat geen van onze eigen ouders als heiligen der laatste dagen zich ooit schuldig maken aan die afschuwelijke wandaad van het mishandelen van een van Christus' kleinen!

Uit de meest recente (Amerikaanse) statistieken blijkt dat de „echtscheidingsepidemie” in dit land nog volop heerst en zelfs nog altijd in opmars is. Zo vonden er in 1975 in de Verenigde Staten ruim een miljoen echtscheidingen of nietigverklaringen van huwelijken plaats, het hoogste tot dusverre geregistreerde aantal.

In het afgelopen jaar werd zelfs nagenoeg één op de twee huwelijken door echtscheiding ontbonden, d.i. tweemaal zoveel als in 1966 en bijna driemaal zoveel als in 1950. Er waren bij dit uiteenvallen van gezinnen waarschijnlijk wel meer dan een miljoen kinderen onder de achttien betrokken, voor wie de emotionele en verdere kwalijke gevolgen van het stuklopen van het huwelijk van hun ouders wellicht nog harder aankwamen dan voor de volwassenen zelf.

Misschien zijn er mensen die hier achteloos aan voorbijgaan en de ernst van deze situatie niet inzien, maar wij menen dat vrijwel ieder weldenkend mens bij overweging van dit verschijnsel hieruit zal opmaken dat vernietiging van het gezinsleven op de duur een heel volk te gronde richt. Dit is buiten kijf, en alle geschiedkundigen of mensen die zich in hun gedachtengang historisch hebben georiënteerd, zijn tot diezelfde conclusie gekomen.

Wij kunnen ons niet losmaken van het onheilspellende vermoeden dat vele nieuwlichters weinig of geen aandacht besteden aan de heilige aard van huwelijk en gezinsleven.

Het meest gaat ons ter harte het geestelijke, morele en emotionele welzijn van alle gezinsleden, vanaf hun kindsheid, via de puberteitsjaren tot in de volwassen leeftijd.

In 1974 moet er in de Verenigde Staten minstens een miljoen ongeborn kinderen door middel van abortus provocatus om het leven zijn gebracht. In dit aantal is in de afgelopen jaren een explosieve toename opgetreden. Evenals in het verleden verklaren wij ook thans weer tegenstanders van abortus te zijn in al die gevallen waarin geen sprake van de alleruiterste noodzaak is.

Graag wil ik mijn waardering uitspreken voor de geweldig fijne vrouwen van onze kerk. Wij hebben hen lief, even innig lief als onze eigen echtgenotes, moeders, grootmoeders, onze zusters en vriendinnen. Wanneer eenmaal de hele geschiedenis van deze en voorgaande bedelingen zal worden onthuld, zullen er tal van sterke verhalen worden verteld over onze vrouwen, over hun wijsheid, hun toewijding en hun moed. Men krijgt immers de indruk dat, evenals het juist vrouwen waren die als eersten bij het graf van onze Here Jezus Christus na diens opstanding kwamen, onze rechtschapen vrouwen ook al zo vaak instinctief gevoelig zijn geweest voor gebeurtenissen van eeuwige betekenis. Wij onderschrijven dan ook de wijze woorden van de man die eens beweerd heeft dat, hoewel men zegt dat er van onze moedertaal een blijvende invloed op ons hele wezen uitgaat, het toch de liefde van onze moeder is die ons een eeuwigdurend stempel opdrukt en ons ten diepste raakt. Omgekeerd maken wij ons derhalve zorgen over de huidige gang van

zaken, waardoor onze wereld aan moederliefde dreigt in te boeten. God heeft vrouwen aangesteld om kinderen vanaf de oorsprong van hun bestaan en in hun prilste levensjaren te begeleiden. Veel van hetgeen door onze mannen en maatschappelijke instellingen in het latere leven van verdoelden wordt ondernomen, is dus een streven om het gemis aan moederliefde, waaraan het deze mensen in hun kinderjaren heeft ontbroken, enigszins te vergoeden. Ze weerspiegelt ook iemands latere levensblijheid veelal de goede opvoeding die men in zijn vroegste jeugd heeft gehad van een vrouw die haar taak als moeder verstond.

Van Goethe stamt het gezegde: „Het eeuwig-vrouwelijke trekt ons voort,” waarmee is bedoeld dat het juist de goede vrouwelijke hoedanigheden zijn die ons voorwaarts doen streven. (Dit is een citaat uit Johann W. von Goethe's *Faust*).

Volgens een bijbeltekst is de vrouw „de heerlijkheid van de man.” (1 Cor. 11:7.) Verder brengen de Schriften ons in herinnering: „Vrouwen hebben aanspraak op haar echtgenoten voor haar onderhoud totdat dezen sterven” (LV 83:2.) Vrouwen hebben echter bovendien aanspraak op hun man voor achting, trouw en een attente bejegening. In de fijne, tere verhouding die tussen man en vrouw behoort te bestaan, mag de vrouw dan ook delen in het priesterschap dat haar man draagt.

Wij verheugen en verbazen ons over de alleszins gepaste ontwikkeling en vormgeving van de vele talenten die onze zusters bezitten. Het streven van de kerk om haar vrouwelijke leden meer kennis en ontwikkeling bij te brengen is beslist een hoofdstuk op zichzelf, waaraan wij een hele toespraak zouden kunnen wijden.

Misschien hebben wij meer dan enig

ander genootschap van gelijke omvang ons hart verpand aan de ontplooiing van de vaardigheden en gaven van onze zusters. Wij geloven immers dat het van onze kerk uitgaande onderwijs niet enkel op dit aardse leven mag zijn gericht, maar tevens als voorbereiding op een leven tot in alle eeuwigheid is bedoeld. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft zich van meet aan ingezet voor het bevorderen van de ontplooiing der vrouw. De profeet Joseph Smith heeft zelf uiteengezet welke idealen onze vrouwen dienen na te streven. Ruimdenkend bepleitte hij dat het vrouwen mochten zijn in de reinste zin van het woord. Hij verleende hun de vrijheid om volledig tot zelfexpressie te komen in het moederschap, in de ziekenverpleging, als voorstanders van hoge gemeenschapsidealen en beschermsters van goede zeden.

Wat kan een vrouw zich ooit meer

wensen? Wat kan een man voor zijn eigen vrouw ooit meer verlangen? Wat wil men nu nog meer dan zijn eigen gedrag met die maatstaven in overeenstemming te brengen?

De profeet Joseph Smith heeft ons de Zustershulpvereniging geschonken, een organisatie tot bevordering van die verheven doelstellingen in het leven van onze vrouwen. De ZHV is nu een wereldomspannende vrouwenbeweging, die als lid is aangesloten bij nationale en mondiale vrouwenbonden die gericht zijn op de volledige ontplooiing van de vrouw.

Wanneer wij „O mijn Vader” (*HLZ* nr. 199) zingen, dat leerstellige kerklied, een lofzang vol genegenheid jegens God, krijgen wij (met name bij het laatste en voorlaatste couplet) even een indruk van de opperste moederlijke bescheidenheid, dan treft ons onwillekeurig de ingetogen, majestueuze gratie van onze hemel-

se Moeder. Menen wij soms dat, waar wij weten hoe diepgaand de invloed van onze sterfelijke moeders op onze aardse vorming is geweest, onze hemelse Moeder onze persoonlijkheid minder sterk zal beïnvloeden, als wij zo leven willen dat wij straks daarheen terug kunnen keren?

Mijn geliefde broeders en zusters, God leeft, en daarvan geef ik u mijn getuigenis. Jezus Christus leeft, en Hij is de bewerker van de ware weg tot leven en heil.

Dit is de boodschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het is de belangrijkste boodschap voor de hedendaagse wereld. Jezus Christus is de Zoon van God. Hij werd door de Vader als Redder van deze wereld gekozen. Zijn komst werd reeds eeuwen vóór zijn geboorte op deze aarde voorspeld, en in visioenen voorzien door Adam, Mozes, Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Lehi, Nephi, koning Benjamin, Alma, Samuel de Lamaniet en tal van anderen, waaronder ook zijn moeder Maria.

Een modern profeet van deze eeuw, wijlen James E. Talmage, in leven lid van de Raad der Twaalf Apostelen, heeft als volgt uiteengezet wie Jezus Christus eigenlijk was en is:

„De plechtige getuigenissen van miljoenen doden en van miljoenen levenden zijn één in hun verklaring dat Hij goddelijk is, de Zoon van de Levende God, de Verlosser en Heiland van de mensheid, de Eeuwige Rechter over de zielen der mensen, de Uitverkorene en Gezalfde des Vaders - kortom: de Christus.

„Jezus Christus was en is Jehova, de God van Adam en Noach, de God van Abraham, Izak en Jacob, de God van Israël, de God op wiens bevel de profeten de eeuwen door hebben gesproken, de God van alle natiën, die eenmaal op aarde zal regeren als Koning der konin-

gen en Heer der heren.” (*Jezus de Christus*, eerste Nederlandse uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, hoofdstuk 1, blz. 3 en 5.)

Welk doel had Christus' zending in dit aardse leven?

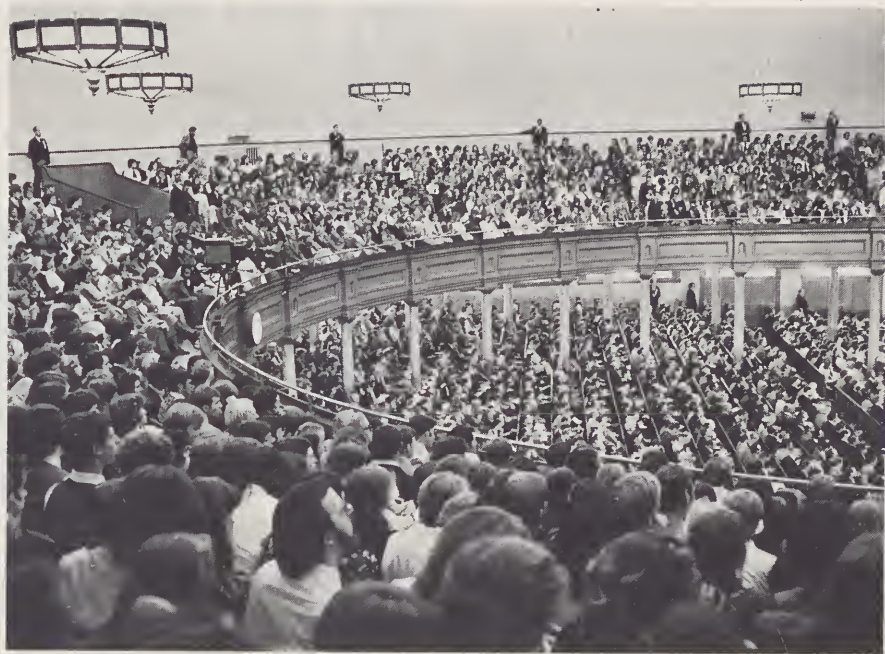
„God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.” (Gen. 1:27.)

De mens, geschapen naar Gods beeld, werd op de aarde geplaatst om het sterfelijke leven te ondervinden, een tussenstadium tussen het voorbestaan en de onsterfelijkheid.

Adam en Eva, onze eerste voorouders, waren God niet gehoorzaam. Door van de verboden vrucht te eten, werden zij sterfelijk. Bijgevolg werden zij en al hun nakomelingen zowel aan de stoffelijke als aan de geestelijke dood onderworpen. (De stoffelijke dood is de scheiding tussen lichaam en geest, terwijl de geestelijke dood de scheiding tussen geest en Gods tegenwoordigheid betekent, en inhoudt dat men dood is met betrekking tot al wat geestelijk is.)

Om Adam in de gelegenheid te stellen zijn oorspronkelijke staat te herwinnen (nl. het leven in Gods tegenwoordigheid), was er wegens zijn ongehoorzaamheid nu een verzoening noodzakelijk geworden. Naar zijn goddelijk voornemen had God nu een voorziening getroffen; Er zou een verlosser komen, die de banden des doods zou verbreken en die door middel van de opstanding de hereniging mogelijk zou maken van de geest en het lichaam van iedereen die op aarde had geleefd.

Jezus van Nazareth was degene die nog voordat de wereld werd geschapen, gekozen was om op aarde te komen voor het verlenen van deze dienst, nl. het overwinnen van de stoffelijke dood. Door deze vrijwillige daad zou de val van Adam en Eva worden verzoend, en

zou de geest van de mens in zijn lichaam terug mogen keren, zodat lichaam en geest weer verenigd werden.

Jezus Christus heeft de mensheid sterker beïnvloed dan iemand anders die ooit heeft geleefd. In een kribbe geboren uit een aardse moeder en een hemelse Vader, heeft Hij 33 jaar op aarde geleefd. Dertig van die jaren heeft Hij besteed aan zijn voorbereiding op zijn levensopdracht en zijn bediening. Daarna trok Hij naar de rivier de Jordaan om zich door onderdompeling te laten dopen door zijn neef Johannes, die de Doper werd genoemd. Door zich aan deze zinnebeeldige verordening te onderwerpen heeft Hij alle mensen getoond dat de doop de poort is, die toegang verschaft tot zijn kerk en koninkrijk. Zijn Vader heeft van de hemel ter bevestiging van deze belangrijke gebeurtenis gesproken:

„Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.” (Zie Matt. 3:17.)

De daarop volgende drie jaren heeft de Heiland het mensdom gediend. Hij geneasde zieken, hergaf de blinden het gezicht, wierp boze geesten uit, riep de doden weer tot leven, vertroostte de bedroefden en verspreidde het goede nieuws van het evangelie der liefde, getuigde van de Vader, onderwees de mensen Gods eeuwige heilsplan en heeft de grondslag gelegd voor een organisatie die de zaligheid der mensen tot stand wil brengen, namelijk zijn gemeente of kerk.

Dit was niet de kerk van Johannes de Doper en evenmin die van Petrus, van Paulus of van enig ander schepsel op aarde. Het was Christus' eigen kerk, aan het hoofd waarvan Hijzelf stond.

Dat Christus inderdaad een kerk heeft

gesticht, wordt in het Nieuwe Testament met vele bewijzen gestaafd. Zo vermeldt Paulus' Brief aan de Efeziërs dat de kerk van Jezus Christus is „gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.” (Ef. 2:20.) Tot de apostel Petrus heeft de Heiland gezegd:

„Ik zal u de sleutels geven van het koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.” (Matt. 16:19.)

Christus heeft in zijn kerk twaalf apostelen aangesteld en een raad van zeventig leden gekozen, die Hij, na hen met gezag te hebben bekleed, uitzond om te prediken en te verkondigen dat de Vader Hem als zijn eigen Zoon had erkend. Later werd Hij nogmaals door zijn Vader voorgesteld, ditmaal aan de rondom de tempel op het Amerikaanse continent bijeenvergaderde menigte Nefieten, toen Jezus Christus na zijn opstanding dat volk heeft bezocht, en wel met de woorden:

„Ziet, Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt - hoort Hem.” (3 Ne. 11:7.)

Tegen het einde van zijn aardse bediening nam de Heer zijn geliefde apostelen Petrus, Jakobus en Johannes mee naar de berg der verheerlijking, een gebeurtenis die als volgt in de Bijbel wordt beschreven:

„En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jacobus en zijn broeder Johannes mede en Hij leidde hen een hoge berg op, in de eenzaamheid.

„En zijn gedaante veranderde voor hun ogen en zijn gelaat straalde gelijk de zon en zijn klederen werden wit als het licht. „En zie, hun verschenen Mozes en Elia, die met Hem spraken.

„Petrus antwoordde en zeide tot Jezus:

Here, het is goed, dat wij hier zijn; indien Gij het wilt, zal ik hier drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een.

„Terwijl hij nog sprak, zie daar overschaduwde hen een lichtende wolk, en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!

„Toen de discipelen dit hoorden, wierpen zij zich op hun aangezicht ter aarde en werden zeer bevreesd.

En Jezus kwam bij hen, raakte hen aan en zeide: Staat op en weest niet bevreesd.

„Toen zij hun ogen opsloegen, zagen zij niemand dan Jezus alleen.” (Matt. 17:1-8.)

In onze eigen bedeling vond verder die gezegende belevenis plaats van de profeet Joseph Smith, waarover wij zijn eigen getuigenis bezitten. Joseph de Profeet zag bij het begin van een langdurig visioen volgens dat getuigenis „twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem! (JS 2:17.)

Dit was opnieuw een getuigenis omtrent de werkelijk bestaande, levende Heer Jezus Christus, onze Zaligmaker.

Ook ik geef keer op keer mijn getuigenis aangaande het goddelijke karakter van die Persoon Jezus Christus, Die tot de profeet Joseph Smith kwam en tot de Nefieten is gekomen.

Ik getuig tot u van de goddelijke aard van de zaak waarvoor wij staan, van de waarachtigheid van deze kerk en van de goddelijkheid van de door haar bedienende verordeningen. Bovendien getuig ik ervan hoe belangrijk het is dat ieder mens in zijn eigen leven de hemelse wetten leert onderhouden. Dit getuigenis geef ik u in de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen.

Geen tijd voor twist

Ouderling Marvin J. Ashton
van de Raad der Twaalf

„Kunnen wij bij stellingname tegen de euvelen van deze tijd . . . onze standpunten kenbaar maken zonder . . . een woordenstrijd te ontkenen? . . . Zonder daarbij onze toehoorders tegen ons in het harnas te jagen?”

Een paar van onze zendelingen, die werkzaam waren op een afgelegen eiland ergens in de Stille Zuidzee, kregen enkele maanden geleden bericht dat ik hun binnenkort een bezoek zou brengen en een dag of drie daar zou blijven. Bij mijn aankomst stonden de zendelingen me vol spanning op te wachten, want ze wilden graag met mij praten over de anti-mormoonse propaganda die toen juist in hun zendingsgebied werd rondgestrooid. Ze waren verontrust door de daarin geuite beschuldigingen en zonnen geestdriftig op weerwraak.

De zendelingen zaten ongedurig op de rand van hun stoel, terwijl ik de lasterlijke en onrechtvaardige uitlatingen doorlas van een predikant die zich door hun aanwezigheid en behaalde successen blijkbaar bedreigd voelde. Onder het lezen van de boosaardige en belachelijke inhoud van het pamflet, moest ik, zeer tot verbazing van mijn jonge collega's, toch werkelijk even lachen. Toen ik ermee klaar was, vroegen ze: „Wat moeten we nu doen? Hoe kunnen wij het best hiertegen optreden om dergelijke leugens ongedaan te maken?”

Ik antwoordde daarop: „Tegen de schrijver van deze woorden ondernemen we niets. Wij hebben geen tijd voor twist. We hebben alleen maar tijd om bezig te zijn met de dingen van onze Vader (zie Lucas 2:49). Ga met niemand redetwisten. Gedragen jullie je als echte heren, vat het kalmpjes op en blijf bij je eigen overtuiging, dan beloof ik jullie dat je succes zult hebben.”

Een goed voorschrift voor die zendelingen, dat bovendien ons aller navolging verdient, is misschien te vinden in het Boek van Mormon, en wel in Helaman 5:30, waar wij lezen: „Zij hoorden deze stem en bemerkten, dat het geen geluid des donders, noch een geluid van groot geweld was, maar ziet, een zoete, volmaakt zachte stem, als het ware een fluistering, en ze drong toch door tot in het binnenste der ziel.”

Voor ons, leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is er nog nooit een tijd geweest waarin het van groter belang was dan thans om ons eigen standpunt te bepalen, voor onze geloofsovertuigingen pal te staan en ons onder alle omstandigheden als verstandige mensen te gedragen. Wij mogen ons niet uit onze tent laten lokken of ons tot woede-uitbarstingen laten verleiden door listige lieden, die geraffineerde pogingen aanwenden om twistgesprekken met ons aan te gaan

over brandende vraagstukken van actuele aard.

Als bepaalde kwesties in tegenspraak zijn met de wetten van God, moet de kerk haar standpunt kenbaar maken. In het verleden hebben wij in zo'n geval altijd duidelijk stelling genomen, en we zullen dat ook in de toekomst blijven doen, wanneer daar aanleiding toe bestaat doordat morele grondbeginselen worden aangetast. Er zijn in onze samenleving mensen die ter wille van geldelijk gewin en populariteit, wangedrag en onzedelijk gedoe in de hand willen werken. Als anderen het met een door ons ingenomen standpunt niet eens zijn, moeten wij niet met hen disputeren, er niet op uit zijn hun met gelijke munt te betalen of met hen gaan redetwisten. We kunnen best op goede voet met elkaar

blijven, met vermindering van de frustraties waarmee twist en tweedracht altijd gepaard gaan, mits wij onze tijd en energie verstandig weten te gebruiken. Het is aan ons zorgvuldig te vermijden bij het verkondigen van onze mening of het uiteenzetten van onze opvattingen een irriterende toon aan te slaan, waarbij wij steeds moeten bedenken dat wij, ook al zien wij geen kans het gedrag van anderen te verbeteren, althans kunnen leren onszelf behoorlijk te beheersen. Bepaalde mensen en organisaties zijn er voortdurend op uit om twistgesprekken met ons uit te lokken door middel van lasterpraatjes, insinuaties en onfatsoenlijke benamingen. Wat is het onverstandig als wij ons in de hedendaagse samenleving laten verleiden tot gepiekerde, onthutste of beledigde reacties, omdat anderen er behagen in schijnen te scheppen het door ons ingenomen standpunt of onze persoonlijke inzet in een verkeerd daglicht te stellen. Onze beginselen of maatstaven zijn er immers niet minder om als twistzieke lieden beweren dat ze niet deugen. Het is aan ons om door verstandige redenering, vriendelijke overreding en een juiste voorstelling van de feiten ons eigen standpunt te verklaren. Op ons rust de verantwoordelijkheid om standvastig en onwrikbaar op de bres te staan voor onze houding tegenover de morele vraagstukken van deze tijd en voor de eeuwige beginselen van het evangelie, maar intussen met geen mens of organisatie de strijd aan te binden. Door twistgierigheid worden muren opgetrokken en barrières opgeworpen, terwijl door liefde deuren geopend worden. Het is onze taak onze boodschap te laten horen en anderen te onderwijzen. Daarbij zijn wij niet alleen verplicht om gekrakeel te vermijden, maar er tevens voor te zorgen dat dergelijke dingen niet meer voorkomen.

„Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten.

„Ziet, het is niet Mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan.” (3 Ne. 11:29,30.)

Wij mogen er wel eens aan herinnerd worden dat redetwisten hetzelfde is als elkaar met woorden bestrijden, vooral bij het „uitpraten” van een verschil van mening of in een debat. Disputeren is een mooi woord voor bekvechten, kibbelen, kiven of krakelen. Twistgierigheid is nooit een bondgenoot van de vooruitgang geweest en zal dat ook nooit worden. Onze loyaliteit wordt nimmer afgemeten naar onze deelname aan een twistgesprek. Het terrein, de omvang en de gevaren van het verschijnsel „twist” wordt door sommige mensen misverstaan. Wij zijn maar al te vaak geneigd om te zeggen: „Wie bedoelt u, mij soms? Ik ben niet twistziek, hoor, maar ik wil het wel opnemen tegen iedereen die zegt dat ik het wel ben.” Er zijn onder ons nog altijd mensen die liever een vriend verliezen dan een twistgesprek. Hoe belangrijk is het te weten hoe men met iemand van mening kan verschillen zonder onaangenaam te worden! Het past ons allemaal in staat te zijn ons in feitelijke discussies te mengen en deel te nemen aan zinvolle bestudering van een bepaald onderwerp, maar het betaamt ons niet ons ooit in te laten met verbitterd geruzie en gekrakeel.

Er bestaat geen gezin en geen hart dat door onenigheid niet gekwetst kan worden. Het is een droeve zaak als kinderen worden grootgebracht in een gezin waar voortdurend onenigheid heerst. Al even treurig is het als er binnen een organisa-

tie steeds, hetzij openlijk of in bedekte termen, gekibbeld wordt over bestaande meningsverschillen. Over het algemeen krijgen mensen die uit vredelievende milieus afkomstig zijn, onwillekeurig een afkeer van diegenen die gewend zijn in hun dagelijks leven met anderen te twisten.

Het gezin als instelling wordt in deze tijd van alle kanten belaagd. Huiselijke conflicten zijn een hachelijke zaak en richten vaak veel ten schade aan. De met ruzies gepaard gaande spanningen leggen een zware druk op de stabiliteit en de kracht van een gezin en vormen een bedreiging van de huisvrede en de eenheid onder de gezinsleden. Bij het smeden van hechte familiebanden heeft men bepaald geen tijd voor twist.

In plaats van onderlinge wrijving en het voeren van twistgesprekken in ons midden te dulden, zijn wij als leden van één gezin geroepen elkaar op te bouwen, naar elkaar te luisteren en verstandig met elkaar te praten. Ik herinner me hoe ik eens tijdens een discussie op een haardvuuravond een schriftelijke vraag kreeg voorgelegd door een vijftienjarig meisje, dat schreef: „Kan ik ook iets ondernemen ter verbetering van de onderlinge verstandhouding in het gezin waartoe ik behoor? Ik ben vijftien jaar, en ik verheug me bijna nooit op mijn thuiskomst. ’t Is alsof iedereen daar gewoon op me zit te wachten om iets onaardigs tegen me te zeggen of me in de maling te nemen.”

Aan een ander jong meisje van zeventien werd gevraagd waarom ze met haar zuster in een grote stad samenwoonde, en niet bij hun ouders. Ze antwoordde daarop: „Vanwege de herrie bij ons thuis. Ik kon het er niet meer uithouden.” Ze vervolgde: „Er is thuis altijd ruzie. Het heugt me niet dat het ooit anders is geweest. Ze hebben er bij ons allemaal plezier in elkaar af te bekken,

vooral mijn ouders.” Een paar familiere gezegdes die kwaad bloed zetten en aanleiding geven tot twistgesprekken zijn bijv.: „Je weet niet waar je over praat!” „Waarom heb je zoiets stoms gedaan?” „’t Is een bende op jouw kamer.” „Waarom doe je niet wat ik je zeg?”

Bijna vijf eeuwen geleden woonde en werkte er in Italië een geniaal kunstenaar, die Leonardo da Vinci heette. Hoewel wij tegenwoordig de beste herinneringen aan hem bewaren dank zij de schilderijen als de Mona Lisa, was hij bovendien een boeiend debater, een uitnemend redenaar en een geboren verteller met een rijke fantasie. Ik wilde u graag een van zijn fabels navertellen, die hij eenvoudig „de wolf” heeft genoemd.

„Voorzichtig en behoedzaam kwam de wolf op zekere nacht het woud uit, door de geur van een kudde schapen aangelokt. Langzaam sloop hij stapje voor

stapje in de richting van de schaapskooi. Met de uiterste omzichtigheid zette hij zijn poten neer om niet het minste of geringste geluid te maken waardoor de slapende hond wakker zou kunnen schrikken.

„Toch was hij zo onvoorzichtig om met één van zijn poten op een plank te trappen, en het gekraak van die plank wekte de hond. De wolf moest daarop ijlings het veld ruimen, zonder zijn honger te hebben gestild. Zo moest dat hele dier dus tengevolge van die ene onvoorzichtige misstap honger lijden.” (Naar een bewerking van de *Aantekenboeken van Leonardo da Vinci*, „dierenfabels” nr. 1225.)

We komen hier op een terrein, dat voor sommigen misschien onbeduidend lijkt, maar naar het mij voorkomt toch afbreuk doet aan de bloei van het geestelijk leven onder de heiligen der laatste dagen. Door de hachelijke situatie waarin deze jongedames verkeerden werd ik

hieraan herinnerd. Evenals die ene onvoorzichtige poot van de wolf wordt hierdoor onnoemelijk veel leed veroorzaakt en blijven velen van geestelijke groei en een eendrachtig gezinsleven verstoken. Ik heb het hier over twistgesprekken, achteloos en vaak onnadenkend in boosheid, afkeer en onverdraagzaamheid uitgesproken woorden. Wat is het bedroevend wanneer leden van een gezin door twistzieke tongen van huis en haard verdreven worden!

Steeds weer komen ons verhalen ter ore over de haat en verbittering die zijn ontstaan tengevolge van onenigheid tussen burenen. Er zijn gezinnen genoodzaakt geweest te verhuizen wegens verbitterde meningsverschillen met omwonenden. De ander wat meer tegemoetkomen dan strikt noodzakelijk is, zich van wraakneming onthouden en de minste willen zijn door verontschuldigen aan te bieden, dat zijn vaak de enige manieren waarop burenruzies uit de wereld geholpen kunnen worden.

Uit de woorden van de Heiland leren wij de bron kennen, waar alle twist uit voortvloeit, hetzij in het gezin, in de samenleving, onder de leiders of in de klas. Hij zegt nl.:

„Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten.” (3 Ne. 11:29.)

Dit betekent dat Satan alleen dan macht over ons heeft als wij dit toelaten. Wij hebben een eigen vrije wil en kunnen zelf onze gedragslijn bepalen. De profeet Joseph Smith zei eens: „De duivel heeft alleen macht over ons wanneer wij hem zijn gang laten gaan. Zodra wij rebelleren tegen iets, dat van God komt, neemt de duivel zijn macht waar.” (Zie *Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 191.)

Als men bedenkt hoeveel wrok en ongevoegen door twist veroorzaakt wordt, doet men er goed aan zich af te vragen: „Waarom doe ik eraan mee?” Als wij echt eerlijk tegenover onszelf zijn, kunnen we daarop in deze geest antwoorden: „Als ik moeilijk ga doen en me onaangenaam opstel, hoef ik mezelf niet te veranderen. Dan krijg ik de kans om het de ander betaald zetten.” „Ik voel me ongelukkig en ik wil dat anderen zich ook eens zo ellendig zullen voelen.” „Zou kan ik mijn eigengerechtigheid handhaven en mijn eigen ik versterken.” „Ik wil niet dat ze vergeten hoeveel ik van anderen weet!”

Wat onze ware beweegredenen ook mag zijn, het is van belang dat wij inzien dat wij ons eigen gedrag kiezen. Aan de wortel van deze hele kwestie ligt het eeuwenoude kwaad van de hoogmoed. In Spr. 13:10 staat: „Door overmoed ontstaat slechts twist.”

Wanneer Satan erin slaagt hij ons de gewoonte aan te kweken met anderen te strijden, te kibbelen en te twisten, is het gemakkelijker voor hem ons ook zwaardere zonden te laten begaan, waardoor wij het eeuwige leven kunnen verliezen. De geest van twisten kan vrijwel ieder aspect van ons leven aantasten. Een overhaast geschreven boze brief kan ons soms nog jarenlang achtervolgen. Een paar onbezonnen woorden die wij ons in een opwelling van haat laten ontvallen, kunnen een huwelijk of een persoonlijke vriendschap te gronde richten, of ons beletten op de maatschappelijke ladder hogerop te komen.

Kunnen wij bij stellingname tegen de euvelen van deze tijd, zoals abortus, homoseksualiteit, onzedelijkheid, alcohol- en druggebruik, oneerlijkheid, onverdraagzaamheid enz., onze standpunten kenbaar maken zonder onze vuisten te ballen, onze stem te verheffen en een woordenstrijd te ontketenen?

Kunnen wij over de heilzame principes van het evangelie spreken, bijv. over het woord van wijsheid, de sabbatsheiliging, het bewaren van onze persoonlijke reinheid en de overige waarheden die in de Schriften te vinden zijn, zonder daarbij onze toehoorders tegen ons in het harnas te jagen? Dit is niet gemakkelijk, maar wel mogelijk. Laten we alstublieft ieder onze eigen voren ploegen en bezaaien, ons eigen gewas verzorgen en onze eigen oogst binnenhalen. Dit soort werk moet men niet alleen liever met ploegscharen dan met zwaarden verrichten, maar het kan ook beter geschieden door behoorlijke inzet van de daartoe benodigde krachten dan door woordenstrijd en twist.

Laat mij u nog een paar ideeën aan de hand doen om het ontstaan van twist en tweedracht te kunnen bezweren:

1. *Bid dat de liefde van God mag heersen in uw hart. Soms kost dit u moeite en strijd, maar de Geest des Heren kan het meest verharde hart verzachten en de meest verstokte geest vernurwen. Hij kan uw boosheid doen bedaren.*
2. *Leer uw tong in toom te houden. Er bestaat een oude, voortreffelijke leerspreuk, die hierop neer komt: „Bedenk u tweemaal aleeer u spreekt, en driemaal voordat u iets doet.”*
3. *Laat u niet door uw gevoelens meeslepen, maar beredeneer de zaak verstandig met elkaar.*
4. *Verval niet steeds weer in diezelfde oude gewoonte van disputeren en als kempfanen tegenover elkaar staan.*
5. *Oefen u in het spreken met een rustige, zachte stem. Een vreedzaam leven verkrijgt men niet door te spreken met een „stemgeluid van groot geweld,” maar*

door, in navolging van het voorbeeld van de Heiland, te spreken met een „zoete, volmaakt zachte stem.” (Zie Hel. 5:30.)

Er is geen tijd voor twist. Wij moeten in ons dagelijks leven de wilskracht en zelfbeheersing weten op te brengen om dit euvel te bestrijden. Moedige strijders beloof ik Gods hulp bij hun pogingen deze verschrikkelijke vijand te overwinnen. Laat ons dan gevolg geven aan zijn gebod: „Houdt op onder elkander te twisten; houdt op van elkander kwaad te spreken.” (LV 136:23.) Wij hebben alleen tijd om bezig te zijn met de dingen van onze Vader (zie Luc. 2:49.) Ik laat u mijn getuigenis aangaande deze waarheden, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Vrouwen Gods

Ouderling Neal A. Maxwell

Lid van het Presidium der Eerste Raad van Zeventig

Parallel met het leidinggevende gezag van de priesterschap gaat er een stroom van rechtvaardige invloed uit van de opmerkelijke vrouwen Gods aller tijden.

Broeders en zusters, we weten zo weinig af van de redenen voor de taakverdeling tussen man en vrouw, evenmin als van het onderscheid tussen moederschap en priesterschap. Bij goddelijk decreet werden deze onderscheiden taken op een andere tijd en plaats vastgesteld. Wij zijn gewend al onze aandacht te vestigen op de mannen Gods, omdat hun de hiërarchie van het priesterschap is verleend en de daartoe behorende plichten aan hen zijn opgedragen, maar parallel met dat leidinggevende gezag gaat er een stroom van rechtvaardige invloed uit van de opmerkelijke vrouwen Gods, die er in alle eeuwen en bedelingen wel zijn geweest, ook in onze tijd. Iemands grootheid is niet af te meten naar de hoeveelheid literatuur die er over hem bestaat, hetzij in de dag- en weekbladen of in de Schriften. Tot dusverre is de geschiedenis van de vrouwen Gods nog een onbeschreven bladzijde in het drama van de historie.

Wij mannen kennen die vrouwen Gods als onze echtgenotes, moeders, zusters, dochters, vriendinnen en kennissen. Het

is alsof u ons temt en zachtzinniger maakt, en ja, u inspireert ons en we kunnen ook heel wat van u leren. Voor u koesteren wij zowel bewondering als genegenheid. Rechtschapenheid is immers niet afhankelijk van de taak die voor ons is weggelegd, evenmin als goedheid een kwestie van mannelijkheid of vrouwelijkheid is. Bij de arbeid in Gods Koninkrijk werken mannen en vrouwen niet zonder elkaar, maar ze benijden elkaar niet. Het is immers niet de bedoeling dat wij door een andere rolverdeling, verwisseling of verzaking van de ons toegewezen taken zowel ons man- als vrouw-zijn tot een troostloze wildernis maken.

Even zeker als er vóór de grondlegging der wereld al mannen te voren geordend waren, werden er ook vrouwen voorbestemd om bepaalde taken te vervullen. Zo is Maria niet bij toeval, maar volgens een goddelijk plan als de toekomstige moeder van Jezus Christus voor het voetlicht gebracht. De profeet Joseph Smith was als jongen niet alleen met een prima vader gezegend, maar bovendien met een prachtmoeder, Lucy Mack, die van invloed is geweest op heel deze bedeling van de volheid der tijden. Zinspelen wij niet veeleer op de verhouding tussen Ruth en Naomi dan op die

tussen David en Jonathan als wij een maatstaf moeten aannemen voor onderlinge liefde en trouw? Het is dan ook geen wonder dat God in zijn volmaakte zorg en hoogachting voor vrouwen ons zo nadrukkelijk wijst op onze verplichtingen tegenover weduwen.

Een weduwe leerde ons met haar peningske hoe wij tiende betalen moesten. Een verarmde, gebrek lijdende weduwe met haar hongerige zoon leerde ons met anderen delen door de profeet Elia haar meel en olie te schenken. Door het van God gegeven moederinstinct van een Egyptische vrouw werd Mozes uit de biezen gered, waardoor de geschiedenis een andere wending heeft genomen en waarmee zij heeft aangetoond hoe een kindje een zegen is in plaats van een last. Is er ooit een gesprek zo vol blijde verwachting gevoerd als bij de begroeting van Elisabeth door Maria, toen zelfs

het kind in Elisabeths schoot van vreugde opsprong bij het herkennen van Maria's stem? (Zie Luc. 1:41.)

Is het geen veelzeggend bewijs van de wezenlijke intelligentie van vrouwen als wij in het relaas van de kruisiging op Golgotha lezen: „En daar waren vele vrouwen, die uit de verte toeschouwden.” (Matt. 27:55.) Hun aanwezigheid was als een gebed, hun talmende nabijheid als een litanie.

En dan, wie kwamen het eerst naar het ledige graf van de opgestane Christus? Twee vrouwen.

Wie was de eerste sterveling die de uit het graf opgewekte Heiland kreeg te aanschouwen? Maria van Magdala.

Een speciale vorm van geestelijke gevoeligheid of intuïtie houdt de hoop van de vrouwen Gods levend, lang nadat vele anderen deze hebben laten varen.

De liefdadigheid van goede vrouwen is van dien aard dat zij er geen ophef van

maken. Ze verblijden zich er ook niet over als anderen de verkeerde weg opgaan. Ze hebben het te druk met hun dienstbetoon om standbewust hier en daar wat rond te hangen en op te letten of niemand hen beledigt.

Evenals Maria overpeinzen zij vol vertrouwen die raadselen, waardoor anderen totaal ontredderd worden. God stelt zoveel vertrouwen in vrouwen dat hij hen zijn eigen geestelijke kinderen laat baren en verzorgen.

Het is niet toevallig dat in Gods hedendaagse koninkrijk op aarde via onze zustershulpvereniging het bewijzen van liefdediensten aan vrouwen wordt opgedragen. Zo vaak is het alsof vrouwen zich instinctief dienstbaar weten te maken, terwijl het dienstbetoon van mannen soms veel meer voorbereiding vereist. Juist omdat de dochters van Zion zo buitengewoon actief zijn, laat de boze hen niet met rust.

Zusters, wij begroeten u vol vreugde om de blijdschap die uw deel is wanneer u zich verheugt over het eerste lachje van een kleintje, of gretig luistert naar het relaas van de belevenissen van een kind dat voor het eerst naar school is geweest. Dit alles getuigt van een bijzonder onbaatzuchtige mentaliteit. Vrouwen hebben eerder door welke gevaren er dreigen als iemand dat egoïstische woordje *zelf* vóór een ander woord plaatst, om daarmee te kennen te geven dat een vrouw niet altijd in de eerste plaats aan haar plichten tegenover haar gezin hoeft te denken, maar strijdlustig mag eisen dat zij ook recht op haar eigen leven heeft. Maar u sust een schreiend kind, zonder u af te vragen of het leven u vandaag niets anders te bieden heeft en of u in deze wereld misschien iets mist, daar u immers weet dat u de wereld van morgen stevig in uw armen houdt.

Hoe vaak gebeurt het verder dat anderen getroost worden door onze zusters, wier

eigen gemis groter is dan dat van hen die zij haar troost bieden. In dit opzicht vertonen ze enige gelijkenis met de edelmoedigheid, door Christus aan het kruis betoond. Intens met anderen meeleven, terwijl men zelf in grote nood verkeert, is een goddelijke eigenschap! Ik dank de Vader dat zijn eniggeboren Zoon op Golgotha niet uitdagend protesteerde in de geest van: „Blijf van mijn lijf, Ik ben de baas over mijn eigen lichaam!” Ik bewonder die vrouwen die zich in deze tijd verzetten tegen abortus, een mode waaraan zij niet meedoen omdat ze weigeren de moederschoot zo te laten ontwijden dat het een kindergraf wordt!

Wanneer eenmaal de ware geschiedenis der mensheid ten volle wordt onthuld, zal dan blijken dat deze voornamelijk was gekarakteriseerd door de echo van het geschut of door de nagalm van wiegeliëdjes, een zoveel opbouwender geluid? Wat blijkt dan de hoofdrol te hebben gespeeld, de grote wapenstilstandsverdragen die door militaire bewindvoerders zijn gesloten, of de vrede, die door vrouwen in huizen en buurten is gesticht? Zullen dan de gebeurtenissen in keukens en kinderkamers dan geen machtiger invloed blijken te hebben gehad op de loop der geschiedenis dan hetgeen aan conferentietafels of tijdens congressen tot stand werd gebracht? Wanneer de branding der eeuwen de grote piramiden tot zand verpulverd heeft, zal het eeuwige gezin nog overeind staan, omdat het een hemelse instelling is, die ergens buiten het bereik van de telestiale tijd is geformeerd. De vrouwen Gods weten dit.

Het is dan ook geen wonder, zusters, dat de mannen Gods u steun verlenen en schragen in uw eigen unieke levenstaak. Je eigen gezin in de steek laten om de maatschappij te hervormen is immers te vergelijken met het opheffen van de

dijkbewaking bij een dreigende overstroming om de mensen te leren zwemmen. (Het is zoiets als het paard achter de wagen spannen.)

Wij mannen hebben u lief omdat u onbedachtzaamheid met zorgzame attenties beantwoordt, en zelfzucht met onbaatzuchtigheid. Wij zijn diep getroffen door de welsprekendheid van uw goede voorbeeld. Wij zijn u ten zeerste dankbaar voor de verdraagzaamheid die u ons mannen betoont wanneer wij ons niet van onze beste kant laten zien, omdat u ons, evenals God, niet alleen liefhebt zoals we zijn, maar ook omdat wat wij eventueel nog zouden kunnen worden.

Bijzonder grote bewondering koesteren wij voor de niet bezongen, maar evenmin bezoodelde ongehuwde vrouwen, waaronder zich soms de meest hoogstaande dochters van God bevinden. Deze zusters weten dat God ieder van hen persoonlijk liefheeft. Ze maken een verstandige beroepskeuze, ook al kunnen zij de voor hen meest verkieselijke carrière in dit leven niet uitoefenen. Hoewel ze hun liefste wens in hun tweede staat niet in vervulling zien gaan, overwinnen ze nochtans de wereld. Deze zusters, die hier en nu de instelling van hun eigen huwelijk niet kunnen verrijken, dragen heel vaak bij tot verrijking van andere instellingen in de samenleving. Zij onthouden anderen hun zegeningen niet, alleen omdat bepaalde zegeningen hun thans onthouden blijven. Ze vertrouwen evenzeer op God als de getrouwde vrouwen die kinderloos gebleven zijn, maar niet uit eigen verkiezing; ook zij zullen naar Gods rechtvaardigheid eenmaal bijzondere zegeningen ontvangen.

Samen met mijn broederen in het priesterschap spreek ik hierbij mijn onvergankelijke dankbaarheid uit jegens onze eeuwige huwelijkspartners. Wij weten

dat wij zonder u nergens heen kunnen waar het er echt op aan komt, en wij zouden het ook niet anders willen. Als wij neerknielen om te bidden, doen we dat samen. Als wij in de heilige tempel aan het altaar knielen, doen we dat ook samen. Wanneer wij eenmaal bij die laatste poort komen, waar Jezus Zelf de poortwachter is, dan zullen wij bij getrouwheid samen die poort doorgaan. De profeet die hier vandaag met ons vergadert zou ook het een en ander over dat samenzijn kunnen vertellen, bijv. hoe hij, die destijds tot apostel geroepen werd en door emoties overstelpt, vertroost werd door zijn Camilla, die hem opving toen hij vertwijfeld zijn gevoel van ontoereikendheid uitsnikte, met haar vingers door zijn haar streek en zei: „Je kunt het aan, je kunt het best aan.” Hij heeft het ook stellig aangekund, maar met haar aan zijn zijde.

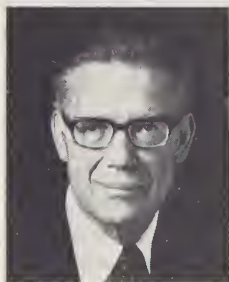
Let eens op, broeders, hoe alle profeten hun echtgenotes behandeld hebben, en hoe zij vrouwen altijd hooghouden, en laten wij hetzelfde doen!

Bedenk ten slotte nog dit: Wanneer wij naar ons eigenlijke tehuis terugkeren, zal daarvoor de wederzijdse goedkeuring nodig zijn van de Vader en Moeder die in dat rijk regeren. (Zie *HLZ* nr. 199, 4de couplet). Daar zullen wij dan een schoonheid vinden, die „geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord” in dit sterfelijke leven (zie 1 Cor. 2:9). Zou zo’n koninklijke thuiskomst mogelijk zijn zonder de voorafgaande voorbereidingen van een hemelse Moeder?

Intussen zijn er geen afzonderlijke wegen waarlangs wij naar dat hemelse tehuis terugkeren kunnen. Er is maar één rechte, smalle weg, aan het eind waarvan wij, ook al komen wij in tranen daar aan, onmiddellijk van vreugde doordrenkt zullen worden. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

„De morgen daagt, de nacht vliedt heen”

Ouderling Bruce R. McConkie

„Ziet, Zions vaandel wappert fier; in glorie rijst die schone dag, brengt vreugde voor Gods kind'ren hier.”

*De morgen daagt, de nacht vliedt heen,
ziet Zions vaandel wappert fier:
in glorie rijst die schone dag,
brengt vreugde voor Gods kind'ren hier
(HLZ lied nr. 113)*

Wanneer de zon ondergaat en de avondschemering zich tot nachtelijk duister verdiept, heerst alom duisternis. In de nacht is het overal donker; ieders gezichtsvermogen wordt dan vervaagd. Niemand kan 's nachts goed in de verte zien.

Ook al wemelt het uitspanse van een ontelbare menigte sterren, ook al weerkaatst de maan - de vorstin der nacht - haar aan het zonlicht ontleende stralen, toch wordt daardoor de duisternis niet doorboord, en donker blijft de nacht. Diepe schaduwen onttrekken de wilde dieren in veld en woud aan het oog. Wilde katten besluipen in stilte hun prooi. Troepen uitgehongerde wolven jagen hun slachtoffers met hun naderend gehuil angst aan. In de verte blaffen de prairiewolven, en ergens brult een leeuw. Daarginds in het diepste duister houdt een jakhals zich schuil, loerend op een kans om een van de andere roofdieren het gedode wild te ontstelen. De verschrikkingen van de nacht zijn een werkelijkheid. Eindelijk echter kondigt het glore van

de dageraad zich van verre aan. De morgensterren beginnen helderder te schijnen. Aan de oostelijke hemel breken een paar lichtstralen door het donker; de lucht is nog licht bewolkt. Achter de bergen, niet eens zo heel ver weg, wordt in de moederschoot der natuur een nieuwe dag geboren. Terwijl de aarde langzaam draaiend haar vastgestelde baan vervolgt, gloort de dageraad sterker, het morgenlicht neemt toe in helderheid, het duister wijkt. De sterren blinken niet meer en de maan verbergt haar gelaat. Niet langer flonkeren hun weerkaatste schijnsels in het donker van de nacht. De zon gaat op. Het stralende licht dat aan de hemel schittert overspoelt de aarde.

Als de dag aanbreekt en de zon gaat schijnen, beginnen die nare nachtdieren zich in hun holen terug te trekken, de leeuwen en de vossen verdwijnen in hun hol. Het geblaf en gehuil van de wolven is verstild. De verschrikkingen die in de schaduwen op de loer lagen hebben zich nu in de grotten en tussen de rotsen verscholen.

Bij het krieken van de nieuwe dageraad komen de bloemen op het veld en de bomen in het woud opnieuw tot leven.

De runderen in hun stallen en de schapen in hun kooien ontwaken uit hun slaap, terwijl de vogelen des hemels voor de Here Zebaoth lofzangen aanheffen om daarmee de Schepper van de eerste dag te prijzen. Overal zijn de zegeningen van licht en leven te zien. Er is weer een nieuwe dag aangebroken, een dag van blijdschap, verheuging en licht.

Toen bijna tweeduizend jaar geleden de zon van het evangelie onderging, toen het priesterschap van de aarde werd weggenomen en een sombere schemering neerdaalde in de kerkelijke gemeenten die eens het licht hadden gekend, toen licht en waarheid niet langer van de hemel straalden en de mensen op aarde niet meer door apostelen en profeten werden onderwezen, en bestuurd, heerste er geestelijke duisternis. Duisternis

bedekte de aarde en donkerheid de (geest der) natiën. (Zie Jes. 60:2.) De donkere eeuwen waren aangebroken en het licht des hemels woonde niet langer in de harten van hen die beweerden Hem te dienen, wiens eigendom wij zijn.

Ieders gezicht verflauwde en werd „als de woorden van een verzegeld boek” (zie Jes. 29:11.) De stem van zieners en profeten was verstomd, en de heilig Schriften werden niet meer aan de grote massa van het volk ter beschikking gesteld. De weg tot de volmaking was voor niemand te onderscheiden en geen mens kon de weg weten, waarlangs men kon terugkeren in Gods eeuwige tegenwoordigheid. De aardse pelgrims, die zich op zijpaden hadden begeven en op verboden paden wandelden, verdwaalden in het diepe duister van de nacht.

Weliswaar wemelde de hemel nog van een ontelbare menigte sterren, want er waren ook toen tal van goede en verstandige mensen, die het weinige licht, waarheid en goedheid dat zij bezaten, weerspiegelden ten bate van anderen. Ook kwam er van tijd tot tijd een nieuwe maan op, die zoveel hemelse waarheden weerkaatste als deze instinctief of door verstandelijke beredenering had weten op te vangen. Daar was een Augustinus¹, een Maimonides², een Jeanne d'Arc³, een Thomas More⁴, een Michelangelo⁵, Galileo⁶ en een menigte anderen, elk voor het tijdperk of de „maand” in de geschiedenis waarin hun maan als het ware scheen. Zij weerkaatsen zoveel geleend licht als in hun vermogen lag, maar het licht van de hemel goot zijn stralen niet langer uit op het rechte, smalle pad dat tot het eeuwige leven leidt.

Er waren dan ook diepe schaduwen, waarin helse monsters op de loer lagen. Satan sliep niet. Op het concilie van 325 te Nicea, en later via de geschriften van Athanasius⁷, hielp hij bij het opstellen

van geloofsbelijdenissen, waarin de ware goden des hemels werden neergehaald, en omschreven als een onbegrijpelijk geestelijk wezen dat de oneindige ruimte vervult.

Op bevel van Constantijn de Grote⁸ maakte Satan voorts de onderdanen van een heidens keizerrijk tot leden van wat de mensen sindsdien de universele (of katholieke) kerk hebben genoemd. Met behulp van het zwaard van Cortez⁹ gaf Satan een heidens volk een kruis in handen en bombardeerde hen tot christenen. Via Tetzels propaganda¹⁰ verkocht hij de mensen aflaatbrieven, waardoor ze meenden voor geld vergeving van hun zonden te kunnen verkrijgen. In Spanje, Mexico en Peru liet hij de euvelen van de Inquisitie welig tieren, en tienduizenden bewoners der aarde werden gedood in naam van het bedwingen van ketterij, zoals men iedere afwijkende geloofsopvatting meende te moeten noemen. De Hugenoten en andere dissidenten, die zich van de gevestigde kerkorde hadden afgescheiden, werden bij tienduizenden tegelijk vermoord. De allesoverheersende godsdienst van die tijden was een mengsel van angst, onwetendheid en bijgeloof. Het was een met het zwaard in de hand opgedrongen „christelijk” geloof, dat de mens geen eigen vrije wil toekende.

Het was een lange duistere nacht. In de schaduwen verscholen zich jakhalzen, wolven in de wouden, en bloeddorstige roofdieren zwierwen overal rond. De leeuwen brulden, en keer op keer beten de giftanden van de slang zich vast in menselijk vlees. Europa werd door de zwarte pest geteisterd. Overal woedden oorlogen. Goede zeden en fatsoensnormen vonden weinig aanhangers. De verschrikkingen van die langdurige, stikdonkere nacht waren bittere werkelijkheid.

Eindelijk echter kondigde zich in de

verte het glore van een nieuwe dageraad aan. Er kwam een Calvijn¹¹, een Luther¹², een Zwingli¹³ en een Wesley¹⁴ goede en verstandige mannen traden op, als morgensterren die helderder straalden dan de overige, en die in ieder volk opkwamen. Het waren mensen met moed en inzicht, die de zonden en euvelen van de nacht beu geworden waren. Die grote geesten hakten en zaagden aan de ketenen, waarin de volksmassa's door de geestelijkheid geslagen waren. Ze trachtten hun medemensen goede diensten te bewijzen en hen te helpen, geheel overeenkomstig hun beste weten en naar het licht der kennis dat zij ontvangen hadden.

In Duitsland, Frankrijk, Engeland en Zwitserland, en elders in Europa begonnen groepen zich af te scheiden van de godsdienst uit de voorbije (middel-) eeuwen. Aan de oostelijke hemel braken een paar lichtstralen door het donker.

Velen die op zoek waren naar de vrijheid om God naar de inspraak van hun eigen geweten te dienen emigreerden naar Amerika, waar mettertijd, door de macht van de hemelse Vader, een nieuw volk ontstond, een volk „in vrijheid ontvangen en geboren, en de stelling toegedaan dat alle mensen als gelijken zijn geschapen.” (Abraham Lincoln, Gettysburg-toespraak.) Zo ontstonden de Verenigde Staten van Amerika. Achter de bergen, niet eens zo ver van hier, werd in de moederschoot der natuur een nieuwe dag geboren. Terwijl de aarde langzaam maar zeker draaiend gestadig haar vastgestelde baan bleef vervolgen, de dageraad sterker begon te glore en het morgenlicht in helderheid toenam, terwijl de Constitutie van de Verenigde Staten godsdienstvrijheid garandeerde, terwijl de gemoederen der mensen tot bedaren werden gebracht en zij elkaar weer als gelijken begonnen te

beschouwen en elkaar billijker gingen behandelen, terwijl de Bijbel werd uitgegeven en door steeds meer mensen gelezen werd, toen de duisternis begon te wijken en het licht in helderheid toenam, was de tijd aangebroken dat de zon van het evangelie kon opgaan.

Toen de daarvoor bepaalde tijd ten volle was gekomen en het tijdstip voor de beloofde herstelling aller dingen daar was, zond de Heer in de hemel, in zijn oneindige wijsheid, barmhartigheid en goedgunstigheid vanuit zijn heerlijk rijk die eeuwige geest naar de aarde, die was voorbestemd om de opdracht te vervullen van het inluiden van de bedeling van de volheid der tijden. (Zie LV 112:30.) Het sterfelijke leven van Joseph Smith nam een aanvang. Het was 23 december 1805. De zon stond op dat moment nog achter de bergtoppen verscholen.

Op die ene stralende dag in het voorjaar van 1820 - volgens onze overlevering was het op de zesde april - kwam de zon in het zicht. De machtige God met de Here Jezus Christus aan zijn rechterhand daalde uit de hemel neer. In eigen persoon stond Hij daar in een stukje bos in het westen van de staat New York. Daar noemde Hij de jeugdige Joseph bij zijn naam, en gebod hem zich bij geen van de toenmalige kerken aan te sluiten, want ze hadden alle ongelijk. Hij zei tot Joseph dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in zijn ogen waren en dat de belijders van de bestaande godsdiensten allen verdorven waren, dat zij de Heer met hun lippen genaakten, maar hun hart verre van Hem hielden, dat zij leringen onderwezen die geboden van mensen waren, een gedaante van godzaligheid hebbende, maar de kracht er van verlooehenend. (Zie JS 2:19.)

Vanaf dat ogenblik blonken de sterren niet meer, en de maan verborg haar gelaat. Het zwakke schijnsel dat zij weerkaatsten hoefde het nachtelijk duis-

ter niet langer te doorboren. De God des hemels stond op het punt de bedeling van de volheid der tijden aan de mensen op aarde te verlenen.

Vrijwel onmiddellijk kwamen er engelen uit Gods tegenwoordigheid om zijn leer bekend te maken, macht en bevoegdheid over te dragen, het priesterlijk gezag te herstellen en de sleutelen van het koninkrijk terug te brengen, die tot het heilige apostelschap behoren, opdat sterfelijke mensen op aarde zouden kunnen binden, wat dan voor eeuwig in de hemelen verzegeld of gebonden zou zijn." (Zie LV 132:46.)

Binnen de tien jaar verscheen toen het Boek van Mormon, Gods kerk en koninkrijk werd opnieuw op aarde gesticht. Openbaringen en profetieën waren voortaan aan de orde van de dag, terwijl de gaven van de Geest - al die vanouds bekende tekenen en wonderen - op de gelovigen werden uitgestort. Er was weer sprake van visioenen, tongen en profetieën; de zieken werden gezond gemaakt, de kreupelen wandelden, de blinden werden ziende en de doden werden opgewekt. Het ging bij de heiligen der laatste dagen weer net zo toe als bij de heiligen uit vroeger tijden.

Regel voor regel werden de oude waarheden hersteld, terwijl de vroegere plechtigheden en verordeningen één voor één opnieuw werden geopenbaard. Al spoedig straalde het licht van het evangelie, de volheid van het eeuwige evangelie, Gods eigen macht waardoor mensen zaligheid en verhoging verkrijgen kunnen, in al zijn heerlijkheid, schoonheid en volmaaktheid. De zon van het evangelie, die was ondergegaan ten tijde dat de aarde in duisternis werd gehuld, diezelfde zon is weer opgegaan op de nieuwe dag der herstelling.

Nu de dageraad van het evangelie is aangebroken en de waarheid over de hele wereld wordt verbreid, beginnen de

verschrikkingen van de nacht als sneeuw voor de zon te verdwijnen. Waar eens angst, onwetendheid en bijgeloof heersten, is nu liefde en licht en zuivere godsdienst gekomen. Angst is in moed veranderd, onwetendheid in wijsheid; bijgeloof en overlevering hebben plaats gemaakt voor des hemels licht en waarheid.

Binnenkort zullen de wolven der goddeloosheid niet langer huilen, en de jakhalzen der zonde niet langer janken en onverhoedse aanvallen doen op het steeds groeiende koninkrijk, totdat de geweldige dag van het duizendarig rijk over ons zal aanlichten. Dit is uw dag, o Zion!

„Sta op, word verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des Heren gaat over u op . . . en zijn heerlijkheid zal over

u gezien worden. Volken zullen opgaan naar uw licht en koningen naar uw stralende opgang . . .

„Van geen geweld zal in uw land meer gehoord worden, van verwoesting noch verderf in uw gebied; en gij zult uw muren Heil noemen en uw poorten Lof . . .

„De Here zal u tot een eeuwig licht zijn en uw God tot uw luister.” (Jes. 60:1-3,18-19.)

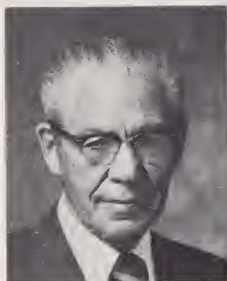
*„De morgen daagt, de nacht vliedt heen,
ziet, Zions vaandel wappert fier;
in glorie rijst die schone dag,
brengt vreugde voor Gods kindren hier.”
(HLZ nr. 113)*

In de naam van Jezus Christus, amen.

- 1) Augustinus - (354-430) Christelijke kerkvader en filosoof.
- 2) Maimonides - (1135-1204) Joodse wijsgeer.
- 3) Jeanne d'Arc - (1412-1431) Franse nationale heldin.
- 4) Thomas More - (1478-1535) Engelse staatsman en schrijver.
- 5) Michelangelo - (1475-1564) Italiaanse beeldhouwer, schilder, bouwmeester en dichter.
- 6) Galileo - (1564-1642) Italiaanse sterrenkundige en natuurgeleerde.
- 7) Athanasius - (293-373) Kerkleraar en bisschop van Alexandrië.
- 8) Constantijn de Grote (280-337) Romeins keizer.
- 9) Cortez - (1485-1547) - Spaanse veroveraar van Mexico.
- 10) Tetzl - (1465-1519) - Duitse monnik en aflaatprediker.
- 11) Calvijn - (1509-1564) Frans theoloog en kerkhervormer.
- 12) Luther - (1483-1546) Duits kerkhervormer.
- 13) Zwingli - (1484-1531) Zwitsers kerkhervormer.
- 14) Wesley - (1703-1791) Engels theoloog en evangelist.

„Gij zult de waarheid verstaan”

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„En niemand ontvangt een volheid, tenzij hij Zijn geboden onderhoudt. Hij, die Zijn geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in waarheid is verheerlijkt, en alle dingen weet.”

Vanmorgen hebben wij van mooie muziek genoten, en er zijn ons vele waarheden uiteengezet. Het is met ons zoals Jezus heeft gezegd: „tot de Joden die in Hem geloofden: Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij, en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Joh. 8:31-32.)

Wij zijn ook rijk gezegend dat wij een boodschap mochten horen van de profeet des Heren, president Spencer W. Kimball, wiens woorden van waarheid wij allen ter harte moeten nemen.

Kort voordat Hij verraden werd, waarop zijn dood en opstanding zijn gevolgd, bracht onze Heiland enkele zeer heilige en plechtige ogenblikken door met zijn apostelen, waarbij Hij hen vertroostte en hun enkele gebeurtenissen openbaarde die in de toekomst zouden geschieden, ofschoon zij de betekenis van zijn woorden toen niet ten volle begrepen hebben of bevatten konden. Nadat Hij hun had toevertrouwd dat zij weldra alleen gelaten zouden worden, d.w.z. zonder Hem, sprak Hij over de verdrukking die zij in de wereld zouden lijden, „maar,” zo

vermaande Hij hen, „houdt goede moed, want Ik heb de wereld overwonnen,” Daarna hief Hij zijn ogen ten hemel en zeide:

„Vader, de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke, gelijk Gij Hem macht heb gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken. *„Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.*

„Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen dat Gij Mij te doen gegeven hebt. En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was. „Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij behoorden U toe en Gij hebt hen Mij gegeven en zij hebben uw woord bewaard . . .

„Want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en in waarheid erkend, dat Ik van U ben uitgegaan, en zij hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt. . . .

„Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn, zoals Wij.” (Joh. 17:1-6,8,11; cursivering toegevoegd.)

In deze woorden komen een paar van de

geweldigste waarheden voor die ooit tot heil en zegen van de mensheid zijn geuit. Hieruit leren wij dat Jezus nog voordat de wereld geschapen werd bij zijn Vader leefde. Verder staat erin dat Hem een bijzonder werk was opgedragen en dat Hij door zijn Vader naar de aarde was gezonden om dat werk te volbrengen. Bovendien vermelden ze dat aan Hem was geopenbaard wat er zou gebeuren; met name zijn kruisiging, dood en opstanding waren Hem tevoren bekend-gemaakt. Dit schriftgedeelte maakt ook melding van het feit dat zijn apostelen door God geroepen waren om bij dat werk behulpzaam te zijn, dat zij de woorden, die de Vader hun door zijn Zoon had laten verkondigen, hadden aangenomen en geloofd, en tenslotte wordt ons hierin overduidelijk gemaakt dat de Vader en de Zoon, hoewel Zij twee afzonderlijke wezens zijn, in hun opzet en bedoelingen één zijn, terwijl Hij bad dat zijn apostelen dat eveneens mochten zijn.

In deze smeekbede tot zijn Vader gaf Jezus voorts een definitie van het eeuwige leven, toen Hij zei: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” (Joh. 17:3.) Op een andere keer heeft Hij gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (PGW, Mozes 1:39.)

Waarom is het zo belangrijk dat wij deze waarheden leren verstaan en aanvaarden?

Omdat wij zonder deze niet mogen verwachten verhoging of het eeuwige leven te verwerven. Wij moeten het geestelijke aspect van ons leven op de voorgrond stellen, want dat is nummer één.

Dit bedoelde Jezus dan ook toen Hij zei

dat Hij de wereld overwonnen had, dat Hij het geloof behouden en zijn Vader verheerlijkt had, kortom dat Hij alles had gedaan wat van Hem vereist was. Daardoor was Hij vrij van de banden des doods en gereed om deel te hebben aan de onsterfelijkheid en het eeuwige leven bij zijn Vader.

Deze belofte geldt voor ons allen. In Johannes lezen wij:

„Jezus dan zeide tot de Joden die in Hem geloofden: *Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij*; en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Joh. 8:31-32, cursivering toegevoegd.)

Vrijheid berust op waarheid. Niemand is dan ook volkomen vrij zolang enig onderdeel van zijn geloof op dwaling berust, daar zijn geest immers met de ketenen van dwaling is gebonden. Juist daarom is het voor ons zo belangrijk alle waarheid te leren kennen uit alle mogelijke bronnen die ons ter beschikking staan. In het bijzonder moeten wij daarom de Schriften doorzoeken, want daarin staan de woorden waardoor wij, als ze worden aangenomen en nageleefd, tot het eeuwige leven worden geleid.

De Schriften leveren ons de bewijzen van het werkelijke bestaan en van de aard van Gods persoonlijkheid en die van Jezus Christus, zijn Zoon. Om in God te kunnen geloven is het noodzakelijk dat wij weten en begrijpen hoe zijn aard en karaktereigenschappen zijn. Ons geloof in Hem moet op ware beginselen zijn gegrond. Het zal ons niets baten als dat geloof op een verkeerde stelling als uitgangspunt is gebaseerd. Om een voorbeeld te noemen: Toen de eerste Amerikaanse kolonisten met de Indianen te maken kregen, waren daar mensen bij die de Indianen buskruit gaven om daar hun land mee te bezaaien, met de belofte dat ze dan buskruit zouden kunnen oogsten. De

Indianen, die dit stellig geloofden, planten het buskruit inderdaad, maar dat was natuurlijk vergeefse moeite en er viel niets te oogsten, omdat hun geloof op leugens was gebaseerd.

Wij worden aangespoord tot studie en gebed en vermaand naar wijsheid te zoeken en elkaar te onderwijzen. In de Leer en Verbonden lezen wij:

„En Ik geef u een gebod, dat gij elkander *de leer van het koninkrijk* moet onderwijzen.

„Onderwijst ijverig, en Mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen; . . .

„Opdat gij in alle dingen moogt zijn voorbereid, wanneer Ik u wederom zal uitzenden ter verheerlijking van de roeping, waartoe Ik u heb geroepen, en van de zending, die Ik u heb opgedragen.

„Ziet, Ik zend u uit om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen; en het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen.

„Daarom hebben zij geen verontschuldiging, en hun zonden rusten op hun eigen hoofd.

„Hij, die Mij vroeg zoekt, zal Mij vinden en niet worden verlaten. . . .

„Blijft in de vrijheid, waarmede gij zijt vrijgemaakt; verstrikt u niet in de zonde, maar laat uw handen rein zijn totdat de Here komt.” (LV 88:77-78, 80-83 en 86, cursivering toegevoegd.)

Wij moeten de leerstellingen kennen en begrijpen om er gehoorzaam aan te kunnen zijn, en wij moeten gehoorzaam zijn om vrij te kunnen zijn. Dit is van toepassing op de wetten van God en ook op de landswetten. Maar al te vaak denken wij dat vrijheid alleen de hoedanigheid of staat waarin wij vrij zijn van uiterlijke betugeling of dwang, waarin

wij niet aan andermans wil onderworpen zijn, maar het vermogen hebben om zelf te kiezen, waarbij iedereen vrij is „zijn eigen zin te doen,” ongeacht de gevolgen die hijzelf of anderen daarvan ondervinden.

Van Brigham Young is deze uitspraak: „Er is onder ons niemand die niet onmiddellijk wil erkennen dat God strikte gehoorzaamheid van ons verlangt en wil dat wij aan zijn vereisten voldoen. Maakt het betonen van die stipte gehoorzaamheid ons echter tot slaven? Neen, maar dit is de enige weg op de aardbodem waarlangs u en ik vrij kunnen worden, en als wij een andere weg kiezen, worden wij slaven van onze eigen hartstochten en van de boze, . . . en dienaren van de duivel.” (*Journal of Discourses* 18:246.)

De leer van Jezus Christus, die Hij ons tot leiding en zegen gegeven heeft, omvat o.a. de tien geboden, de bergrede en de zaligsprekingen. Belangwekkend genoeg zijn de meeste landswetten aan ditzelfde „ethisch wetboek” ontleend. Gods wetten berusten op waarheid en zijn onveranderlijk. De mens kan daar dan ook geen verbeteringen in aanbrengen. Overeenkomstig onze gehoorzaamheid worden wij gezegend of gestraft.

Er zijn bepaalde onverbiddelijke natuurwetten die, indien ze worden overtreden, ziekte of een ontijdige dood tengevolge hebben. Evenzo kunnen we de waarheden van wetenschappelijk vastgestelde natuurwetten toepassen om profijt te trekken van arbeidsbesparende apparaten, snellere en gemakkelijker vervoersmethodes, panklare maaltijden e.d. en kunststoffen voor onze kleding en huishoudelijke artikelen. Dit alles bespaart ons tijd en persoonlijke krachtsinspanning. Onze extra tijd en energie dienen wij dan ook te besteden aan het bevorderen van Gods werk, om daarmee uiting te geven aan onze erkentelijkheid voor zijn goedheid jegens ons.

Uit de Schriften leren wij dat alle waarheid door het licht van Christus wordt geopenbaard, „welk licht van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke ruimte te vervullen -

„Het licht, dat in alle dingen is en alle dingen leven geeft, en dat de wet is, waardoor alle dingen worden bestuurd.” (LV 88:12-13.)

De *waarheden* die werden ontdekt door mannen als Sir Isaac Newton¹, Thomas Edison², en Albert Einstein³, werden hun dus eigenlijk geopenbaard door het licht van Christus. Dergelijke geopenbaarde waarheden hebben er veel toe bijgedragen de mensheid te bevrijden uit de slavernij van onwetendheid, en hebben onze gezichtskring verruimd, zodat wij meer over het heelal te weten zijn

gekomen. Evenzo zijn door de macht van de Heilige Geest waarheden begrijpelijk gemaakt met betrekking tot de verhoudingen tussen God en mensen en de zending van Jezus Christus.

De wetenschap dat God de Vader een persoonlijk wezen is, met een bepaalde gedaante, lichaamsdelen en geestelijke gevoelens, en dat Jezus Christus zijn Eniggeboren Zoon in het vlees is, die met de lichamelijke kenmerken van een mens onder de mensen heeft geleefd, dit alles zijn waarheden die het leven zin geven en waardoor allen die geloven bevrijd worden van de geheimzinnigheden waarmee de afkomst van de mens is omgeven.

Zij die de waarheid verstaan ten aanzien van het verzoeningswerk en de opstanding van de Heiland, zijn vrij van raadsels en twijfels ten aanzien van de uiteindelijke bestemming van de mens, en weten dat zij bij gehoorzaamheid aan de waarheid vrij zijn om eeuwig vooruitgang te maken en te genieten van de heerlijke zegeningen van het eeuwige leven.

Dr. Henry Eyring, een van onze vooraanstaande natuurgeleerden, heeft deze opmerking gemaakt:

„Hoe meer ik de mysteriën van de wereld waarin wij leven tracht te ont-raadselen, des te meer kom ik tot het besef dat er één enkele allesbeheersende macht is, nl. God. Tot dit gezichtspunt kan men komen door gebed en het getuigenis van de Heilige Geest, of omdat men inziet dat er blijkbaar geen andere verklaring bestaat voor de eenheid en het wonder van het heelal, ofwel via de pragmatische wetenschappelijke methode die de Zaligmaker lang geleden heeft aanbevolen, nl. „Zoekt, en gij zult vinden,” met andere woorden: Probeer het maar, neem de proef op de som, dan komt u er wel achter. Men heeft mij meer dan eens deze vraag gesteld: „Dr.

Eyring, hoe kunt u als natuurwetenschapper godsdienstige openbaringen aanvaarden? Het antwoord is heel eenvoudig. Het evangelie verwijst ons alleen naar de waarheid. Dezelfde proefondervindelijke methodes die in de wetenschap worden toegepast zijn ook van toepassing op de godsdienst. Probeer het eens. Klopt het? Het begrip is dat het heelal door een God wordt bestuurd, die zich zorgzaam bezighoudt met de manier waarop het reilt en zeilt, is voor mij onbestaanbaar zonder daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat Hij zich ook interesseert voor de mens, het merkwaardigste verschijnsel in deze wereld. Daar Hij belangstelt in de mensen, is het vanzelfsprekend dat Hij maatregelen neemt ter bevordering van hun ontwikkeling en welzijn. Dit bestel van voorzieningen ten gunste van de mens is het evangelie van Jezus Christus . . .

„Een veelzeggende eigenschap van een man van wetenschap is dat hij gewoon verwacht dat de waarheid zal zegevieren omdat het de waarheid IS. . . . In de wetenschap gaat het om het ZIJN, en dat iets nu eenmaal IS zoals het is, daarover mag niemand zich kwaad maken. Als iets verkeerd is, dan is er geen redden aan, en als het goed is, moet het wel slagen.

„Zo is het ook met het evangelie.” (Henry Eyring, in zijn boek *The Faith of a Scientist*, Salt Lake City, Bookcraft (1967) blz. 103 en 105.)

De wetenschap dat God de eeuwige Vader alle waarheid kent en in overeenstemming daarmee handelt verklaart ook waarom hij gisteren, heden en tot in eeuwigheid Dezelfde is. Al wat Hij doet is in harmonie met de onveranderlijke waarheden van het heelal. Dezelfde eigenschappen zijn te vinden in zijn Zoon Jezus Christus, die „vol van genade en waarheid” is. (Joh. 1:14.)

Een van de grote verschillen tussen God

en mens is dat *God een grotere kennis der waarheid bezit*, waardoor hij vrij is om werelden te scheppen en het heelal te beheersen.

Wij geloven ook dat „God eenmaal was zoals de mens nu is, dus kan de mens eenmaal worden zoals God nu is.” De mens behoort dan ook al zijn levensdagen te streven naar ontwikkeling van zijn verstand en zoveel mogelijk waarheden te leren kennen. Hij dient te beseffen dat het evangelie van Jezus Christus alle waarheid omvat, waar die ook gevonden moge worden, en naarmate hij kennis van de waarheid vergaart moet hij zijn medemens hierin onderrichten.

Voor al ouders zijn verplicht hun kinderen te onderrichten. Men moet een kind het verschil tussen goed en kwaad leren. Als het aan zichzelf wordt overgelaten, leert zo'n kind misschien alleen het kwade kennen. Het heeft leiding en onderricht nodig inzake de gevolgen van zijn eigen beslissingen; het moet weten waarom het zegeningen ontvangt voor bepaalde zelf gekozen handelwijzen en voor andere wordt bestraft.

Laat ons nooit vergeten dat wij in zekere zin ons eigen lot in handen hebben. God is niet verantwoordelijk voor de gevolgen van onze daden. Hij geeft ons het woord der waarheid en de regels die wij moeten opvolgen, alsook de gelegenheid om meer te leren, te werken en vorderingen te maken. Een van de uitspraken van wijlen president David O. McKay in dit verband is mij lief, nl.:

„Ik geloof dat God liefde is, dat Hij onze Vader is en bedacht is op het geluk en het eeuwige leven van zijn kinderen. . . Hij heeft de mens op aarde geplaatst en het hem gegeven, naar eigen willen te handelen.” (Zie LV 29:35.) De mensen kunnen het goede of het kwade zelf kiezen; ze kunnen in de duisternis wandelen of in het licht, en bedenk dat God zijn kinderen niet zonder dat licht heeft gelaten. In

de verschillende bedelingen van de wereldsgeschiedenis heeft Hij hun het licht van het evangelie gegeven, waarin zij konden wandelen zonder te struikelen, waarin ze die vrede en blijdschap konden vinden die Hij als een liefhebbend vader wenst dat zijn kinderen zouden genieten, maar de Heer ontnemt hen hun eigen vrije wil niet.

„God . . . betreurt de onvermijdelijke gevolgen van de dwaasheden, de overtredingen en zonden van zijn eigenzinnige kinderen, maar wij kunnen Hem daar net zo min de schuld van geven als wij hij tot zijn zoon zou zeggen: „Jongen, er zijn twee wegen, de ene leidt naar rechts en de andere naar links. Als je de linker weg inslaat, za ie je tot ellende en ongeluk brengen, en misschien wordt het je dood wel, maar als je de rechter neemt, zal die je naar geluk en succes voeren, maar je mag zelf kiezen welke weg je wilt volgen. Jij moet kiezen, ik zal

je niet dwingen een van deze wegen in te slaan.’

„De jongeman gaat heen. Als hij de verlokkingen en de bekoring van de linkerweg ziet, neemt hij het besluit die te volgen, in de mening dat het een kortere weg is die binnendoor toch tot zijn geluk leidt. De vader weet wat er van zijn zoon zal worden, hij weet dat niet ver van het met bloemen omzoomde pad een modderkuil is, waar zijn jongen in zal vallen. Hij weet ook dat hij, als hij met veel moeite uit die modderpoel geklommen is, aan een moeras zal komen, waarin hij rond zal moeten baggeren. . . . Hij voorzag het al lang voordat die jongen in die toestand zou komen en daarom kon hij het voorstellen. Toch heeft de vader die jongen nog steeds even lief en hij blijft hem dus waarschuwen en smeekt hem om terug te keren tot het rechte pad.

„Zo heeft God ook, bij monde van zijn profeten in de achter ons liggende eeu-

wen, de wereld erop gewezen dat er van zijn volk velen, zowel enkelingen als hele volken zouden zijn, die het pad zouden kiezen dat tot het verderf leidt, en Hij heeft dat voorspeld. De verantwoordelijkheid rust echter op hen die geen acht op Gods boodschap hebben willen slaan, en niet op God" (Hewellyn McKay, *True to the Faith*, Salt Lake City, Bookcraft (1966), blz. 86-87.)

Voor diegenen die niet de goede beslissingen nemen, die zich misschien van de waarheid afwenden, heeft God echter in zijn oneindige liefde en genade, voorzieningen getroffen voor hun redding, via het heerlijke beginsel van bekering. Bekering omvat erkenning van de begane overtreding, berouw en een vast voornemen om het verkeerde te overwinnen. De Heer heeft gezegd:

„Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken." (LV 58:43.)

Vanaf het begin van de tijd heeft Gods bezorgdheid en liefde voor zijn kinderen Hem aanleiding gegeven ze te waarschuwen voor de verzoeken van de vijand van licht en waarheid, die Satan heet, die zich er met zijn volgelingen op toelagt de mensheid te gronde te richten en Gods reddingsplan voor zijn kinderen te dwarsbomen. De volgende woorden, uitgesproken door een profeet uit het Boek van Mormon, die door de Geest des Heren gedreven, zijn volk toesprak, zijn heel goed van toepassing op onze tijd:

„Ja, wee over dit volk, wegens de tijd, die nu is gekomen, dat gij de profeten uitwerpt, hen bespot, hen stenigt, hen doodt, en allerlei ongerechtigheid tegen hen bedrijft, zoals men in tijden van ouds deed. . . .

„O, gij goddeloos en verdraaid geslacht; gij verstokt en gij hardnekkig volk, hoe lang denkt gij, dat de Here u zal verdragen? Ja, hoe lang wilt gij uzelf

door dwaze en blinde leidslieden laten leiden? Ja, hoe lang zult gij de duisternis boven het licht verkiezen?" (Hel. 13:24,29.)

Hij gaf hun echter ook deze geruststelling:

„Maar indien gij u wilt bekeren en terugkeren tot de Here, uw God, zal Ik Mijn toorn afwenden, zegt de Here; ja, aldus zegt de Here: Gezegend zijn zij, die zich willen bekeren en zich tot Mij wenden, maar wee hem, die zich niet bekeert." (Hel. 13:11.)

Dat wij allen naar wijsheid en waarheid mogen smachten, opdat wij Gods koninkrijk mogen beërven en ons in de beloofde zegeningen verheugen, want Hij heeft gezegd:

„De Geest der waarheid is van God. Ik ben de Geest der waarheid, en Johannes gaf getuigenis van Mij en zeide: Hij ontving een volheid der waarheid, ja, zelfs van alle waarheid;

„En niemand ontvangt een volheid, tenzij hij Zijn geboden onderhoudt.

„Hij, die Zijn geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in waarheid is verheerlijkt, en alle dingen weet." (LV 93:26-28.)

Dat wij allen God als onze Vader mogen aanvaarden, en zijn Zoon Jezus Christus als onze Zaligmaker, en dat wij zijn geboden mogen onderhouden en ons zoeken naar waarheid mogen voortzetten, naar de waarheid die ons vrij zal maken en ons tot het eeuwige leven leidt, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

- 1) Sir Isaac Newton - (1642-1727) Engels natuurfilosoof en wiskundige.
- 2) Thomas Edison - (1847-1931) Amerikaans uitvinder (o.a. van de elektr. gloeilamp.)
- 3) Albert Einstein - (1879-1955) Theoretisch natuurkundige.

Statistisch overzicht 1977

Gepresenteerd door Francis M. Gibbons secretaris van het Eerste Presidium

Ter informatie van de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch overzicht over de groei en de toestand van de kerk uitgegeven. Stand van zaken op 31 december 1977:

Kerkelijke units

Aantal ringen in Zion	885
Aantal full-time zendingsgebieden	157
Aantal wijken	5917
Aantal zelfstandige gemeenten in ringen	1549
Aantal gemeenten in zendingsgebieden	1694
Deze gegevens tonen een toename van 541 wijken en gemeenten in 1977.	
Aantal landen waar georganiseerde wijken en gemeenten zijn	54

Ledental

Het totale aantal leden door ringen en zendingsgebieden eind 1977 aan kerkkantoren doorgegeven 3.966.000
Het huidige groeitempo in aanmerking genomen wordt geschat dat er inmiddels meer dan vier miljoen leden zijn.

Ledenaanwas 1977

Kinderen gezegend	95.000
Gezegende kinderen gedoopt	62.000
Bekeerlingen gedoopt	167.939

Burgelijke stand

Geboortecijfer per duizend	31,66
Aantal personen gehuwd per duizend	13,25
Sterftecijfer per duizend	4,14

Priesterschapsdragers

Diakenen	142.000
Leraren	112.000
Priesters	201.000
Ouderlingen	338.000
Zeventigen	28.000
Hogepriesters	129.000
Dit geeft een toename van 45.000 priesterschapsdragers in 1977 weer.	

Full-time zendelingen	25.300
-----------------------	--------

Welzijnszorg

Mensen met goederen of contanten geholpen	99.600
Mensen door kerkinstanties geholpen	15.000
Mensen in loondienst geplaatst	16.000
Man-dagen ter beschikking van welzijnszorg gesteld	427.000
Goederen ter beschikking gesteld door voorraadschuren (in Amerikaanse ponden)	17.750.000

Genealogical Society

In 1977 voor tempelverordeningen vrijgegeven namen 3.374.000
Het Genealogisch Bureau is bezig in 36 landen gegevens te verzamelen. De kerk bezit in totaal 949.000 rollen microfilm à 35 meter, hetgeen gelijk is aan 4.517.000 gedrukte boeken à 300 bladzijden.

Tempels

Aantal voltrokken endowments in 1977	
Voor de levenden	47.037
Voor de doden	3.555.118
In gebruik zijnde tempels	14
Tempels op tekening	
of in aanbouw	6
Tempels die verbouwd worden	2
Er werden 180.362 verordeningen meer voltrokken dan in 1976, hoewel 2 tempels buiten gebruik waren.	

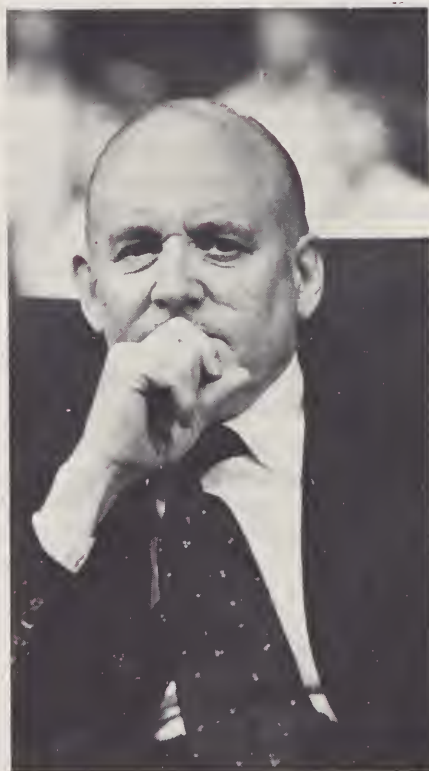
Kerkelijke onderwijsinstellingen

Totaal aantal ingeschreven leerlingen voor de cursus 1976-1977:	
Seminarieën en instituten (speciale programma's inbegrepen)	288.000
Kerkelijke basisscholen, middelbaar en voortgezet onderwijs	74.000

Vooraanstaande leden die in 1977 overleden

Broeder Alma Sonne, lid van het Eerste Quorum der Zeventig; Zuster Ina J.

Ashton Richards, echtgenote van broeder Le Grand Richards van de Raad der Twaalf; Zuster Jeanne N. Smith, echtgenote van broeder Eldred G. Smith, patriarch van de kerk; president John Harold Mullen van de ring El Paso Texas; president Ollie Richard Crichton van de ring Apia Samoa; Dr. Sidney B. Sperry schrijver en pedagoog; Edward Oliver Anderson, architect van de tempels in Los Angeles, Engeland, Zwitserland en Nieuw-Zeeland; Marriner S. Eccles voormalig voorzitter van de Federal Reserve Board en Dr. Florence J. Madsen, componist, pedagoog en hoofd van alle activiteiten van de kerk door de zingende moeders.

Verslag van het kerkelijk comité van financiën

Door Wilford G. Edling, voorzitter van het kerkelijk comité van financiën.

*Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen*

Wij hebben het financiële rapport van de kerk, gedateerd 31 december 1977 gecontroleerd, alsmede de werkzaamheden van het afgelopen jaar. De financiële gegevens en werkzaamheden die door het comité zijn gecontroleerd, omvatten de algemene fondsen van de kerk en andere organisaties die onder haar toezicht staan. Deze verslagen worden bijgehouden door de Financiële Dienst van de kerk.

Wij hebben het opzetten van begrotingen, de boekhouding en de wijze van controleren die werden toegepast en de manier waarop de controle op de ontvangsten en de uitgegeven fondsen werd uitgeoefend, onderzocht. We hebben vastgesteld dat de uitgaven uit de algemene fondsen van de kerk werden goedgekeurd door het Eerste Presidium en dat zij aan de vastgestelde regels voldeden. De begroting is goedgekeurd door de Raad van Toezicht op de Besteding van Tiende, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bisschop. Het Comité van Uitgaven beheert de uitgaven van de fondsen die onder de begroting vallen en vergadert hier wekelijks over. Financiële en andere afdelingen gebruiken moderne boekhoudtechnie-

ken en een moderne uitrusting om gelijke tred te houden met de snel groeiende kerk en de veranderende methoden om elektronisch gegevens te verwerken. Het Comité en het Rechtskundig Bureau besteden doorlopend aandacht aan de belasting op kerken door de federale regering, de staten en door de regeringen van andere landen. Het verificatiebureau, dat los staat van alle andere afdelingen, verifiëert voortdurend de kerkelijke afdelingen en de andere organisaties die onder toezicht van de kerk staan, en waarvoor de boekhouding door de Financiële Dienst wordt gevoerd.

Deze diensten omvatten ook de zendingsgebieden, de financiële centra en activiteiten van bureaus in andere landen. Het Verificatiebureau is ook verantwoordelijk voor de controle op een juist gebruik van de Computersystemen van de kerk.

De omvang en de doelmatigheid van deze handelingen ter beveiliging van de hulpbronnen van de kerk nemen evenredig toe met de groei en de zich steeds uitbreidende activiteiten van de kerk.

Verificatie van lokale fondsen in wijken en ringen is toegewezen aan de ringverificateur.

Ondernemingen die rechtspersoonlijkheid hebben en die eigendom van de

kerk zijn of onder toezicht van de kerk staan, en waarvan de boekhouding niet door Financiële Dienst wordt gevoerd, worden gecontroleerd door een accountantskantoor of door een rijksaccountant. Gebaseerd op de controle van het financieel jaar rapport en andere boekhoudkundige gegevens en onze studie van de boekhouding en verificatiemethoden waardoor financiële handelingen worden gecontroleerd en ons voortdurend contact met de personeelsleden van de Financiële Dienst, het Verificatiebureau en het Rechtskundig Bureau zijn

wij van mening dat de algemene gelden van de kerk die ontvangen en uitgegeven zijn, goed verantwoord zijn en in overeenstemming zijn met de over eengekomen procedures die hierboven zijn aangegeven.

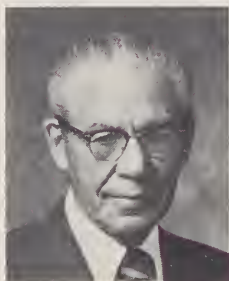
Met hoogachting ingediend,
Het kerkelijk comité van financiën.

*Wilford G. Edling
Harold H. Bennett
Weston E. Hamilton
David M. Kennedy
Warren E. Pugh*

Het steunen van kerkelijke ambtenaren

Door President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Tijdens de laatste conferentie hadden we een tegenstem en hierover waren enige misverstanden. Iemand heeft gezegd dat ik hem erg kortaf behandeld heb. Ik wil graag uitleggen wat er gebeurt als iemand of enige mensen hun steun niet verlenen. We stellen hun in de gelegenheid aan een van de algemene autoriteiten uit te leggen waarom die persoon naar hun mening niet geschikt is. Indien de persoon inderdaad niet geschikt blijkt te zijn nemen wij de noodzakelijke maatregelen.

Wij stellen voor president Spencer W. Kimball te steunen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij die tot steunverlening bereid zijn, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

Nathan Eldon Tanner als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Marion G. Romney als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Zij die tot steunverlening bereid zijn, maken dit bekend door

het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

Wij stellen voor te steunen als president van de Raad der Twaalf, ouderling Ezra Taft Benson. Zij die tot steunverlening bereid zijn maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

Wij stellen voor als Quorum der twaalf apostelen: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry en David B. Haight. Zij die tot steunverlening bereid zijn maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor als patriarch van de kerk, Eldred G. Smith. Zij die tot steunverlening bereid zijn, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

De raadgevers van het Eerste Presidium, de Twaalf Apostelen en de patriarch van de Kerk als profeten, zieners en openbaarders. Zij die tot steunverlening bereid zijn, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

Wij stellen Spencer W. Kimball voor als trustee-in-trust van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij die tot steunverlening bereid zijn, maken dit bekend door het opste-

ken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor als presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en tevens als leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Franklin D. Richards, James E. Faust, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks en Paul H. Dunn. Zij die tot steunverlening bereid zijn, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

Als overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Theodore M. Burton,

Bernard B. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg, Robert L. Simpson, O. Lesley Stone, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu Joseph B. Wirthlin, S. Dilworth Young, Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzo

Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman en Rex C. Reeve. Zij die tot steunverlening bereid zijn, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

Als Presiderende Bisschap, Victor L. Brown, presiderende bisschop; met H. Burke Peterson als eerste raadgever en J. Richard Clarke als tweede raadgever. Zij die tot steunverlening bereid zijn, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

Wij stellen als regionale vertegenwoordigers voor: Alle regionale vertegenwoordigers die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Zustershulpvereniging: Barbara Bradshaw Smith als presidente met Janath Russell Cannon als eerste raadgeefster, en Marian Richards Boyer als tweede raadgeefster met alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Zondagsschool: Russell M. Nelson als president met Joe J. Christensen als eerste raadgever, William D. Oswald als tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Mannen: Neil D. Schaerrer als president met Graham W. Doxey als eerste raadgever, Quinn G. McKay als tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Vrouwen: Ruth Hardy Funk als presidente met Hortense H. Child als eerste raadgeefster, Ardeth G. Kapp als tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jeugdwerkvereniging: Naomi Maxfield Shumway als presidente met Colleen Bushman Lemmon als eerste raadgeefster, en Dortha Lou Christansen Murdock als tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Kerkelijke Onderwijsraad: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown en Barbara B. Smith.

Zij die tot steunverlening bereid zijn, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

Het Kerkelijk Comité van Financiën: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston F. Hamilton, David M. Kennedy en Warren E. Pugh.

Het Tabernakelkoor met Oakley S. Evans als president, Jerold D. Ottley als dirigent, Donald H. Ripplinger als assistent-dirigent, Robert Cundick, Roy M. Darley en John Longhurst als organisten.

Zij die tot steunverlening bereid zijn maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Zij die dit niet zijn door hetzelfde teken.

President Kimball, het blijkt dat de stemming eenparig was ten gunste van de voorgestelde ambtenaren en algemene autoriteiten van de kerk.

Het gelovige gebed

Door broeder Thomas S. Monson
Van de Raad der Twaalf

Het wonder van aanhoudend gebed heeft vele ongelovigen bekeerd, hen die in gevaar verkeerden beschermd en van twijfelaars andere mensen gemaakt.

Wij zijn ontroerd door het prachtige zingen van deze geweldige jeugdwerk-kinderen. Al deze kinderen hebben het voorrecht om eens in de week met leeftijdsgenoten naar het jeugdwerk te gaan. Er zijn ook andere kinderen die net zo lief en geweldig zijn, maar dit voorrecht niet hebben.

Enige jaren geleden bezocht ik het zendingsgebied Australië, om de grond te breken voor het eerste kerkgebouw in Darwin. We landden in een mijnstadje, Mount Isa genaamd, om bij te tanken, en werden op de luchthaven begroet door een moeder en haar beide kinderen van jeugdwerkleeftijd. Zij stelde zich voor als Judith Loudon en vertelde dat zij en haar beide kinderen de enige kerkleden in het stadje waren. Haar echtgenoot Richard, was geen lid. We hielden een korte vergadering waarin ik haar het belang van het wekelijks houden van het jeugdwerk voorhield. Om haar te helpen beloofde ik haar het materiaal voor het houden van een huisjeugdwerk te sturen, zodra ik weer op het hoofdkantoor van de kerk zou zijn. Wij spraken af dat zij zouden bidden, vergaderen en volharden in

geloof. Teruggekomen in Salt Lake City riep ik de hulp in van de toenmalige presidente La Vern Parmley. Het materiaal voor een huisjeugdwerk werd opgestuurd en er werd een abonnement op de Children's Friend bijgedaan.

Jaren later toen ik de ringconferentie bijwoonde van de ring Brisbane Australië haalde ik, in een priesterschapsvergadering, de toestand van deze getrouwde vrouw en haar kinderen aan. Ik zei: „Eens hoop ik te zien dat dit huisjeugdwerk succes heeft gehad en dan kennis te maken met de man en vader van dat voortreffelijke gezin.” Een van de broederen stond op en zei: „Broeder Monson, ik ben Richard Loudon, de man van die fijne vrouw en de vader van die geweldige kinderen. Gebed en het jeugdwerk hebben mij tot de kerk gebracht.”

De kracht van gebed drong afgelopen winter weer eens goed tot me door. Ik had vele duizenden kilometers ten zuiden van deze plaats een opdracht in de prachtige stad Buenos Aires in Argentinië. Ik bezocht het historische Palermo Park, dat de stad siert en was mij bewust dat dit heilige grond was, omdat broeder Melvin J. Ballard, een apostel van de Heer, hier in 1925 op eerste kerstdag heel Zuid-Amerika toewijdde om het evangelie te mogen ont-

vangen. Dat dit geïnspireerde gebed verhoord is, is duidelijk te zien aan de groei van de kerk in dat land, die boven alle verwachting is. In ditzelfde park staat een beeld van George Washington, de vader en eerste president van de Verenigde Staten. Toen ik dit beeld bekeek gingen mijn gedachten uit naar een andere historische plaats waar gebed een uiterst belangrijke rol speelde, namelijk Valley Forge (belangrijkste plaats in de Amerikaanse vrijheidsoorlog). In Valley Forge heeft diezelfde Washington zijn ernstig gehavende, ondervoede en schaars geklede leger laten overwinteren.

Nu is in een rustig bos bij Valley Forge een groot monument ter ere van Washington opgericht. Hij is niet op de rug van een aanstormend paard, noch uitziend over een slagveld afgebeeld, maar terwijl hij in nederig gebed geknielt de God des hemels om hulp smeekt. Het kijken naar dat beeld brengt een dikwijls gebruikte uitdrukking in gedachte: „Nooit is een man groter dan wanneer hij knielt.”

Integere mannen en vrouwen met karakter en een doel voor ogen hebben altijd een macht erkend, groter dan hun eigen macht, en zij hebben gezocht om door middel van gebed geleid te worden.

Zo is het altijd geweest. Zo zal het altijd zijn. In het allereerste begin werd Vader Adam geboden: „Daarom zult gij alles, wat gij doet, in den Naam des Zoons doen, en gij zult u bekeren, en God voor altoos in den Naam des Zoons aanroepen.” (Mozes 5:8.) Adam bad. Abraham bad. Isaak bad. Mozes bad, en zo bad elke profeet tot de God van Wie zijn kracht kwam. Zoals zandkorrels door een zandloper stromen, werden generaties mensen geboren, leefden en stierven zij. Na lang wachten kwam de heerlijke gebeurtenis waar profeten om gebeden en psalmdichters over gezongen hadden,

martelaars voor gestorven waren en de hele mensheid op gehoopt had.

De geboorte van het kindje in Bethlehem was alles overtreffend in haar schoonheid en uniek in haar betekenis.

Jezus van Nazareth vervulde de profetieën. Hij reinigde melaatsen. Hij gaf blinden het gezicht, Hij liet doven horen, Hij wekte doden op, Hij onderwees de waarheid, Hij redde de hele mensheid. Door dit te volbrengen eerde Hij zijn Vader en gaf Hij u en mij een voorbeeld dat het nastreven waard is.

Meer dan welke profeet of leider ook, toonde Hij ons hoe wij moeten bidden. Wie zou zijn zielestrijd in Getsemane en dat fervente gebed kunnen vergeten: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.” (Matt. 26:39.) En zijn aanmaning: „Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt.” (Matt. 26:41.)

Wij herinneren ons zijn raad: „En wanneer gij bidt zult gij niet zijn als de huichelaars, want zij staan gaarne in de synagogen en op de hoeken der pleinen te bidden, om zich aan de mensen te vertonen . . . Maar gij, wanneer gij bidt, . . . bid tot uw Vader in het verborgene; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.” (Matt. 6:5,6.)

Zielen die in moeilijkheden verkeren ontdekken door middel van deze leidraad de vrede waarnaar zij zo reikhalzend uitzien en waarop zij vurig hopen. Helaas voeren voorspoed, overvloed, lof en eer sommige mensen tot een vals vertrouwen in zichzelf, gebaseerd op hoogmoed en misplaatste zelfverzekering. Ook geven zij hun verlangen tot gebed prijs. Omgekeerd vernietigen beproevingen, tegenspoed, ziekte en dood de trotse luchtkastelen van de mens en brengen zij hem op zijn knieën smekende om kracht van omhoog. Ik vermoed dat er tijdens de slachting van de Tweede

Wereldoorlog meer mensen de tijd hebben genomen om te bidden dan in welke andere periode van de geschiedenis ook. Wie kan de bezorgdheid beschrijven van de moeders, vrouwen en kinderen die de almachtige God smeekten om bescherming voor de afwezige zonen, mannen en vaders die in een strijd op leven en dood gewikkeld waren?

Gebeden worden gehoord. Gebeden worden verhoord.

Het voorbeeld van een Amerikaanse moeder is hartverwarmend. Deze vrouw bad voor het welzijn van haar zoon, terwijl het schip waarop hij diende uitvoer naar die bloedige heksenketel, het krijgstoneel in de Stille Oceaan. Elke

morgen stond ze op na geknield te hebben gebeden en zette zich in als vrijwilligster bij de produktie die voor de mannen in de oorlog van levensbelang was. Kan het zijn dat het handwerk van een moeder op een of andere manier rechtstreeks het leven van een geliefde beïnvloedt? Allen die haar en haar gezin kenden, koesterden het waargebeurde verhaal van haar zoon, de matroos Elgin Staples, die vlakbij Guadalcanal schipbreuk leed. Staples werd overboord geslingerd, maar overleefde het dankzij een reddingsgordel, die bij een later onderzoek bleek te zijn gecontroleerd, verpakt en afgestempeld te Akron (Ohio) door zijn eigen moeder!

*Hoe het gaat, dat weet ik niet;
Maar zeker weet ik, dat in 't verschiets
gebeden door God worden verhoord.
Ik weet dit, door zijn heilig Woord,
dus wacht ik maar, want vroeg of laat,
geeft God mij toch weer altijd raad.*
(Naar Eliza M. Hickock, „Prayer” in
The Best Loved Religious Poems, ed.
James Gilchrist Lawson, New York;
Fleming H. Revell Co., 1933, p. 160.)

De jongere generatie kan zeer wel vragen: „Maar hoe gaat het vandaag? Luistert Hij nog steeds? Geeft Hij nog antwoord?” Waarop ik meteen antwoord: „De Heer heeft geen vervaldatum bepaald bij het gebod om te bidden. Naarmate wij aan Hem denken, denkt Hij aan ons.”

Meestal wapperen er geen vlaggen noch spelen er muziekcorpsen als er een gebed verhoord wordt.

Enige jaren geleden toen ik aan de ringconferentie van de ring Grand Junction Colorado deelnam, vroeg de ringpresident mij even te spreken met een verdrietige vader en moeder wiens zoon aangekondigd had dat hij van zending terug wilde komen, waar hij nog maar net mee begonnen was. Toen de conferentiebezoekers weg waren knielden wij in een stille afgesloten ruimte neer - vader, moeder, de ringpresident en ik. Terwijl ik namens hen allen bad kon ik het gesmoorde gesnik van de bezorgde moeder en de teleurgestelde vader horen.

Toen we opstonden zei de vader: „Broeder Monson gelooft u werkelijk dat onze hemelse Vader de aangekondigde beslissing van onze zoon om naar huis terug te keren voordat hij zijn zending heeft afgemaakt kan veranderen? Hoe komt het toch, dat, terwijl ik zo mijn best doe om te doen wat goed is, mijn gebed niet verhoord wordt. Ik vroeg: „Waar dient uw zoon?”

Hij antwoordde: „In Dusseldorp, Duitsland.”

Ik sloeg mijn armen om die vader en moeder heen en zei tegen hen: „Uw gebed is gehoord en het wordt al verhoord. Er worden vandaag meer dan 28 ringconferenties die door een algemene autoriteit worden bezocht, gehouden. Ik ben naar uw ring gestuurd. Van alle broederen ben ik de enige die de opdracht heeft gekregen om aanstaande donderdag een vergadering te houden met de zendelingen van het zendingsgebied Dusseldorp Duitsland.

Hun smeekbede werd door de Heer verhoord. Ik had de gelegenheid hun zoon te ontmoeten. Hij reageerde op hun pleidooi. Hij bleef in Duitsland en volbracht zijn zending met veel succes. Enige jaren later bezocht ik de ring Grand Junction Colorado weer, en sprak ik met dezelfde ouders. De vader was nog steeds niet waardig om zijn grote en fijne gezin door een heilige ceremonie aan hen als ouders te laten verzegelen, opdat zij een eeuwig gezin zouden kunnen vormen. Ik wees erop dat ze hierin zouden slagen als ze de leden van het gezin ernstig zouden bidden. Ik liet blijken dat ik erg blij zou zijn om bij deze heilige gebeurtenis in de tempel van God te officiëren.

De moeder pleitte, de vader deed zijn best, de kinderen drongen aan en allen baden. Het gevolg? Laat mij u deelgenoot maken van een waardevolle brief, die hun jongste zoon Todd op vaderdag onder het kussen van zijn vader legde. Pappa,

Ik hou van u om wat u bent en niet om wat u niet bent. Waarom stopt u niet met roken? Miljoenen mensen hebben dat al gedaan ... waarom u dan niet? Het is slecht voor uw gezondheid, voor uw longen en voor uw hart. Als u het woord van wijsheid niet houdt, kunt u niet naar de hemel gaan met mij, Skip, Brad,

Marc, Jeff, Jeannie, Pam en hun gezin. Wij kinderen houden het woord van wijsheid. Waarom kunt u het niet? U bent veel sterker en u bent een man. Pap, ik wil u in de hemel zien. Wij willen dat allemaal. We willen een compleet gezin in de hemel . . . en geen half gezin.

Pap, Mam en u moesten eigenlijk twee oude fietsen op de kop zien te tikken en elke avond door het park heen fietsen. Nu lacht u er waarschijnlijk om, maar dat zou ik maar niet doen. U lacht de oude mensen uit die 's avonds in sukkeldraf door het park lopen, fietsen en wandelen, maar ze zullen langer leven dan u, omdat ze hun hart, hun longen en hun spieren oefenen. Zij zullen het laatste lachen. Pap, doe er wat aan.

Rook niet, drink niet en doe niets anders dat in strijd is met ons geloof. We willen u erbij hebben op onze diploma-uitreiking. Als u ophoudt met roken en het goede doet net zoals wij kunnen Mam en u met broeder Monson naar de tempel gaan en trouwen en ons aan u laten verzegelen.

Kom op, Pap - Mam en wij, uw kinderen, wachten op u Wij willen voor eeuwig met u leven. We houden van bent de fijnste vader die er is. Veel liefs, Todd. P.S. En als de anderen geschreven hadden, zouden ze hetzelfde schrijven.

P.S. Meneer Newton is met roken gestopt. U kan het ook. U staat dicht bij God dan meneer Newton!"

Dit pleidooi, dit gelovig gebed werd gehoord en verhoord. De avond dat dit hele gezin samengebracht werd in een heilige kamer van de tempel, die dit plein siert, zal altijd een dierbare herinnering voor mij blijven. Vader was er. Moeder was er. Elk kind was er. De eeuwige verordeningen werden voltrokken. Een nederig dankgebed besloot deze langverwachte avond.

Mogen we ons dit altijd blijven herinneren . . .

*Wat is 't gebed? D'oprechte wens,
door ons tot God gericht, de gloed van 't
rein verborgen
vuur, dat hart en ziel verlicht.
(HLZ 191:1.)*

*Gij, door Wie wij tot Vader gaan.
De Waarheid, het Leven, de Weg
Gij zijt in gebed ons voorgegaan.
Heer, help mij bij wat ik zeg.
(Naar Hymns 220:8.)*

Hij leerde ons hoe te bidden. Dat wij allen deze les zullen leren en naleven is mijn welgemeende dringende verzoek en oprecht gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het jeugdwerk verrijkt het leven van de kinderen

Broeder David B. Haight van de Raad der Twaalf

Vanuit een nederig begin in een mormoons stadje is een grote hulpbron tot zegen van de kinderen tot stand gekomen.

De Heiland, die elke kostbare gelegenheid gebruikte om zijn volgelingen te onderwijzen, werd eens een moeilijke vraag gesteld. De discipelen vroegen zich af wat hun toekomst zou zijn. Een vroeg: „Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?” (Matteüs 18:1). De Heer strekte waarschijnlijk zijn hand uit naar een van de kinderen die Hem omringden en trok het naar zich toe. „Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.” Hieraan voegde Hij toe: „Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.” (Matteüs 18:3,4.)

Eiste de Heiland in dit incident niet van de volwassenen dat zij weer als kinderen moesten worden, om zwakheid of het kwade te verzaken? Het kinderlijke geloof moet herwonnen worden.

„En een ieder die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij.” (Matteüs 18:5.)

Misschien hield Hij de kleine nog steeds dicht tegen zich aan toen Hij zei: „Maar

een ieder, die één van deze kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee.” (Matteüs 18:6.) Een nogal schrikbarende prijs staat op de reinheid van kleine kinderen; hun recht op waarheid en liefde is onvervreembaar, ongeacht wat er in latere jaren met hun zal gebeuren. Afgelopen oktober moedigde het jeugdwerk van de ring Bountiful Utah de kinderen aan om geld te verdienen om exemplaren van het Boek van Mormon te kopen - maar deze met eigen middelen te betalen - geld dat ze zelf moesten verdienen. Iederen plaatste zijn foto en getuigenis voor in het boek. Zeshonderdtwintig exemplaren van het Boek van Mormon met foto en getuigenis werden aan de zendingsgebieden gestuurd.

Een paar dagen geleden ontving één van deze kinderen, Sarah Richards, een brief van mevrouw Earl Mock uit Tucson in Arizona:

„Lieve Sarah, Hartelijk bedankt voor het sturen van een Boek van Mormon met je foto erin. Je bent een leuk en lief meisje. Ik zal dit boek met je foto en getuigenis altijd als een schat bewaren. Ik heb het net uitgelezen en ik geloof ook dat het waar is. Ik heb ervan genoten en ik zal het nog vele malen lezen.

Nog eens hartelijk bedankt en moge God je zegenen.”

Het jeugdwerk. Hoe is het ontstaan? Had de Heer de heiligen in Kirtland niet beloofd dat alles goed zou komen als zij geduldig en trouw zouden blijven en dat hun regel op regel en gebod op gebod onderwezen zouden worden naarmate het evangelie zou worden geopenbaard? (LV 98:2,3,12.)

De inspiratie voor een kinderklas kwam honderd jaar geleden tot Aurelia Rogers uit Farmington in Utah. Het was nodig kinderen de beginselen van het evangelie op hun eigen niveau goed te onderwijzen en hun manieren bij te brengen, evenals hen fatsoenlijk te kleden.

In 1878 was Farmington een beschaafde gemeenschap met meer dan twaalfhonderd mensen en een mooi stenen kerkgebouw. Ze hadden een Zustershulpvereniging, een letterkundige vereniging voor jonge mannen, een onderlinge

ontwikkelingsvereniging voor jonge vrouwen en een fanfarekorps.

Maar met alle geestelijke en culturele invloed had Farmington net als andere gemeenschappen zijn problemen met de kinderen; het 's avonds in het donker op straat zijn bracht vele gevaren voor de jongens mee.

Bisschop John W. Hess, een veteraan uit het mormoonse bataljon, riep de ouders op voor een vergadering en verzocht ze dringend op hun kinderen te letten. Deze toestand had ook de aandacht van Aurelia Rogers. Ze dacht na en bad.

In maart 1878 woonde Eliza R. Snow en anderen de ZHV-conferentie in Farmington bij. Aurelia Rogers schreef later: „Na de vergadering ... op weg naar het stationsgebouw, kwamen deze zusters ... nog even bij mij thuis ... Het onderwerp van gesprek was de jeugd, en de ruwe en nonchalante manieren van vele jonge mannen en jongens ... Ik stelde de vraag: „Hoe moeten onze

meisjes goede echtgenoten krijgen als zij zich zo blijven gedragen? ... Kan er geen organisatie komen voor kleine jongens om betere mannen van ze te maken?" (Aurelia Rogers, *Life Sketches*, Salt Lake City: George Q. Cannon and Sons Co., 1898, blz. 207, 208.)

Eliza R. Snow scheen diep onder de indruk van de vraag en ze zei dat ze met de broederen zou spreken.

Brigham Young was een paar maanden tevoren overleden. De Twaalf, met John Taylor als president van de Raad, presideerden over de kerk.

Kort daarna kreeg bisschop Hess toestemming voor een nieuwe organisatie voor kinderen. Bisschop Hess vroeg Aurelia Rogers of ze gewillig was over een dergelijke organisatie te presideren. Ze stemde hiermee in.

Aurelia schreef dat er bij het overdenken van een organisatie voor jongens: „Een vuur in me scheen te branden ... De vraag kwam toen in me op of er geen organisatie kon zijn voor kleine jongens waar ze allemaal goede dingen zouden kunnen leren en ook hoe zich te gedragen.” (Rogers, blz. 207.)

Tot die tijd waren de kleine meisjes nog niet genoemd, maar Aurelia voelde dat de klas zonder hen niet compleet kon zijn. De naam „Primary” (jeugdwerk) werd voorgesteld in de zin van „het eerste” of „oorspronkelijke.”

Op 11 augustus 1878 werd Aurelia Spencer Rogers door bisschop Hess aangesteld om de eerste jeugdwerkorganisatie te presideren. Op zijn advies bezochten Aurelia Rogers en haar nieuwe raadgeefsters, Louisa Haight en Helen Miller, alle gezinnen om de namen van alle kinderen te verkrijgen en uit te zoeken of de ouders gewillig waren hun kinderen naar het jeugdwerk te sturen. Als gevolg van deze nauwgezette voorbereiding kwamen 115 jongens en

100 meisjes op 25 augustus 1878 naar het stenen kerkgebouw voor de eerste vergadering. De inwoners van Farmington die op die gedenkwaardige dag voorbij het kerkgebouw liepen, hoorden de kinderstemmen zingen:

In Gods eigen Kerk op aard',
waar Zijn volk tesaam vergaart,
is een menigte van kind'ren overal;
Zij zijn ferm en flink gebouwd
met een ziel meer waard dan goud
en zij leren wat de Heer zijn volk beval

Hoor, hoor, hoor die kinderstemmen,
hoe zij zingen o zo zoet,
komen z'als een eng'lschaar
hier weer allen bij elkaar
met een blij gezicht en vriend'lijk zoals 't moet.

(*Zing maar mee*, B-24)

In deze tijd eert de kerk een getrouwe en eminente vrouwelijke pionier. Aurelia Spencer Rogers - een kind van tegenspoed, beproeving, vastberadenheid en liefde, wier geloof opgebouwd werd door gebeurtenis na gebeurtenis, uitdaging na uitdaging. Hoe begint haar verhaal?

Orson Spencer en zijn zes moederloze kinderen staken de Missouri over en zochten snel onderdak in Winter Quarters in hun blokhut die nog niet afgebouwd was. Hun moeder was kort nadat ze Nauvoo verlaten hadden, overleden. Het gezin moest geïnstalleerd zijn voordat vader naar Engeland vertrok - hij was door president Brigham Young geroepen om een krant voor de kerk uit te geven. Orson Spencer had Ellen, net veertien en Aurelia, nog maar twaalf, geleerd vader en moeder te zijn voor de vier jongere kinderen. Hij kocht acht koeien zodat ze voldoende melk zouden hebben om te drinken en voldoende om te verkopen. Er was ook nog een paard dat zonodig verkocht kon worden om voorraden te kopen.

Die winter was lang, koud en eenzaam. Vele mensen in Winter Quarters stierven. Aurelia schreef in haar dagboek: „We zijn redelijk door het eerste gedeelte van de winter heengekomen . . . Ons paard en al onze koeien op een na waren gestorven, dus hadden we melk noch boter; onze voorraad was ook . . . bijna op . . . We hadden echt hard wat te eten nodig; soms hadden we alleen maar wat maïsmeel dat we met water aanmaakten en als een pannekoek bakten. Ik ging heel vaak zonder eten naar bed om te wachten totdat ik hongerig genoeg was om onze armzalige maaltijd te nuttigen. (Rogers, blz. 48, 50, 51.) Op een dag bezocht president Brigham Young de hut van het gezin Spencer, die maar uit een kamer bestond. Hij vond het er netjes en de kinderen waren schoon. Hun vader was nu een jaar weg. De heiligen maakten zich gereed om westwaarts te trekken.

De kinderen vertelden president Young dat hun vader vaak schreef en suggesties gaf over wat te dragen, hoe hun haar te kammen, wat te doen als er iemand ziek werd en hoe ze voor elkaar moesten zorgen. Nadat president Young hun vaders laatste brief had gelezen, zei hij dat hij iets belangrijks voor hun had om over na te denken. Hij vroeg: „Wat zouden jullie ervan zeggen als jullie vader op z'n minst nog een jaar in Engeland bleef? We hebben hem daar nodig.” De kinderen keken elkaar aan en wachtten toen tot Ellen zou spreken daar zij de oudste was. „Als dat het beste is” zei Ellen zachtjes, „vinden we het goed, want wij willen graag doen wat het beste is.” (Rogers, blz. 87.)

Alle kinderen waren het er mee eens. Ze herinnerden zich dat vader eens had geschreven: „Zelfs als Hij ons neerslaat, moeten wij op Hem vertrouwen en alles zal goed komen.” (Rogers, blz. 62.) Zij hadden vertrouwen in hun vader, in zijn

raad en in hun Vader in de hemel. In de lente van 1848 trokken de kinderen Spencer vastbesloten en met dankbare harten met de heiligen westwaarts.

Tijdens de tweejarige afwezigheid van hun vader hadden de zes kinderen veel beproevingen meegemaakt - de vlakten naar de Zoutmeervallei doorkruist, in een oud fort gewoond en toen naar een eenkamerwoning van klei verhuisd. Familie en vrienden waakten over hen maar de verantwoordelijkheid berustte toch bij de twee oudste meisjes Ellen en Aurelia.

Eindelijk werd Orson Spencer, de voormalige doopsgezinde dominee uit Nieuw Engeland, thuis verwelkomd met een koor van vreugdekreten, omhelzingen en kussen van zijn heldhaftige gezin. Hij werd tot titulair hoofd van de nieuwe universiteit van Deseret benoemd. Zijn dochter Aurelia was maar korte tijd een van zijn studenten, want Aurelia was tijdens het oversteken van de vlakten verliefd geworden op een jonge voerman, Thomas Rogers. Ze trouwden en gingen in een blokhut te Farmington wonen.

Hier in de heuvels aan de voet van het Wasatch gebergte, vanwaar men over het grote zoutmeer uitkijkt, bracht Aurelia Spencer Rogers de rest van haar leven door. Hier baarde zij twaalf kinderen, waarvan ze er vijf als baby begroef. Naarmate de kinderen opgroeide, nam de zorg toe over het gebrek aan gezonde door-de-weekse activiteiten - en zo ontstond het jeugdwerk.

Aurelia Rogers was een dochter van het vuur van de smelter (zie Maleachi 3:2.) Mosiah's raad: „En gij zult niet toestaan dat uw kinderen hongerig of naakt gaan . . . dat zij de wetten van God overtreden, . . . maar gij zult hun leren . . . om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen,”

was een deel van haar leven. (Mosiah 4:14-15.)

Uit deze eenvoudige eerste opzet in een mormoons stadje is een wereldwijde zorg voor kinderen gegroeid. Elk stadium en aspect van ons jeugdwerkprogramma is in overeenstemming met de leringen van Christus. Heilzaamheid, deugd, cultuur, dienstbetoon en liefde voor elkaar geven kracht aan het doel van het jeugdwerk dat wij eren om zijn honderdjarig bestaan.

Toen het jeugdwerk pas begon waren er lesboeken noch schema's. De kinderen werd gehoorzaamheid, geloof in God, bidden, stiptheid, goede manieren en het woord van wijsheid geleerd. Aurelia moet kracht geput hebben uit het lezen van: „Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.” (LV 64:33.)

Het jeugdwerk gaat door met aan haar doel te beantwoorden, door het leven van de kinderen te verrijken: het is niet alleen hun eigen leven tot zegen maar ook dat van hun familie en vrienden. Elk kind heeft er behoefte aan te weten dat het een Vader in de hemel heeft die van hem houdt, geloof te ontwikkelen in Jezus Christus, en te verlangen het evangelie te leven zodat het het hoofd kan bieden aan de druk en problemen van deze wereld. Het jeugdwerk behoort de kinderen toe. Aurelia Rogers schreef: „Waarom moet worden toegestaan dat iets anders de meest heilige plicht van het ouderschap overvleugelt? namelijk de zorg voor het geestelijk welzijn van de kinderen. Dat was de vraag die mijn hersens pijnigde.” (Rogers, blz. 206.)

Hoewel de verantwoordelijkheid van het jeugdwerk ontzagwekkend is, is de uitdaging voor de ouders zelfs groter. Naast de schadelijke programma's op de televisie zijn er ook nog drugs, kindermishandeling, het aanvaarden van ge-

weld en kinderpornografie. Onderzoeken tonen aan dat Amerikaanse kinderen de helft van de tijd dat ze wakker zijn televisie kijken. Tegen de tijd dat ze twaalf zijn hebben ze de geweldadige vernietiging gezien van 18.000 menselijke wezens en hebben ze 10.720 uur televisie gekeken en slechts 352 uur op het jeugdwerk doorgebracht, als ze tenminste altijd aanwezig waren. Vandaag eren we niet alleen Aurelia maar ook alle andere jeugdwerkleidsters die ons tijdens de eerste honderd jaar onderwezen hebben. Haar leuze was:

„Als kleinodiën zijn onze kinderen; de kosten ervan telden wij zorgvuldig na. Dat d'engelen hen steeds behoeden mogen, opdat nimmer één van hen verloren ga.”

(Vrij vertaald naar Aurelia Spencer Rogers, *Life Sketches*, blz. III)

Mogen wij als ouders en geestelijke leiders gezegend worden met een begrip van wat de Meester bedoelde toen Hij zei: „Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan. (Matteüs 18:3.) In de naam van Jezus Christus, amen.

Bedroeft de Geest Gods niet, opdat Hij niet van u heengaat

Broeder James A. Cullimore
Van het Eerste Quorum der Zeventig

„Wij hebben een Vriend, indien we Hem niet van ons weggagen door verkeerd te doen; die Vriend is de heilige Geest.”

Broeders en zusters, ik breng u de groeten over van de heiligen uit Groot-Brittannië en Zuid-Afrika. Het is geweldig om te zien hoe de kerk in die gebieden groeit. Er zijn nu zevenentwintig ringen in Groot-Brittannië en er is er één in Zuid-Afrika. Het leiderschap is over het algemeen sterk en de kerk groeit en is de mensen tot zegen. En nu is er een algemene autoriteit uit dat gebied!

Ik weet zeker dat de mensen er opgewonden over zullen zijn. En broeder Cuthbert, ik geloof dat ik u gerust de felicitaties en zegenwensen van mensen uit uw geboorteland kan overbrengen. Wij feliciteren u. Het is een vreugde in dit gebied te mogen werken. Wanneer ik elk weekeinde een ring bezoek vraag ik vaak aan de ringpresident wat in zijn ring zijn grootste zorg is. Maar al te vaak antwoordt hij: „Het gebrek aan toewijding van de leden en het gebrek aan vastberadenheid om het werk van de Heer als voornaamste taak in hun leven te plaatsen.” Ik denk aan de woorden van Nefi: „En ik hoorde de stem van de Vader, die zeide: Ja, de woorden Mijns Geliefden

zijn waar en getrouw. Die volhardt tot het einde, zal zalig worden.

En nu, mijn geliefde broeders, nadat gij dit rechte en smalle pad hebt betreden, zou ik u willen vragen, of hiermede alles is gedaan? Ziet, ik zeg u: Neen, want gij waart niet zover gekomen zonder het woord van Christus, met onverwikt geloof in Hem, en zonder u geheel en al te verlaten op de verdiensten van Hem, Die machtig is om te behouden.

Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.” (2 Nephi 31:15,19,20.)

Het is uitermate belangrijk om het licht van de heilige Geest te hebben om ons leiding te geven. De heilige Geest, die door het priesterschap werkt, kan ons leven zeer verrijken. „En het licht, dat schijnt en u licht geeft, is door Hem, Die uw ogen verlicht, en het is hetzelfde licht, dat uw begrip verlevendigt;

Welk licht van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke ruimte te vervullen.” (LV 88:11,12.)

De Heer zei tot Frederick G. Williams: „Wees daarom getrouw; wees standvastig in het ambt, waartoe Ik u heb

geroepen; ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën.

En indien gij getrouw zijt tot het einde toe, zult gij een kroon van onsterfelijkheid ontvangen en eeuwig leven in de woningen, die Ik in het huis Mijns Vaders heb bereid.” (LV 81:5,6.)

God geeft zijn geest aan al zijn kinderen om hen te helpen de geboden te onderhouden en het doel van het leven te vervullen. Maar, gelijk geschreven staat: „Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben.

Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods . . .

Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God,

opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is.

Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn, zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken.” (1 Kor. 2:9,10,12-13.)

Van president Lorenzo Snow leren we de voordelen van het zoeken naar de Geest: „Er is een manier waarmee de mensen hun geweten zuiver kunnen houden voor God en de mens, en dat is door de geest van God bij zich te houden, welke de Geest van openbaring voor elke man en vrouw is. Hij zal hen zelfs de eenvoudigste dingen waarom ze gevraagd hebben openbaren. We moeten ernaar streven de aard van deze geest te leren kennen, zodat we zijn raad kunnen begrijpen, en dan zullen we altijd het goede kunnen doen. Dit is het geweldige voorrecht van elke heilige der laatste dagen. We weten

dat het ons recht is elke dag van ons leven openbaringen van die Geest te krijgen . . . Die Geest is in elke man en elke vrouw zodat zij helemaal niet in het duister behoeven te wandelen, en het is niet altijd noodzakelijk voor hun om naar de president van de kerk te gaan, of naar een van de Twaalf of naar een van de ouderlingen Israëls om raad te krijgen; ze hebben het in zich . . . Van de tijd af dat we het evangelie ontvangen, de wateren des doops betreden en de handen opgelegd krijgen voor de gave des heiligen Geestes, hebben we een Vriend, indien we Hem niet weggagen door verkeerd te doen. Die vriend is de heilige Geest, die deelneemt aan de dingen Gods en ze aan ons laat zien. Dit is een prachtig middel dat de Heer tot onze beschikking heeft gesteld, opdat wij de waarheid mogen kennen en niet in het duister hoeven te tasten.” (*Conference Report*, apr. 1899, blz. 52.)

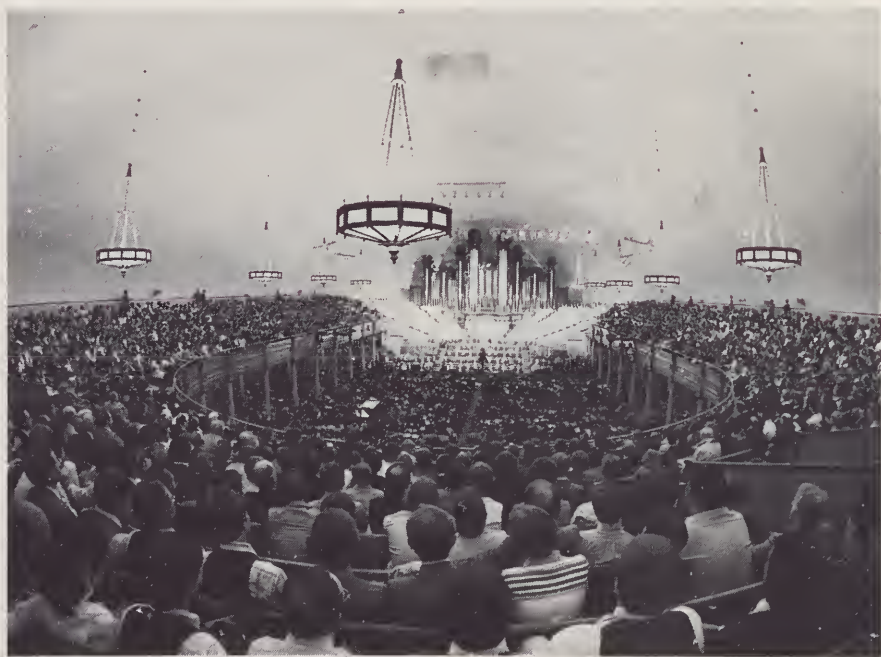
De apostel Paulus vermaande ons over

het bedroeven van de heilige Geest, opdat Hij niet van u heen gaat. Hij zei: „En bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing.

Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek worde uit uw midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid.

Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft. (Efeziërs 4:20-32.)

President Harold B. Lee heeft gezegd: „Ik heb iets geleerd van wat de Geest heeft onderwezen, en ik weet nu dat er geen bepaalde veilige plaats op deze aarde is; het maakt niet zoveel uit waar we wonen, maar het belangrijkste is hoe we leven, en ik heb ontdekt dat Israël alleen veilig kan zijn als het de geboden onderhoudt, wanneer het zo leeft dat het de vriendschap, de leiding en de troost van de heilige Geest Gods kan genieten wanneer het gewillig is te luisteren naar

deze mannen die God hier geplaatst heeft om als zijn woordvoerders te presideren en wanneer ze de raad van de kerk gehoorzamen. (*Conference Report* apr. 1943, blz. 129.)

Het hartebloed van de kerk is de heilige Geest, die door het heilige priesterschap functioneert. De kerk wordt in alles door openbaring geleidt. De Heer zei tot Oliver Cowdery: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, zo zeker als de Here leeft, Die uw God en uw Verlosser is, zo zeker zult gij kennis ontvangen van alles, waarom gij in geloof met een oprecht hart zult bidden, gelovende, dat gij kennis zult ontvangen aangaande de graveerselen van oude kronieken uit het verre verleden, die gedeelten Mijner schriften bevatten, waarvan door openbaring Mijns Geestes is gesproken.

Ja, zie Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de heilige Geest. Die op u zal komen en in uw hart wonen. Welnu, dit is de Geest van openbaring.” (LV 8:1-3.)

Dit is de manier waarop de president van de kerk geleid wordt. Het is dezelfde

Geest die leiding geeft aan de ringpresident, de bisschop, en aan de individuele leden van de kerk. Ik houd van de tekst van een van onze lofzangen:

Uw Geest, o Heer, beroert ons hart
En door die zachte, warme gloed,
Zien wij opnieuw ons heilig doel,
Weten wij ons door u gevoed.
Geen brandend hout op Sinai.
Toont uw aanwezigheid nog meer.

Als in ons hart die gloed weer brandt,
Herkennen wij uw heil'ge Geest.
Hij maakt ons graag tot dienst bereid.
Hij maakt ons volgzaam, onbevreesd.
Geef ons die Geest van vroeg tot laat
Bij ieder woord en elke daad.
(Zie *Hymns* nr. 204.)

Mag ik mijn getuigenis van de waarheid van dit grootse werk bij u achterlaten, mijn broeders en zusters. Deze getuigenis heb ik op dezelfde manier door de heilige Geest ontvangen, zo heeft deze Geest tot mij getuigd. In de naam van Jezus Christus, amen.

Onbesmet van de wereld blijven

Broeder George P. Lee
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Je kunt niet tegelijk met satan en de Here omgaan; je moet een van beiden laten vallen.”

Geliefde broeders en zusters, ik wil mijn opmerkingen graag tot de jonge mensen van de kerk richten, de jeugd van de kerk. Ik houd van hen. Ik geloof zeker dat de jonge mensen van deze tijd sommige van de voortreffelijkste jongelui zijn die ooit op de aarde geleefd hebben.

Een van de redenen waarom ik dit weet is vanwege de uitgelezen en toegewijde zendelingen die ik presideer in het zendingsgebied Arizona Holbrook. De zendelingen zijn tegenwoordig beter voorbereid, rijper en geestelijker ingesteld dan ooit tevoren. Jullie jonge mensen behoren tot de moedigste, tot het puikje van alle geesten uit het voorbestaan; en God heeft jullie achtergehouden met een goddelijk doel om in deze gevaarlijke tijd, de laatste dagen, voort te komen. De voortreffelijke geesten die nu naar de aarde komen waren in het voorbestaan al voortreffelijk, omdat ze gehoorzaam en dapper waren en nauwkeurig leefden. Jonge mensen, in de hemel leefden jullie al ziende; met andere woorden, jullie zagen met jullie geestelijke ogen, jullie zagen God, jullie zagen Jezus Christus,

jullie oudere broer en jullie zagen Satan. Toen Satan rebelleerde in de oorlog in de hemel en probeerde jullie over te halen om hem te volgen, stonden jullie aan de kant van de Heer. Jullie waren getrouw. Jullie leefden nauwgezet en deden precies wat de Heer van jullie verlangde.

En nu, in deze laatste dagen, in deze beslissende en gevaarlijke tijd, heeft onze hemelse Vader jullie nodig om zijn werk voort te zetten. Hij heeft jullie nodig, die de toets in de hemel doorstaan hebben, jullie zijn beproefd, jullie waren getrouw. Jullie, jonge mensen zullen naar Hij hoopt, zelfs alle schijn van kwaad op deze wereld weerstaan zodat jullie hier net zo getrouw zullen zijn als jullie vroeger waren en zijn werk ter voorbereiding van de wederkomst van zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus, jullie oudere Broer, Verlosser en Zaligmaker, zullen voortzetten. Om jullie te helpen met jullie voorbereidingen, zodat de Heer jullie kan gebruiken, wil ik jullie de volgende aanwijzingen om jullie te helpen onbesmet door de wereld te blijven geven:

1. Geliefde jeugd, het is de wil van God dat jullie deugdzaam zijn. Jullie zijn uitverkoren, uitgelezen en jullie zijn zoons en dochters van God. Jullie kunnen deugdzaam zijn. De Heer zegt: „Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren.” (LV 121:45.)

Van al jullie bezittingen, jonge mensen,

is deugd de belangrijkste. Zij is een parel van grote waarde. Mensen kunnen hun leven lang worstelen, zwoegen en zwe-ten, om beroemd en rijk te worden, maar jullie grootste rijkdom en roem komt door deugdzaam te leven. De rijkdom en roem die het gevolg zijn van een deugd-zaam leven zijn vrede met jezelf, je medemens en God, de vreugde en blijd-schap van rechtvaardig leven. De roem om in het boek des levens van onze hemelse Vader te zijn opgeschreven als iemand die getrouw is en de Heer liefheeft, is veel belangrijker dan geëerd te worden door de lof en glorie van de wereld. Laat deugd en reinheid jullie schild en wapenrusting zijn, en jullie zullen onoverwinnelijk zijn. Deugd is van onschatbare waarde, maar toon haar in het openbaar en verstop haar niet in een kluis zoals de kroonjuwelen. Paulus verklaarde: „Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!” (1 Kor. 3:17.)

Spot niet met God jonge mensen, deugd is de wet van God.

2. Jonge vrienden, het is de wil van God dat jullie onophoudelijk bidden. Als een kleine jongen in het Navajo-reservaat, bevond ik mij dikwijls op mijn knieën in onze eenvoudige woning. Ik ben dikwijls beproefd geweest. Op die momenten vroeg ik mijn hemelse Vader om geloof, kracht en moed om de verleiding te weerstaan. Vaak zetten mijn eigen broers me voor gek als ik op m'n knieën lag, zij lachten, hoonden en schreeuwden door de spleten in de lemen hut, maar ik had geen last van ze.

De jonge mensen die al vroeg in hun leven knielen en God om geloof en moed vragen om verleiding te weerstaan, zullen ontdekken dat verleiding veel van haar glans verliest en dat verleiding niet zo aantrekkelijk is. Je kunt net zomin zo maar een volwaardig getuigenis krijgen

dat God leeft en dat de kerk waar is, als dat je als een volwassene op de wereld kunt komen. Je begint klein, maar je groeit gestaag.

Je geloof heeft voeding door middel van gebed nodig. Oefen de spier van geloof tot deze zo sterk is dat zij je kan dragen. Geliefde jeugd, ga op je knieën. De Heer heeft een getuigenis speciaal voor jou - een die bij je maat en je behoeften past - maar je zult er om moeten vragen.

Iedere jonge man en jonge vrouw behoort te bidden voordat ze samen uitgaan. Een Navajo jongen, uit simpele, nederige en arme omstandigheden, werd een gepolijst instrument van God omdat hij op zijn knieën bad. Een biddende jongeman wordt een biddende man; en een biddende man wordt een God.

3. Mijn jonge vrienden het is de wil van God dat jullie voor de Heer Jezus Christus, de kerk en zijn rechtvaardigheid opkomen. Jozua nam een standpunt in en bleef erbij toen hij zei: „Kiest dan heden, wie gij dienen zult; . . . Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.)

Geliefde jeugd, jullie moeten hetzelfde doen. Jullie moeten hetzelfde besluit nemen. Bij elke nieuwe verleiding zou je eigenlijk al moeten weten wat je beslissing behoort te zijn - en dat is de Heer te dienen. Je moet de lof van God zoeken en niet de lof van de mensen.

Nogmaals, als Navajo jongetje groeide ik op als de enige mormoon in mijn familie, ik werd vele malen in verleiding gebracht door vrienden wier normen niet zo hoog waren als de mijne. Zelfs mijn eigen vlees en bloed, mijn broers en zusters, beproefden mij.

Twee, drie, vier van mijn broers waren zo vastberaden om mij op hun manier te laten leven, dat ze op een dag aanvielen en mij mijn armen en benen trachtten te binden. Zodra ik hulpeloos was zouden ze wijn en bier in mijn keel gieten. Maar hun plannetje ging niet door. Ik bood weerstand. Ik vocht terug met alle kracht en moed die ik had. Ik speelde het klaar te ontsnappen en weg te rennen. Maar ik hield nog steeds van ze en vroeg onze hemelse Vader hen te vergeven.

Geliefde jeugd, jullie moeten hetzelfde doen! Jullie moeten opkomen voor de Heer, zelfs tegen jullie eigen vlees en bloed, zelfs tegen jullie eigen broers en zusters, zelfs tegen jullie geliefden en vrienden.

4. Geliefde jeugd, het is de wil van God dat jullie Hem alleen dienen en niet achter het beeld van jullie eigen God aangaan. De Heer zei:

„Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en han-

delt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is.” (LV 1:16.)

Geliefde jeugd, je kunt niet tegelijk met Satan en met de Heer omgaan. Je moet een van beiden laten vallen. Als je meer waarde hecht aan harde rockmuziek of aan enig ander werelds ideaal dan aan geestelijke zaken, dan volg je Satan en tast je in het duister. Je zult ongevoelig worden voor de geestelijke zaken; je zult je interesse en motivatie verliezen om naar de kerk of op zending te gaan. Twijfel en angst zullen je verstand verduisteren. Je zult je eigen weg gaan en je eigen God volgen, „wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is.” Het beeld van de sportsterren, filmsterren, rocksterren, geld en sportwagens is de gelijkenis van de wereld, en hun wezen is het wezen van een afgod. Aanbid hen niet.

5. Geliefde jeugd, het is de wil van God dat jullie gehoorzaam zijn. Leg jezelf de tucht op om gehoorzaam te worden aan je ouders, aan je priesterschapsleiders en aan de Heer. Gehoorzaamheid voert tot succes en geluk; ongehoorzaamheid voert tot opstand en geestelijke achteruitgang. Als je ouders je de raad geven niet voor je zestiende afspraakjes met meisjes te maken, luister en gehoorzaam. Als je priesterschapsleiders je aanraden kuis te zijn; luister en gehoorzaam. Als de Heer elke jonge man de raad geeft om op zending te gaan; luister en gehoorzaam. Nogmaals de Heer zei: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (LV 82:10.)

6. Jonge vrienden, het is de wil van God dat jullie de Schriften ijverig onderzoeken. Leer vroeg in je leven van de Schriften te houden. Zorg dat je je eigen standaardwerken hebt. De Schriften

verlichten het verstand en geven kracht, moed, vrede en rust. Ongezonde wereldse literatuur verduistert het verstand. De Schriften bereiden jonge mannen voor op zending en helpen hen om met succes een zending te volbrengen. De Schriften bereiden jonge vrouwen voor op het moederschap en helpen hen om liefvallige, tedere en liefhebbende moeders in Zion te worden. De Schriften helpen je meer dan wat ook om de wereld te overwinnen en goden en godinnen, koningen en koninginnen in de celestiale wereld van jullie te maken. De Heer zei:

„Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.” (LV 1:38.)

Jonge mensen, wat de verleiding ook zijn mag, neem een beslissing en kom op voor de Heer. Jullie zijn te voortreffelijk, jullie zijn te onschuldig, jullie zijn te liefvallig en te rein om verloren te gaan. Vermijdt het om jezelf in verleiding te brengen. De ergste soort verleidingen

zijn degene die je zelf beraamt. Als de wereld jullie haat en jullie ouderwets noemt, denk dan aan de woorden van de Heer toen Hij zei:

„Indien de wereld u haat, weet dan, dat zij Mij eer dan u heeft.

Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld.” (Johannes 15:18,19.)

Doe niet wat de wereld doet, jonge mensen. Wees „anders” dan de wereld. Het is leuk om „anders” te zijn, „vreemd” te zijn en „bijzonder” te zijn voor de wereld. Jullie zending is de wereld te overwinnen, zonden te overwinnen, haat te overwinnen, vooroordelen te overwinnen, ontmoediging te overwinnen, de zinnelijke mens te overwinnen en hier net zo getrouw te zijn, als jullie in het voorbestaan waren. In het voorbestaan hebben jullie een toets doorstaan. Jullie waren dapper en gehoorzaam. De Heer verwacht van jullie dat jullie hier op aarde in sterfelijkheid net zo zijn - gehoorzaam en dapper.

Iemand heeft eens gezegd: „Niemand gaat met één sprong naar de hel.” Mijn jonge vrienden, ik bid dat jullie sterk genoeg zullen zijn om iedere verleiding te weerstaan en dat jullie de eerste verschijning van het kwaad zullen vermijden en voorzichtig zullen zijn. Nu zijn jullie mooi en voortreffelijk, liefvallig en rein, maar hoe het morgen met jullie zal zijn, hebben jullie in eigen hand. Jullie toekomst is schitterend en vol zegeningen. Jeugd is kracht. De grootste, enkele hulpbron van de kerk is de jeugd, en de grootste en belangrijkste enkele hulpbron van het land is de jeugd. God houdt van jullie. Ik houd van jullie. Ik dank God elke dag voor jonge mensen zoals jullie. En ik bid dat Hij altijd over jullie zal waken, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Beslissing

Broeder Eldred G. Smith
De Patriarch van de kerk

„Zoek de leiding van de Heer bij het nemen van beslissingen, maar gebruik het door God gegeven recht op de vrije wil.”

Met deze jonge mensen achter mij, kom ik in de verleiding om net als broeder Monson verhalen over jonge mensen te vertellen. Maar met het oog op de vertalers en de toegestane tijd, zal ik de verleiding weerstaan.

Ik zou mijn boodschap in één woord samen willen vatten. Dit ene woord is „beslissing.” Beslissing, zou ik zeggen, is het door God gegeven recht op de vrije wil.

Sommige mensen willen hun beslissingen aan anderen opleggen.

Sommige mensen willen niet hun eigen beslissingen nemen.

Sommigen hebben de gave snelle en juiste beslissingen te nemen. Net zoals bij alle andere talenten vereist het nemen van beslissingen oefening. Hoe meer we het doen, hoe makkelijker het wordt.

Net is zoals de stadsjongen die op een boerderij ging werken. Hij was bezig aardappelen te sorteren toen iemand hem vroeg hoe hij het werken op de boerderij vond. Hij zei: „Ik vind het best leuk, maar die beslissingen, daar krijg ik wat van.” Er wordt gezegd dat iemands karakter bepaald kan worden door te kijken wat hij in zijn vrije tijd doet. Want

dan neemt hij zijn eigen beslissingen alleen.

Een van de belangrijke doelen van dit sterfelijke leven is het leren nemen van beslissingen. Een goede leider in het bedrijfsleven in de kerk of thuis is iemand die goede beslissingen kan nemen. Denk eens aan de beslissingen die bisschoppen of ringpresidenten moeten nemen.

De Heer zei: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Toen het evangelieplan aan Lorenzo Snow werd uitgelegd, vatte hij het samen in een mooi punticht:

„Zoals de mens nu is, was God voorheen; zo God nu is, kan de mens eens zijn.” (Lorenzo Snow, 11 januari 1892, herdrukt in *Latter-day Prophets Speak*, bewerkt door Daniël H. Ludlow, Bookcraft, 1951, blz. 72.)

Welnu, wil de mens eens worden als God nu is, zal hij moeten leren op eigen initiatief belangrijke beslissingen te nemen.

Velen denken dat de Heer elk probleem voor ons op zal lossen óf door gebed óf door een zegen van het priesterschap. Sommige jonge mensen willen dat de Heer hun verteld welke vakken ze moeten nemen, naar welke school ze moeten gaan, welk beroep ze moeten kiezen en welke baan ze moeten aannemen. Het is waar dat door gebed of een zegen veel

hulp ontvangen kan worden, maar de uiteindelijke beslissing moet men zelf nemen.

Ik ben gaan geloven dat het voor de Heer niet veel uitmaakt wát we studeren of wélk beroep we uitoefenen, als het maar eerlijk is. Hij is bezorgd over onze onsterfelijkheid en ons eeuwig leven - of verhoging.

Iedereen heeft z'n eigen talenten. Zoek, aan de hand van een studie van uw voorouders en aan de hand van wat u graag doet, wat u gemakkelijk afaat en wat uw voorouders hebben gepresteerd, naar de talenten die u heeft geërfd. Specialiseer u dan op een bepaald gebied. De Heer zal uw inspanningen bij uw studie en uw dagelijks werk zegenen. De Heer gaf Oliver Cowdery de sleutel tot openbaring:

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen dat het juist is.

Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten; daarom kunt gij hetgeen heilig is niet schrijven, tenzij het u van Mij wordt gegeven. (LV 9:8,9.)

Dit behoort bij al onze belangrijke beslissingen onze gids te zijn. We zijn iedere dag steeds beslissingen aan het nemen, geestelijk of mondeling. Dit is nu de vrije wil - het recht om te kiezen.

Nu dat de kerk zo snel groeit, kunnen we de grote wijsheid onderkennen van een

openbaring die in 1831 in Jackson County (Missouri) werd gegeven:

„Want ziet het is niet goed, dat Ik in alles moet gebieden; want hij, die in alles wordt gedwongen, is een trage en geen verstandige dienstknecht; daarom ontvangt hij geen beloning.

Voorwaar zeg Ik: De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

Want *de macht is in hen*, waardoor ze naar *eigen* willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen. (LV 58:26-28, cursivering toegevoegd.)

Aldus zeggen wij nu wat Mozes zei toen hij van de berg Sinaï afkwam: „Wie is voor de Here?” (Exodus 32:26.)

En zoals Jozua riep:

„Welnu, vreest dan de Here en dient Hem oprecht en getrouw; . . . kiest dan heden, wie gij dienen zult.” (Jozua 24:14,15.)

Gebruik de door God gegeven vrije wil om voor eerlijkheid te kiezen, om uw naaste te dienen en het koninkrijk Gods op te bouwen.

Beslis vroeg in uw leven om op zending te gaan. Vele jonge mannen die op zending behoren te gaan, gaan niet, omdat ze de beslissing om op zending te gaan niet vroeg genoeg genomen hebben. Er waren toen andere activiteiten die hen belangrijker toeschenen.

Besluit om je hele leven lang het evangelie te onderwijzen, niet slechts voor twee jaar. Twee jaar op zending gaan leert ons gewoonlijk alleen maar hoe we het evangelie moeten onderwijzen. Daarna behoren we de rest van ons leven daaraan te besteden.

Onderwijs door je eigen handelingen. Leef een goed, rein leven. Kies tegen zedeloosheid. Kies tegen pornografie.

Kies voor een rein leven zodat je waardig bent om voor tijd en eeuwigheid in de tempel des Heren te trouwen.

Kies niet alleen om waardig te zijn, naar besluit ook om in het Huis des Heren te trouwen. Kies de wet van het celestiale huwelijk te leven. Het gebod dat tijdens de huwelijksceremonie wordt uitgesproken luidt: de aarde te vervullen en te onderwerpen. In de Leer en Verbonden zegt de Heer wanneer Hij spreekt over de zegeningen van het celestiale huwelijk (Hij spreekt over de man-vrouw relatie): „En indien zij Mijn verbond nakomen en geen moord bedrijven, waarbij onschuldig bloed wordt vergoten” enzovoort. (LV 132:19.)

Waar denkt u dat Hij het over heeft? Is het mogelijk dat Hij abortus bedoelt? Denk erover na! Is er onschuldiger leven dan dat van een ongeboren kind? En waarom wordt er over moord gesproken als de Heer over het huwelijk spreekt? Bevruchting is een contract met God dat Hij de geest des levens erin zal plaatsen, als u een lichaam schept. Geen enkel verbond met de Heer kan straffeloos verbroken worden.

Kies voor het bestuderen van de Schriften. Leer wat het doel van het evangelie is. Zorg dat u er deel van uitmaakt.

Kies voor het onderhouden van de geboden van de Heer. Maak deel uit van zijn koninkrijk door u voor te bereiden op zijn komst. Zoek de leiding van de Heer bij het nemen van beslissingen, maar gebruik het door God gegeven recht op de vrije wil. Dan zult ook u weten, zoals ik weet, dat dit zijn kerk, de kerk van Jezus Christus, is en dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Ik ben hier niet alleen gekomen”

Broeder Ronald E. Poelman
van het Eerste Quorum der Zeventig

Een uiting van verplichting door een nieuwe algemene autoriteit.

Ons aller Heiland nodigt ons stuk voor stuk uit om bij Hem te komen met „een gebroken hart en een verslagen geest.” (LV 59:8.)

Nog nooit tevoren heb ik mij de betekenis van deze uitnodiging en de omvang van dit verzoek zo goed gerealiseerd als nu. Tegelijkertijd voel ik een golf van kracht en vernieuwing waar ik uitermate dankbaar voor ben.

Ik heb deze roeping met geloof en hoop aanvaard. Net als het schildpadje dat ontdekt dat het bovenop een hek zit, weet ik zeker dat ik hier niet alleen gekomen ben.

Tegenover mijn dierbaar gezin, mijn vrienden, leraren, leiders en collega's voel ik een intense dankbaarheid en een toewijding die ik niet onder woorden kan brengen. Als ik mijn leven tot nu toe nog eens bekijk, lijkt het of het veel moeilijker en veel bevredigender is geweest dan ik ooit had kunnen verwachten. Ik bid alleen dat de opgedane levenservaring mij op de een of andere manier heeft voorbereid op wat voor me ligt. Want nu ben ik door een profeet van God geroepen om verder full-time en

levenslang in dienst van de Heiland te zijn en ik heb een gevoel van ontoereikendheid dat mij doet beseffen dat de voorbereiding op deze taak maar net begonnen is.

President Kimball, de andere algemene autoriteiten en u allemaal ben ik dankbaar dat u mij door uw stem gesteund hebt en ik beloof u dat ik mijn uiterste best zal doen, welke opdracht ik ook krijgen zal.

Bijna dertig jaar geleden kreeg ik antwoord op mijn ijverige studie en vurig gebed; de heilige Geest bevestigde mij dat Jezus Christus de Zoon van God is, de Zaligmaker en Verlosser van elke ziel. Door die overtuiging en door die Geest is de kennis gevolgd dat zijn evangelie eeuwig waar is, dat het op de aarde is hersteld, dat de Schriften - die ik liefheb - waaronder het Boek van Mormon, goddelijke verslagen zijn, dat Joseph Smith en zijn opvolgers, Spencer W. Kimball inbegrepen, profeten van God zijn en dat onze hemelse Vader elk van ons liefheeft. Voor deze kennis ben ik dankbaar en ik geef u mijn persoonlijke getuigenis dat deze dingen waar zijn, in de naam van onze geliefde Heiland, de Heer Jezus Christus. Amen.

„Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan”

President Ezra Taft Benson
van de Raad der Twaalf

„Christenen over de hele wereld hebben eeuwenlang gebeden dat het koninkrijk Gods mocht komen; wij verklaren in alle ernst: die dag is nu gekomen!”

Toen ik onlangs Europa bezocht, moest ik enige persconferenties houden met buitenlandse journalisten. Deze journalisten waren enigszins op de hoogte en bleken verbaasd over de groei en vooruitgang van de kerk afgemeten aan het aantal bekeerlingen. Ik zei hun: „We zijn dankbaar voor de snelle groei in aantal, maar we zijn nog dankbaarder voor de groei in geloof en geestelijke instelling.” Toen haalde ik enige statistische gegevens aan om dit aan te tonen. Toen ik in 1943 lid werd van de Raad der Twaalf, zei ik, was de gemiddelde opkomst in een avondmaalsvergadering - onze dienst op zondag - ongeveer 20 procent. Tegenwoordig is de opkomst ongeveer 41 procent. De opkomst van de jeugd bedraagt 46 procent en de opkomst op het jeugdwerk - voor onze jonge kinderen - is 67 procent. De groei, de vooruitgang en de toename van de geestelijke instelling van de leden is niet toevallig, zei ik hun. Het is het resultaat van een uitstekend programma dat stoelt op eeuwige waarheid.

Jezus vertelde de oorspronkelijke Twaalf dat er tekenen des tijds zouden zijn. Hij zei:

„En dit evangelie van het koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.” (Matteüs 24:14.)

Heden ten dage verspreidt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen als heraut de boodschap van de herstelling van het evangelie in elk land dat ons binnen zijn grenzen toelaat. Dit is de vervulling van het visioen en de openbaring van de profeet Daniël „Die de vestiging voorzag en voorspelde van het koninkrijk Gods in de laatste dagen, dat nooit meer vernietigd zou worden noch aan andere mensen gegeven.” (Een visioen gegeven aan President Joseph F. Smith in Salt Lake City; *De Ster* v. okt. 1976, blz. 124.) Hij vergeleek het begin van zijn koninkrijk met een steen die zonder toedoen van mensenhanden losgeraakte uit een berg rolde en tot een grote berg werd, die de gehele wereld vervulde. (Vergelijk Daniël 2:34-35,44-45.)

Deze interpretatie werd door de Heer in een hedendaagse openbaring aan Joseph Smith bekrachtigd:

„De sleutelen van het koninkrijk Gods

zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals een steen die zonder handen uit de berg is afgehouden, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld.” (LV 65:2.)

Dit is de door God verordeneerde bestemming van deze kerk in dit koninkrijk. Niet iedereen zal de hand van God in deze laatste dagen waarnemen. Jezus zei tot Nicodemus, „Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.” (Johannes 3:3.) Zonder de leiding en inspiratie van de heilige Geest, zullen er mensen zijn die niet meer aan de vooruitgang van de kerk zien dan een merkwaardig maatschappelijk verschijnsel.

We kunnen verwachten de rechtvaardigheid van de heiligen en de vooruitgang van Gods koninkrijk onverminderd te zien voortgaan, maar dit zal niet zonder tegenwerking geschieden. De Raad der Twaalf maakte in 1845 bekend:

„Naarmate dit werk in deze opgaande lijn voortuitgaat en steeds meer een onderwerp van politiek en godsdienstige interesse wordt . . . zal geen koning, of regeerder, of onderdaan, of gemeenschap of persoon *neutraal* zijn. Iedereen zal . . . beïnvloed worden door de ene of de andere geest; en zal partij kiezen vóór of tegen het koninkrijk van God.” (James R. Clark, *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, vijf delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-1970, 1:257.)

Ja, zoals de Heer zei: „Want Zion *moet* in schoonheid en in heiligheid toenemen, haar grenzen *moeten* worden uitgebreid, haar ringen *moeten* worden versterkt.” (LV 82:14. Cursivering toegevoegd.)

Naarmate de rechtvaardigheid toeneemt zal het kwaad ook toenemen. We zien het bewijs hiervan overal om ons

heen. Het maakt de leden van de kerk soms wanhopig. We kunnen er echter zeker van zijn, dat de Heer op zijn tijd en op zijn manier maatregelen zal nemen. Hoor Zijn besluit:

„Ik, de Here, ben toornig op de goddelozen . . .

Ik heb in Mijn toorn gezworen en besloten, dat er oorlogen op het oppervlak der aarde zullen zijn, en de goddelozen zullen de goddelozen doden, en vrees zal een ieder bevangen;

En de heiligen zullen eveneens nauwelijks ontkomen; niettemin ben Ik, de Here, met hen, en Ik zal van omhoog nederdalen uit de tegenwoordigheid Mijns Vaders, en de goddelozen met onuitblaasbaar vuur verteren.” (LV 63:32-34. Cursivering toegevoegd.)

We kunnen niet ver meer zijn van de dag die door Heber C. Kimball de grootvader van president Spencer W. Kimball en lid van het Eerste Presidium werd geprofeteerd. Hij zei:

„De heiligen zullen worden beproefd zodat de onkreukbaarheid van de besten onder hen getoetst wordt. De verdrukking zal zo hevig zijn dat de rechtvaardigsten onder hen de Heer dag en nacht zullen aanroepen totdat de verlossing komt.” („Prophecy of Heber C. Kimball,” *Deseret News*, Church Section v. 23 mei 1931, blz. 3.)

Maar gedenk wat de Heer zei in heden-daagse openbaring: „Maar wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.” (LV 38:30.) Zijn wij voorbereid? God helpe ons om dat te zijn voor de beproevingen die voor ons liggen. Met deze profetische waarschuwingen en verzekeringen voor ons alsmede het bewijs van het toeneemend kwaad, vragen de kerkleden:

„Waarom doet de kerk niet meer om het kwaad uit onze maatschappij aan de kaak te stellen?” „Is er een grote samenzwering?” „Wat kan ik doen tegen de foute filosofieën die in ons schoolsys-

teem en in onze maatschappij over het algemeen zijn gesloten?" „Moet ik met deze onzekere politieke en economische toestand mijn kinderen nog voorbereiden op een studie en carrière?" „Is de kerk het enige antwoord op de problemen om ons heen of moeten er nog andere dingen gedaan worden?"

Het is zo gemakkelijk om te wanhopen wanneer wij zien hoe de maatschappij om ons heen loslaat. Maar we moeten bedenken waarom de Heer zijn heiligen in de wereld zendt:

„Want zij waren tot een licht voor de wereld gesteld, en om heilanden der mensen te zijn.” (LV 103:9.)

In deze tijd „moet (Zion) verrijzen en haar prachtgewaden aantrekken.” (LV 82:14.) Het contrast tussen de kerk en de wereld zal in de toekomst groter worden en wij hopen dat dit contrast de kerk aantrekkelijker zal maken voor diegenen in de wereld die ernaar verlangen om volgens het plan van God voor ons, Zijn kinderen, te leven.

De kerk zal altijd het eerlijke, deugdzaame, oprechte en prijzenswaardige vertegenwoordigen. Dit duidelijke standpunt voor rechtvaardigheid houdt een *verwerping* in van elk kwaad en alle verkeerde filosofieën. Het Eerste Presidium en de Twaalf zijn zich terdege bewust van verkeerde filosofieën en het kwaad en zullen doorgaan onder leiding van de Heer de wereld en de heiligen te waarschuwen.

Ja, er is een samenzwering van het kwaad. De bron hiervan is Satan met zijn volgelingen. Hij heeft grote macht over de mensen „om hen gevankelijk weg te voeren naar zijn wil, allen die niet ... zouden luisteren” naar de stem van de Heer. (Mozes 4:4.) Zijn kwade invloed kan zich in regeringen openbaren; door onjuiste filosofieën op het gebied van opvoeding, politiek, economie, godsdienst en maatschappij; door gehei-

me verenigingen en organisaties; en op duizenden andere manieren. Zijn macht en invloed zijn zo groot dat hij zo mogelijk ook de uitverkorenen zou verleiden. Naarmate de wederkomst van de Heer nadert, zal Satans werk intensiever worden door talrijke verraderlijke verleidingen.

De ouders dienen een duidelijk standpunt in te nemen voor alles wat eerlijk, deugdzaam en prijzenswaardig is. Het is de verantwoordelijkheid van de gezinshoofden om de gezonde invloeden voor hun kinderen in de regering, op school, thuis, in de buurt, in de winkels en in de plaatselijke bioscopen te steunen. De ouders dragen de verantwoordelijkheid om de vrijheid van hun kinderen in stand te houden en erop toe te zien dat de huidige generatie de toekomstige generaties niet belast met schulden en verkwisting. Het evangelie, het koninkrijk van God, kan alleen maar gedijen in een sfeer van vrijheid. Elke volwassene draagt verantwoordelijkheid bij het kiezen van een regering, want de Heer heeft gezegd:

„Ik, de Here God, maak u vrij; daarom zijt gij werkelijk vrij; ... Niettemin treurt het volk, wanneer de goddelozen heersen. Daarom moet er ijverig naar eerlijke en verstandige mannen worden uitgezien.” (LV 98:8-10.)

Er is een dringende behoefte aan de ontwikkeling van een strakkere en deugdzame invloed in de openbare aangelegenheden van elke gemeenschap, elke staat of provincie en elk land. Een krachtige positieve invloed is in elk facet van het openbare leven noodzakelijk.

Te veel gezinshoofden bemoeien zich niet met wat er in hun gemeenschap omgaat op grond van het feit dat ze geen gerichte instructie gekregen hebben van de kerkleiders. De Heer heeft echter gezegd: „Want ziet, het is niet goed, dat Ik in alles moet gebieden; want hij, die in

alles wordt gedwongen, is een trage en geen verstandige dienstknecht . . .

Voorwaar zeg Ik, de mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

Want de macht is in hen, . . . En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen." (LV 58:26-28.)

Joseph Smith, de profeet van deze bedeling verklaarde:

„Het is onze plicht al onze invloed te concentreren op het populair maken van wat heilzaam en goed is en het impopulair maken van wat niet heilzaam is." (*History of the Church*, 5:286.)

We moeten ons afvragen: Doen we alles wat we kunnen om actief deel te nemen aan het behoud van onze vrijheid door aan een invloed ten goede te bouwen en om weerstand te bieden aan de golf van kwaad die de hele menselijke familie dreigt te overstromen?

Een voorname verantwoordelijkheid van de gezinshoofden is de jeugd te helpen voorbereiden op de toekomst. De evangeliebeginselen kunnen op doelgerichte gezinsavonden worden gebruikt om de jeugd te versterken zodat ze niet bevreesd voor hun toekomst hoeven te zijn. Dergelijk onderwijs moet gegeven worden in een sfeer van geloof, getuigenis en optimisme.

Het doel van de kerk is het evangelie van het koninkrijk over de hele wereld bekend te maken, onze voorouders te verlossen en de heiligen van de kerk te vervolmaken - een positieve benadering. Nog nooit in de geschiedenis van de kerk is er zoveel tijd besteed aan het plannen maken en hulpbronnen ontdekken om deze zending te volbrengen. Uiteindelijk is deze inspanning de enige oplossing voor de problemen van de wereld.

Toen Jezus voor Pilatus, de Romeinse

gouverneur, stond vroeg deze Hem of Hij een koning was. Dat was een politieke vraag. De Heiland antwoordde:

„Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld." (Johannes 18:36.) Zijn antwoord geldt ook nu nog: Het werk van zijn koninkrijk is bij uitstek geestelijk. De economische, politieke en sociale problemen van dit land en van andere landen kunnen alleen opgelost worden met de hulp van God.

De dagen die voor ons liggen zullen ons ernstig stemmen en zullen het geloof van de heiligen op de proef tellen. Maar wij kunnen kracht putten uit de verzekering van de Heer die in de hedendaagse openbaring staat. Ik citeer:

„Daarom zal Hij de rechtvaardigen door Zijn macht bewaren . . .

Daarom behoeven de rechtvaardigen niet te vrezen . . . Zij zullen worden gered, zelfs al ware het door vuur." (1 Nephi 22:17.)

„Ik zal uw veldslagen leveren." (LV 105:14.)

„Geen wapen dat tegen u wordt bereid, zal gelukken; . . . Dit is het erfdeel van de dienaren des Heren." (3 Nephi 22:17.)

„Er zullen grote verdrukkingen onder de kinderen der mensen zijn, *maar Mijn volk zal Ik bewaren.*" (Mozes 7:61; cursivering toegevoegd.)

Het koninkrijk Gods zal niet falen, noch vernietigd worden; noch aan andere mensen overgelaten worden; het zal voor eeuwig stand houden totdat „Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden." (Openbaring 11:15.)

Luister naar de profetie van de profeet Joseph Smith:

„Geen onheilige hand kan de vooruitgang van het werk stoppen; vervolgin-
gen kunnen plaatsvinden, gespuis kan zich verenigen, legers kunnen zich verzamelen, laster kan onteren, maar de

waarheid van God zal stoutmoedig, edel en onafhankelijk voortgaan, totdat zij op elk continent doorgedrongen is, elk klimaat heeft bezocht, door elk land getrokken is en in elk oor geklonken heeft, tot de doelen van God bereikt zijn en de grote Jehova zal zeggen dat het werk is volbracht.” (*History of the Church*, 4:540.)

Christenen over de hele wereld hebben eeuwenlang gebeden of het koninkrijk Gods mocht komen. Wij verklaren in alle ernst en in het openbaar: die dag is nu gekomen!

Tegen heiligen der laatste dagen over de gehele wereld zeggen wij: Uw hart worde niet ontroerd. Onderhoud de geboden van God. Volg de raad van zijn levende

profeet op, voeg niet naar eigen inzichten aan die raad toe. Leer uw kinderen oprecht voor de Here te wandelen. Bid 's ochtends en 's avonds in uw huis. Bid voor overheidspersonen en leiders ook al bent u het niet met ze eens. Bid voor de leiders van de kerk. Bid, zoals u is aangeraden, of de grenzen van de landen in de wereld geopend mogen worden voor de prediking van het evangelie. Gehoorzaam de wetten van uw land; rebelleer niet tegen plaatselijke overheid. Doe uw plicht als burger. „Geef niet toe aan het kwade, maar bestrijd het altijd met het goede.” (Virgilius.)

Tegen iedereen die getrouw is aan het koninkrijk zeggen wij: „Zoekt eerst Zijn koninkrijk.” (Matteüs 6:33.)

„Laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natiën moge zijn;

En opdat de vergadering in het land Zion en in zijn ringen tot toevlucht en ter verdediging moge zijn tegen de storm, en tegen de toorn, wanneer deze onvermengd over de ganse aarde zal worden uitgestort.” (LV 115:5,6.)

Ja, „Roept de Here aan, opdat Zijn koninkrijk over de aarde moge voortgaan, dat de bewoners er van dit mogen ontvangen en op de komende dagen mogen zijn voorbereid, waarin de Zoon des Mensen uit de hemelen zal nederdalen, bekleed met de luister van Zijn heerlijkheid om het koninkrijk Gods te ontmoeten, dat op de aarde is opgericht. Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen.” (LV 65:5,6.)

Ik getuig in alle nederigheid dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het herstelde koninkrijk van God hier op aarde is. Haar boodschap en zegeningen zijn voor al de kinderen van de Vader. Het is de waarheid waarvan ik een dankbaar getuigenis geef, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

„Bind uw sandalen aan”

Broeder Howard W. Hunter
Van de Raad der Twaalf

Aan de jeugd van de kerk: „Bereid je voor, geloof en sta klaar; zeg, doe of wees niets wat je dienst in het koninkrijk van God zou beperken.”

Er zijn duizenden jonge mannen op vele plaatsen op deze wereld die vanaand deze priesterschapsvergadering meemaken die in het mormoonse tabernakel te Salt Lake City wordt gehouden. Tot deze jonge mannen wil ik spreken, maar hun vaders en grootvaders mogen ook luisteren, als ze er prijs op stellen. Enige jaren geleden las ik een artikel in de afdeling Era of Youth van de *Improvement Era*, getiteld „Bind uw sandalen aan.”

Het ging over een niet zo succesvolle carrière van een achterspeler van het voetbalteam van de kleine middelbare school op het platteland. Deze jonge man had het klaargespeeld om in het team te komen, maar het was wel duidelijk dat hij geen topspeler zou worden. Het zag er zeker niet naar uit dat het wat zou worden met hem, behalve een kneusje dan. Hij was de vierde man van de vier achterspelers en hij had niet veel kans.

Aan het einde van het seizoen was hij nog nooit tijdens een wedstrijd in het veld geroepen en had de moed opgegeven. Tijdens de laatste wedstrijd van het jaar trok hij zijn schoenen uit, rolde hij

zich in een deken en ging hij op zijn gemak zitten om zijn vrienden te zien spelen.

Halverwege de wedstrijd hoorde hij de coach zijn naam roepen. Hij was verrast en vroeg zich af of er een fout gemaakt kon zijn. Toen hoorde hij het weer: „Hé! jij daar, het veld in en achter die bal aan.”

Wat moest hij doen? Zijn eerste opwelling was flauw te vallen. Zijn tweede was net te doen of hij niets gehoord had. Zijn derde was te schreeuwen, „Wacht, coach! Wacht tot ik mijn schoenen aangetrokken heb.” Hij deed het enige wat hem nog overbleef: zijn helm vastgespend rende hij naar zijn team; zijn witte kousevoeten trokken de aandacht van beide teams en de aandacht van het publiek en de coach, die wel klaar gestaan zal hebben om uit zijn vel te springen.

Hij gaf het team aanwijzingen maar de schrik van zijn eerste wedstrijd was kennelijk te veel voor hem. Toen hij de bal kreeg was hij vergeten welke kant hij uit moest lopen. Zijn medespelers gingen naar rechts, maar hij ging naar links. Daar, alleen tegen de hele wereld, liep hij het andere team tegemoet en werd ondersteboven gelopen door de aanstormende voetballers.

Later zei hij: „Niemand verwachtte een doelpunt van mij. Zelfs de verkeerde

kant oplopen was nog begrijpelijk. Maar er was geen excuus voor de voetballer zonder schoenen. (Zie *Improvement Era* v. sept. 1969, blz. 44.)

Ik wil de jonge mannen die vanavond hier aanwezig zijn uitnodigen om hun evangelieschoenen aan te houden en te geloven in de mogelijkheden die voor ons liggen. Dit doet me denken aan hetgeen Abraham Lincoln zei toen hij lange tijd aan de kant zat; de ene na de andere verkiezing verliezend en worstelend om een vakkundige bijdrage te leveren. Hij zei eenvoudig: „Ik zal me voorbereiden en misschien zal mijn kans komen.” Hij leefde lang genoeg om te leren wat iedereen leert; het lot is altijd degeen die voorbereid is gunstig gezind. Zo zeker als ik wat dan ook weet, weet ik dat we jullie jonge mannen nodig hebben en dat jullie gevraagd zullen worden om in de jaren die voor ons liggen te helpen in het koninkrijk. We vragen jullie zelfs nu al. We hebben jullie gezelschap, vriendschap, dienstbetoon en normen nodig. Sommige opdrachten lijken jullie misschien wel erg klein, maar ze zijn erg belangrijk en ze bereiden jullie voor op groter dienstbetoon in de toekomst.

Oliver Cowdery is een van de mensen die tijdens de wedstrijd even zijn schoenen uittrok en dat leidde tot grote teleurstellingen in de geschiedenis van de kerk. Hij had bij de vertaling van het Boek van Mormon gefungeerd als schrijver van de profeet Joseph Smith en de Heer vertelde hem dat hij de gave van vertalen ook zou ontvangen. (Zie LV 6:25.)

Oliver was niet zo goed voorbereid als hij had kunnen zijn - of eens geweest was. Zijn geloof in zichzelf en dit grootse werk van de laatste dagen was een beetje gaan wankelen en hij riep: „Wacht tot ik klaar ben.” Maar hij leerde dat het eeuwige werk zelden lang kan wachten. De Heer zei hem ten slotte: „Het is omdat gij niet zijt doorgegaan, zoals gij

waart begonnen ... dat Ik u dit voorrecht heb ontnomen.

Doch gij vreesdet, en de tijd is voorbij en thans is het niet raadzaam.” (LV 9:5,11.) De kans van een leven werd niet waargenomen en daarna was zij voor eeuwig voorbij.

Indien president Kimball het goed vindt, wil ik een persoonlijk voorval aanhalen waaruit zijn gereedheid en zijn voorbereiding blijkt. Op de begrafenis van president Harold B. Lee zei hij liefdevol en ontroerd: „President Lee is heengegaan. Ik dacht dat het nooit zou kunnen gebeuren. Ik hoopte oprecht dat het niet zou gebeuren. Ik betwijfel of iemand in de kerk ernstiger gebeden heeft om een lang leven en het algemene welzijn van president Lee dan mijn vrouw Camilla en ik. Ik ben niet ambitieus. Ik ben vier jaar ouder dan broeder Lee (op de dag af, 28 maart.) Ik had verwacht heen te gaan lang voordat hij dat zou doen. Mijn

hart schreit voor en om hem. Hoe lief hadden we hem!” (*Ensign* v. febr. 1974, blz. 86.)

President Kimball had er zeker nooit naar gestreefd om president van de kerk te worden, maar toen de tijd daar was, hoe onverwachts het ook was, stond hij klaar. In al de jaren dat we het voorrecht hebben gehad hem te mogen kennen, is president Kimball altijd klaar geweest. Hij heeft nog nooit zijn schoenen uitgetrokken terwijl de wedstrijd nog aan de gang was - helemaal nooit. Hij heeft nooit hoeven te zeggen, „Wacht, terwijl ik me voorbereid” „Wacht, terwijl ik me klaarmaak.” Hoewel hij waarschijnlijk nooit heeft gedacht dat hij voor deze opdracht zou staan heeft hij zich zijn hele leven voorbereid op de roeping die hij nu heeft.

Laat me slechts één voorbeeld aanhalen van die voorbereiding die vele jaren geleden begon, toen president Kimball zo oud was als velen van jullie die vanavond mijn stem kunnen horen. Toen hij veertien jaar oud was, bezocht een kerkleider de ring die zijn vader presideerde en zei tegen de aanwezigen dat ze de Schriften moesten lezen. Toen president Kimball later over deze ervaring sprak, zei hij:

„Ik beseftte dat ik de Bijbel nog nooit had gelezen, (dus) liep ik diezelfde avond na afloop van die bepaalde toespraak naar mijn huis, dat maar een straat verderop stond, en klom de trappen op naar mijn zolderkamertje, waar ik een petroleum-lampje aanstak dat op het tafeltje stond, en de eerste hoofdstukken van Genesis doorlas. Een jaar later sloot ik de Bijbel, nadat ik dit grote en prachtige boek tot het laatste hoofdstuk had uitgelezen . . . Het was een ontzaggelijke opgave, maar ik wist dat als andere het hadden gedaan, ik het ook wel kon.

Ik bemerkte,” zei president Kimball, „dat er bepaalde gedeelten waren die

voor een 14-jarige jongen moeilijk te begrijpen waren. Er kwamen ook wel bladzijden in voor die me niet bijzonder interesseerden, maar toen ik de 66 boeken, die 1.198 hoofdstukken en 1.519 bladzijden had doorgelezen, had ik een warm gevoel van voldoening dat ik mij iets ten doel had gesteld en het ook had volbracht.

Ik vertel u dit verhaal niet om ermee op te scheppen, maar ik gebruik het enkel als voorbeeld om te zeggen dat als ik dit bij petroleumlicht kon doen, u het bij elektrisch licht ook wel kunt. Ik ben altijd blij geweest dat ik de Bijbel van a tot z heb doorgelezen.” (*De Ster* v. mei 1975, blz. 380.) Op deze en op duizend andere manieren bereidde de jonge Spencer Woolley Kimball zich stil en efficiënt voor, zonder er een idee van te hebben wat er in het verschiep lag.

Mag ik nog een keer tegen de jeugd van de kerk zeggen - bereid je voor, geloof en sta klaar. Zeg, of doe of wees niets wat je dienstbetoon zou beperken of je onbruikbaar maakt in het koninkrijk van God. Wees klaar als je roeping komt, want die zal zeker komen. Houd je evangeliesschoenen aan of zoals Paulus aan de Efeziërs schreef: „Stelt u dan op, . . . de voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes.” (Efeziërs 6:14,15.)

De Heer zou vanavond tegen jullie zeggen wat de engel lang geleden tegen Petrus zei: „Sta snel op . . . bind uw sandalen aan . . . en volg mij.” (Handelingen 12:7,8.)

Wat een prachtig voorrecht is het, het priesterschap te mogen dragen. God leeft en Jezus Christus is zijn Zoon - onze Heer en Verlosser. Ik getuig dat er een profeet van God op aarde is, en dat wij vanavond het voorrecht hebben om in deze grootse vergadering aan zijn voeten te zitten. In de naam van Jezus Christus. Amen.

„Niet mijn wil, maar de Uwe”

Broeder Robert L. Simpson
Van het Eerste Quorum van Zeventig

*„Viermiljard mensen hebben behoefte aan wat wij hebben.
Bereid u voor om het met ze te delen!”*

Mijn geliefde broeders in het priesterschap, mijn hart vloeit altijd over van dankbaarheid, wanneer we elke zes maanden deze algemene priesterschapsvergadering van de kerk houden. Geloof me, wanneer ik zeg dat geen macht op aarde het op kan nemen tegen de potentiële macht van zoveel mannen die het priesterschap van God als hun gemeenschappelijke zaak hebben.

Dank zij de hedendaagse wonderen zoals transistors, coaxiale kabels en satellieten die in een baan om de aarde draaien kunnen duizenden anderen op plaatsen hier ver vandaan zich bij ons voegen. Ver weg te Perth in Australië; aan de andere kant van de wereld gezien vanuit Salt Lake City, kan ik in gedachten Bruce Opie, de zendingspresident, zien. Hij zit te midden van zijn zendingen en zij wonen deze priesterschapsvergadering bij aan de kust van de Indische Oceaan. Waar zij zijn is het al ochtend. Dan is er jonge Carlos in Argentinië, waar het middernacht is; maar wie kan het wat schelen om een paar uurtjes slaap te missen als het gaat om het krijgen van instructies van een levende profeet? Carlos bereid zich namelijk

voor om twee jaar van zijn leven te investeren in een zending voor de Heer; Over investeringen gesproken: toen ik laatst op de Main Street liep, kwam ik onder de indruk van het aantal borden dat de mensen aanmoedigt om hun geld te investeren. Elke bank bood een rente van zes tot acht procent aan, afhankelijk van de voorwaarde van de investering. Ongeveer vier maanden geleden werd een zending uit het zendingsgebied in Nieuw-Zeeland Australië ontheven. Zijn rapport handelt over de rente of het dividend dat de Heer betaalt bij een investering van twee jaar in zijn dienst. De zending schrijft als volgt:

„Allereerst, leerde ik de kracht en het belang van het gebed - ik leerde met de Heer te spreken, en hoe ik zijn antwoorden kan herkennen - zelfs als Hij nee zegt. Ik leerde onvoorwaardelijk vertrouwen en geloof in de Heer te hebben, iets wat ik nog nooit eerder gehad had. Ik leerde naar de ingevingen van de heilige Geest te luisteren. Ik ontwikkelde ook de gave van onderscheiding. Ik had dit al in zekere mate, maar in het zendingsveld leerde ik deze gave op de juiste manier te gebruiken. Het belangrijkste van alles is dat ik over mezelf leerde: waar ik werkelijk toe in staat was.

Ik ontdekte dat ik met mensen overweg kon,” gaat hij verder, „en dat is een

belangrijke mijlpaal in mijn leven geweest. Sinds ik mijn zending heb afge- maakt kan ik met mijn hoofd rechtop over de campus lopen en kan ik anderen in de ogen zien. Ik ben nu op mijn gemak bij andere mensen; ik kan situaties aan. Ik ben niet bang om te zeggen wat ik denk - en ik kan het op gepaste wijze doen. Ik ontdek dat ik beter georganiseerd en netter ben. Moeder kan niet geloven dat ik het ben! Ik kan harder werken en meer bereiken. Ik heb altijd om andere mensen gegeven, maar nu kan ik het laten zien. Ik geef niet zo gemakkelijk op als ik vroeger deed; dus kan ik zonder meer zeggen: Ik ben dank zij mijn zending veel veranderd."

Luister nu eens naar dit deel: „Terwijl ik op mijn officiële ontheffing wachtte, ontving ik een getuigenis dat de Heer ingenomen was met mijn resultaat. Het was geweldig toen ik met de zending- spräsident sprak, vooral toen hij mij

aankeek en zei: „Ik ben trots op je." Dat was beloning genoeg voor mij. Wat een heerlijk gevoel is het om terug te kijken en te weten dat ik de Heer het beste gegeven heb van wat in me was! Er gaat een bevrediging en rust van uit die op geen andere manier kan worden ontvangen."

Hier is nog een uitgelezen stukje: „Ik was erg zenuwachtig over de toespraak die ik bij mijn terugkeer in de avond- maalsvergadering moest geven. Ik wilde de juiste dingen zeggen. Sinds die bijzondere avond heeft mijn bisschop me, hier op de Brigham Young University, geschreven en mij vertelt dat drie jonge mensen uit de wijk zich als direct gevolg van mijn toespraak zijn gaan voorberei- den om op zending te gaan!"

En ten slotte: „Ik heb er geen moment spijt van gehad dat ik op zending gegaan ben. Het is het meest waardevolle dat ik ooit gedaan heb. Ik ben zelfs dankbaar

voor de moeilijke tijden, want ze hebben mijn karakter gesterkt en me geholpen om de persoon te worden die mijn hemelse Vader wil dat ik ben. Ik heb zoveel meer geleerd dan dat ik geleerd zou hebben als ik thuis gebleven was. De kerk is zonder twijfel waar en ik ben dankbaar er lid van te mogen zijn. Ik ben dankbaar voor de relatie die ik met mijn Heiland heb opgebouwd, want die is het gevolg van mijn zending en van niets anders.”

Ja, dat is een prachtige brief, en we kunnen zonder voorbehoud zeggen dat de Heer het beste betaalt van de hele wereld - geen zes, geen acht, maar wel duizend procent! En niet alleen onmiddellijke rente, maar eeuwige rente. Wat een enorm dividend!

Maar op zending te gaan om jezelf te verbeteren is het goede doen met de verkeerde opzet. Iedereen die door de Heer geroepen wordt, moet als doel het totaal onzelfzuchtige verlangen hebben om andere mensen tot zegen te zijn.

Zoals het bij de Heiland was, zo moet het ook bij ons zijn, die de autoriteit van het priesterschap en de bijbehorende verplichting om Hem te vertegenwoordigen op ons nemen. Het gaat er niet om of het ons gelegen komt, maar naar gelang zijn Geest fluistert en de opdracht komt, staat op de eerste plaats. Op zending geroepen worden is geen gemakkelijk pad heuvelafwaarts. Integendeel het zal haast altijd een bepaalde strijd kosten; er komt een grote mate van opoffering aan te pas en zonder uitzondering, een heleboel hard werken en al het geloof dat we kunnen opbrengen om het te volbrengen.

Broederen van de priesterschap, of u nu de laatst geordende diaken bent of een hogepriester met een jarenlange ervaring, het is uw plicht u voor te bereiden op een zendingsoproep. Indien u nog nooit op zending bent geweest, wil de

Heer dat u zich voorbereidt op een zending. Indien u al op een zending bent geweest, wil de Heer dat u zich voorbereidt op een volgende zending. Er zijn viermiljard mensen daar buiten, die behoefte hebben aan wat wij hebben en ze hebben er dringend behoefte aan!

Laat me eindigen met een recente ervaring uit het leven van broeder Anguiano. Broeder Anguiano, een jonge Amerikaan van Mexicaanse afkomst, bereidde zich voor op een zending in een Spaanstalig gebied; maar hij werd notabene door de profeet op zending geroepen naar Christchurch in Nieuw-Zeeland! Stelt u zich eens voor, een jonge man met Spaans als eerste taal wordt naar een land gestuurd waar de Spaanse taal niet of nauwelijks gesproken wordt! Terwijl president Philip Sonntag op het vliegveld wachtte tot zijn eenzame zending aan zou komen, zocht hij goddelijke hulp bij het plaatsnemen van een Spaanstalige jongeman in een zendingsgebied waar alleen maar Engels werd gesproken. Toen de passagiers het toestel verlieten, zag president Sonntag zijn nieuwe zendeling meteen. Misschien was het het glanzende witte overhemd dat uitzonderlijk wit afstak tegen de andere passagiers in vakantiekleding. Het was zijn stralende houding die hem eruit deed springen als een bijzondere jongeman. Hij was een van de gezalfden des Heren. Hij versnelde zijn pas toen hij het stationsgebouw naderde. Hij was zichtbaar verlangend om zijn zending te beginnen. Hij liep op de zendingspresident toe met uitgestrekte armen voor een warme Mexicaanse abrazo (omhelzing). Dit was zijn acht rond, dit was zijn gewoonte zelfs in het verre Nieuw-Zeeland. En toen sprak hij voor het eerst: „president Sonntag, ik ben hier gekomen om te dopen.”

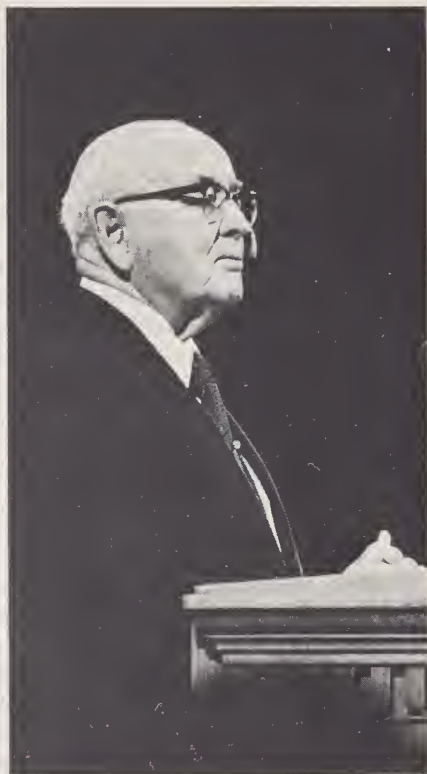
Welnu, zendingspresidenten maken gewoonlijk geen assistenten vrij om een

nieuwe zendeling op te leiden, maar toen de Geest president Sonntag dit voor de derde keer had ingegeven, was hij overtuigd, en ouderling Keung, een uitzonderlijke jongeman van Chinese en Maori afkomst, werd aangewezen als collega in dit „Volkenbond” span.

Kunt u geloven dat president Sonntag drie weken later te horen kreeg dat de twee met waarschijnlijk de enige familie op het zuid eiland in aanraking gekomen waren die niets anders dan Spaans sprak? Deze Chileense familie, die net in Nieuw-Zeeland aangekomen was, had de kerk nodig. Zij hadden broeder Anguiano nodig, en de Heer voldeed aan die behoefte door middel van een levende profeet. Bovendien hebben we de boodschap ontvangen dat meer dan honderd andere families uit Chili op het ogenblik bezig zijn naar Nieuw-Zeeland te emigreren. Broeder Anguiano wacht ongeduldig met het pas gedoopte gezin om het proces van vriendschap en onderwijs te beginnen.

De Heer heeft de leiding bij dit werk! U en ik zijn betrokken bij een goddelijk proces, dat betrekking heeft op de zaligheid van de kinderen van de hemelse Vader, waar zij ook mogen zijn. We moeten ons nú voorbereiden, zodat de profeet niet beperkt is bij hetgeen hem is opgedragen.

Onze grootste uitdaging als zendingen zal zijn de mensen omhoog te helpen, ze letterlijk van de wegen van de wereld af te halen - een wereld die wankelt van de onzedelijkheid, die verzwakt is door onreine gedachten, die weggevreten wordt door zelfzucht, en die vol menselijke trots is. Laat deugd onze gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in zijn dienst sterk worden. (Zie LV 121:45.) Ten eerste moeten we onszelf zoveel mogelijk van de wereld distantieëren, zodra wij op hogere grond staan, kunnen we de reddende hand

toesteken; kunnen we opbouwen; dan kunnen we de waarheid onderwijzen. Het mag niet uitmaken wanneer onze roeping komt. Het mag niet uitmaken waar we gevraagd worden naar toe te gaan. Het kan in uw wijk zijn, het kan ook aan de andere kant van de wereld zijn; maar zoals de Heiland in zijn meest moeilijke uur zei: „Vader, . . . niet mijn wil, maar de uwe geschiede!” (Lucas 22:42.) Ik vraag me af of elk van ons hier vanavond kan zeggen: „Niet mijn wil, maar de uwe.”

Dat dit zo moge zijn, bid ik, want vanavond zijn in deze grote priesterschapsvergadering diegenen die voorgedord zijn om de hoop van de wereld te worden; en dit spreek ik uit als mijn persoonlijke getuigenis, en ik doe dit in de naam van Jezus Christus. Amen.

Openbaring

Broeder Henry D. Taylor
Van het Eerste Quorum der Zeventig

„Iedereen die een roeping van de Heer aanvaardt, heeft het recht openbaringen in verband met die roeping te ontvangen als hij rechtvaardig leeft.”

Ik wil de broederen van het koor hartelijk bedanken voor de prachtige liederen die zij vanavond gezongen hebben.

Het Eerste Presidium heeft eens de volgende belangrijke uitspraak gedaan: „Deze kerk dankt haar oorsprong, haar bestaan en haar hoop op de toekomst aan het beginsel van voortdurende openbaring.” („Policy Statement of Presidency” *Church News* v. 10 januari 1970, blz. 12.)

Openbaring in de breedste zin wordt gedefiniëerd als „mededeling van God aan de mens.” Openbaring komt op vele verschillende manieren van de Heer.

De eerste profeet van deze bedeling, Joseph Smith, ontving openbaringen op bijna alle manieren waarop de Heer zijn gedachten en wil aan de mens bekendmaakt. De eerste openbaring die hij ontving was een daadwerkelijk bezoek van onze hemelse Vader en Zijn herrezen Zoon, de Heer en Zaligmaker Jezus Christus.

Deze eerste openbaring, die dikwijls „het eerste visioen” wordt genoemd, had een verstrekkend effect. Ten eerste was het duidelijk in tegenspraak met de

veronderstelling dat openbaring had opgehouden en dat God niet meer met de mensen sprak. Ten tweede, bevestigde deze dat de mens naar het beeld en de gelijkenis van God was geschapen. Ten derde, liet deze geen twijfel bestaan dat de Vader en de Zoon twee aparte en verschillende personen zijn en slechts één zijn wat betreft hun eenheid van doel en streven.

De profeet ontving mededelingen van hemelse wezens, zoals van Moroni, die hem het bestaan openbaarde van de gouden platen die vertaald werden tot het Boek van Mormon. Later kwam Johannes de Doper, die het Aäronische Priesterschap herstelde; alsmede Petrus, Jakobus en Johannes, die het Melchizedekse Priesterschap herstelden; en de wezens waarover gesproken wordt in wat gewoonlijk het visioen in de tempel te Kirtland genoemd wordt. (Zie LV 13, 27, 110.)

Als wij de Leer en Verbonden lezen, worden we ons bewust dat vele openbaringen die er in opgeschreven zijn, door de profeet ontvangen werden door middel van de Urim en Thummim. Dit was het instrument dat de profeet gebruikte bij het vertalen van het Boek van Mormon.

De profeet ontving goddelijke intelligentie door open visioenen. Afdeling 76 is er

een. Hij ontving ook openbaring door het inwerken van de inspiratie van God op zijn verstand. In feite werd het grootste gedeelte van de openbaringen in Leer en Verbonden op die manier ontvangen.

Naarmate wij de Schriften bestuderen, leren we over andere manieren waarop God met zijn kinderen hier op aarde communiceert.

Stefanus die door steniging ter dood werd gebracht, werd vervuld door de heilige Geest. Hij sloeg de ogen op ten hemel en aanschouwde „Jezus, staande ter rechterhand Gods.” (Handelingen 7:55.)

Saulus, die bij de steniging aanwezig was, nam actief deel aan de vervolging van Stefanus en de andere heiligen. Later, op de weg naar Damascus, aanschouwde hij een licht uit de hemel.

„En ter aarde gevallen zijnde, hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?

En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.” (Handelingen 9:4,5. Oude vertaling.)

Saulus werd bekeerd, veranderde zijn wegen, en werd bekend als Paulus. Later werd hij tot apostel gekozen en was hij een trouwe volgeling en discipel van de Heiland.

Soms worden mededelingen doorgegeven in dromen. Farao, de koning van Egypte, had verscheidene dromen. Hij riep zijn wijzen en anderen bijeen om zijn dromen uit te leggen, maar zij konden het niet.

Farao had gedroomd dat hij bij een rivier was en dat er zeven koeien uit kwamen en gingen grazen in de wei. Het waren dikke, mooie, goed doorvoede beesten. Toen kwamen er nog zeven koeien uit de rivier. Deze waren mager en ondervoed; en ze vielen de vette

koeien aan en verslonden ze. (Zie Genesis 41:1-4.)

Farao hoorde dat er een jongeman was die ten onrechte in de gevangenis was geworpen. Deze had de dromen van de bakker en de schenker van de Farao kunnen uitleggen. Die jongeman heette Jozef. Hij was een van de twaalf zonen van Israël. Jozef was door zijn broers verkocht aan de Ismaëlieten op weg naar Egypte. Jozef werd uit de gevangenis gehaald; en toen de Farao zijn dromen vertelde kon Jozef ze uitleggen. Hij zag dat er zeven jaren van overvloed zouden komen. Ze zouden gevolgd worden door zeven jaren van hongersnood. Jozef stelde voor dat het overschot van de goede jaren opgeslagen moest worden voor de jaren van hongersnood die zouden volgen. Farao was diep onder de indruk en daar hij volledig vertrouwen in Jozef had, stelde hij hem aan om het voorraadproject te leiden. Jozef kreeg onbeperkte macht en autoriteit en was in heel Egypte alleen gehoorzaamheid verschuldigd aan de Farao. (Zie Genesis 41:9-10, 37:28.)

Een van de beste voorbeelden van hoe de stem des Heren op iemands verstand inwerkt is Enos.

Enos was goed onderwezen door zijn vader, maar omdat hij jong en onrijp was, was hij nogal opstandig en beging enige kleine overtredingen. Later realiseerde hij zich zijn misstappen en de waarheid van de lessen van zijn vader. Hij had een groot verlangen om zich te bekeren, om zijn leven in orde te brengen en rechtvaardig te leven. Enos hield veel van jagen. Op zekere dag, toen hij het bos in trok om zijn lievelingssport te oefenen, was hij zich zeer bewust van de lessen van zijn vader. Hij had een intens verlangen naar vergeving van zijn zonden. Hij knielde neer en richtte een ernstige smeekhede tot de Heer om hem te vergeven. De hele dag en ook die

nacht pleitte hij in oprecht gebed om vergeving. Uiteindelijk kwam er een stem tot hem die zei: „Enos, uw zonden zijn u vergeven.” Daar hij ook bezorgd was over zijn broederen bad hij ook voor hen. Terwijl hij aldus in de geest worstelde, kwam de stem van de Heer in zijn gedachten en deed hem zekere beloften. (Zie Enos 1-17.)

Ofschoon we weten dat de aangewezen leiders van de kerk gesteund worden als profeten, zieners en openbaarders zouden wij kunnen vragen: Wie kunnen er nog meer openbaring ontvangen? President Brigham Young onderwees dat elke ziel openbaring voor zichzelf kan ontvangen. (Zie *Discourses of Brigham Young*, verzameld door John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book, 1941, hoofdstuk 3 blz. 35.) Ouders kunnen openbaring ontvangen in verband met de opvoeding van hun kinderen. Ik ben er heilig van overtuigd dat de bisschop van elke wijk en de president van elke ring het recht heeft om openbaring te ontvangen over wat het beste is voor de leden van zijn wijk of ring. En ook, dat iedereen die een roeping van de Heer

aanvaardt het recht heeft in verband met die roeping openbaring te ontvangen, indien hij rechtvaardig leeft zodat hij in harmonie is met de Geest des Heren.

Maar er is één ding dat we duidelijk voor ogen moeten houden en dat is de leerstelling die vele jaren geleden door president J. Reuben Clark Jr. werd gegeven: „De Heer heeft verklaard dat „alleen de profeet, ziener en openbaarder van de kerk . . . het recht heeft om openbaring voor de kerk te ontvangen, . . . of de bestaande leer van de kerk te veranderen.” Geen ander lid heeft een dergelijk recht of een dergelijke autoriteit.” („When Are Church Leaders' Words Entitled to Claim of Scripture?” *Church News* v. 31 juli 1954, blz. 2.)

De persoon van wie we vandaag openbaring mogen verwachten is president Spencer W. Kimball. Ik getuig tot u dat hij openbaringen ontvangt om de kerk te leiden. Dat we naar zijn raad zullen luisteren en de wijsheid en het inzicht zullen hebben om zijn raad op te volgen bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen.

hun kinderen onderwijzen . . . Het is niet genoeg om ze naar het jeugdwerk, de zondagsschool en de gewone school te sturen. De ouders hebben de plicht zelf als leraar voor hun kinderen op te treden. Ze moeten erop toezien dat . . . de kleintjes wordt geleerd te bidden en oprecht voor de Heer te wandelen.” (Hyrum M. Smith en Janne M. Sjodahl, *Doctrine and Covenants Commentary*, rev. ed., Salt Lake City; Deseret Book Co., 1972, blz. 414.)

Indien wij vaders regelmatig Leer en Verbonden 93:40-50 zouden lezen, zouden we enorm geholpen worden om ons steeds bewust te zijn van de ons door God opgelegde verantwoordelijkheid om onze kinderen te onderwijzen en te trainen.

En laat me nu jullie Aäronische priesterschapsdragers eraan herinneren dat ook jullie in deze zaak een belangrijke verantwoordelijkheid hebben. De Heer houdt jullie verantwoordelijk voor jullie eigen handelingen vanaf het moment dat jullie acht jaar zijn geworden. Bij de geboorte werd ieder van jullie verlicht door de Geest van Christus. Deze Geest, die soms het geweten genoemd wordt, gaf je, zelfs voordat je acht jaar was, een gevoel van goed en kwaad. Toen je gedoopt en bevestigd werd kreeg je de gave van de heilige Geest om je te helpen.

Met je twaalfde verjaardag kregen de meesten van jullie het Aäronische priesterschap, hetgeen betekende dat God daadwerkelijk iets van zijn priesterschap, macht en autoriteit aan jullie overdroeg. Hij heeft zoveel vertrouwen in jullie dat Hij jullie de autoriteit heeft gegeven om bepaalde taken in de kerk uit te voeren - taken die de Heiland zelf uitvoerde. Wanneer jullie ze uitvoeren zijn jullie handelingen net zo heilig en geldig als wanneer Jezus of een van zijn apostelen ze uitvoerden.

Over de verantwoordelijkheden van het Aäronische priesterschap zei de Heer toen Hij de kerk organiseerde:

„De plicht van de priester is om te prediken, te onderwijzen, uit te leggen, te vermanen, te dopen en het avondmaal te bedienen.

En de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgene te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen . . .

De plicht van de leraar is om altijd over de (leden der) kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken; . . .

En toe te zien, dat de (leden der) kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen.” (LV 20:46, 47,53,55.)

De taak van de diakenen is het avondmaal rond te dienen, vastengaven te verzamelen, en „te waarschuwen, uit te leggen, te vermanen, te onderwijzen, en allen uit te nodigen tot Christus te komen.” (Zie LV 20:59.)

De zegeningen die jullie zullen ontvangen indien jullie de plichten van het Aäronische priesterschap goed verrichten zullen heerlijk zijn.

Ik hoop dat jullie zo’n verlangen en zoveel vastberadenheid hebben om jullie huidige roeping eer aan te doen, dat wanneer jullie het Melchizedekse priesterschap krijgen, jullie door zullen zetten tot jullie tot de „uitverkorenen Gods” gerekend kunnen worden, zoals de Heer belooft in de geweldige openbaring over het priesterschap:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, . . . en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheilgd ter vernieuwing hunner lichamen.

Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.” (LV 84:33,34.)

Over het algemeen zijn grote en edele

mannen edele jongens geweest die het fundament voor hun grootheid legden in de periode dat zij het Aäronische priesterschap droegen.

Wanneer ik nu enige van deze grote mannen noem, zou ik jullie willen aanraden op hun deugden te letten en te besluiten ze na te streven.

Denk, bij voorbeeld, aan de grote morele deugd in de vorm van reinheid die door Jozef werd getoond. Op zeventienjarige leeftijd werd hij naar Egypte gebracht (als slaaf) en verkocht „aan Potifar, een hoveling van Farao.” (Genesis 37:36.)

Zijn rechtschapen en doelbewust gedrag maakten zoveel indruk op Potifar dat hij hem over alles stelde wat hij bezat, inclusief zijn huis en zijn personeel. Jozef was zo aantrekkelijk dat Potifars vrouw hem herhaaldelijk trachtte te verleiden. Hij weigerde echter op haar avances in te gaan met de woorden: „Hoe zou ik dan dit grote kwaad doen en zondigen tegen God?” (Genesis 39:9.)

Zij loog over hem en hij werd in de gevangenis geworpen. Maar wegens zijn onkreukbaarheid zegende de Heer hem

zodat hij uit de gevangenis werd vrijgelaten en onderkoning van Egypte werd. Uiteindelijk werd hij het instrument waardoor het gehele huis Israëls werd bewaard. De meesten van ons die vanaand hier aanwezig zijn maken er trots aanspraak op tot zijn nakomelingen gerekend te worden.

Elke priesterschapsdrager, Aäronisch en Melchizedeks, dient zich te houden aan Jozefs normen van kuisheid.

Daniël was een voorbeeld van moed.

Als jongeling werd hij naar Babylon gevoerd om door koning Nebukadnessar opgevoed te worden. Hoewel het gevaarlijk voor hen was weigerde hij en zijn drie vrienden het woord van wijsheid te breken. Zij weigerden het machtig voedsel en andere gerechten die niet goed voor hen waren. (Zie Daniël 1:5-16.)

Later toonde Daniël nog meer moed door twee koningen uit te leggen wat de Heer aan hem, Daniël, had geopenbaard, over de manifestaties die de koningen hadden ontvangen, manifestaties die hen onheil voorspelden. Daniël vertelde de eerste koning dat hij zijn verstand zou verliezen en als een beest op het veld zou worden en gras zou eten als een os. Hij vertelde de tweede koning dat hij op het toppunt van zijn macht zou worden geveld. (Zie Daniël 2:36-45; 4:24-27; 5:26-29.)

Dat hij deze absolute heersers deze dingen durfde te vertellen was een bewijs van de grote moed van de jonge Daniël. Hij toonde op een andere manier magnifieke moed toen hij, in weerwil van het bevel van de koning, zich liever voor de leeuwen liet gooien dan niet tot God te bidden. (Zie Daniël 6:7-23.)

De grote deugd van geloof werd door Nefi getoond toen hij als jongeling zei: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet dat de Here geen geboden aan de kinderen der

mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt. (1 Nephi 3:7.)

Dit was zijn reactie op het gebod van de Heer dat via zijn vader Lehi gegeven was, dat hij en zijn broers terug moesten naar Jeruzalem om de platen van Laban te verkrijgen.

Toen zijn broer Laman er niet in slaagde Laban over te halen hem de verslagen te geven en hij en zijn broer Lemuel op het punt stonden zonder de platen naar hun vader in de wildernis terug te gaan, zei Nefi:

„Zowaar als de Here leeft en wij leven, zullen wij niet naar onze vader in de wildernis terugkeren, totdat wij hebben volbracht, wat de Here ons heeft bevolen.” (1 Nephi 3:15.)

Toen haalde hij, Nefi, hen over het goud en zilver en de andere rijkdommen die zij in hun erfland achter hadden gelaten te halen en dat Laban aan te bieden in ruil voor de verslagen. Dit deden zij, echter zonder resultaat.

Nefi zei vervolgens tegen zijn klagende broers, die er op aandrongen zonder de verslagen naar hun vader in de wildernis terug te gaan:

„Laat ons nogmaals naar Jeruzalem gaan en getrouw zijn in het onderhouden van de geboden des Heren; want ziet, Hij is machtiger dan de gehele aarde, waarom dus niet machtiger dan Laban met zijn vijftig of zelfs met zijn tienduizenden?” (1 Nephi 4:1.)

Daarna ging Nefi, door de Geest van de Heer geleid, alleen erop uit en kwam met de verslagen terug.

Nefi had een groot geloof.

Mochten enige van jullie, Aäronische priesterschapsdragers, zich te jong voelen voor de verantwoordelijkheid van jullie roeping, dan raad ik jullie aan de volgende aanhalingen uit de schriften van Mormon te overdenken:

„Omstreeks het tijdstip, waarop Ammaron de kronieken in des Heren hoede verborg, kwam hij tot mij - ik was toen ongeveer tien jaar oud, . . . - en . . . zeide tot mij: . . .

Wanneer gij ongeveer vierentwintig jaar oud zijt, wens ik, dat gij u de dingen zoudt herinneren, die gij van dit volk hebt waargenomen; en . . . ga . . . naar een heuvel, die Shim zal worden genoemd; en daar heb ik alle heilige graveerselen aangaande dit volk . . . neergelegd. . .

Gij zult de platen van Nephi . . . nemen, . . . en . . . (daarop) alles graveren, wat gij aangaande dit volk hebt waargenomen.” (Mormon 1:2-4.)

Deze instructies kreeg Mormon toen hij nog maar tien jaar oud was.

Vijf jaar later schreef hij:

„En toen ik vijftien jaar oud was . . . ontstond er weer een oorlog tussen de Nephieten en de Lamanieten. En niettegenstaande ik jong was, was ik groot van gestalte; daarom stelde het volk van Nephi mij aan . . . tot aanvoerder van hun legers.

„Daarom trok ik in mijn zestiende jaar aan het hoofd van een leger der Nephieten op tegen de Lamanieten.” (Mormon 1:15, 2:1,2.)

Het schijnt dat een Aäronische priesterschapsdrager die de neiging heeft vanwege zijn jeugd bij het verrichten van de plichten van zijn roeping te aarzelen moed kan putten uit de heldendaden van Mormon.

In zijn jeugd toonde Joseph Smith, de profeet, alle edele deugden, die andere jongens die grote mannen werden aan de dag legden toen zij de leeftijd hadden van een Aäronische priesterschapsdrager. Hij bezat de moraliteit die Jozef in Egypte toonde, de moed van Daniël, het geloof van Nefi en de betrouwbaarheid van Mormon.

Op zijn veertiende had hij het geloof om naar de belofte van Jakobus te handelen: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jakobus 1:5.)

Door zo te handelen, ontving hij zijn eerste visioen. Hij toonde moed en betrouwbaarheid als antwoord op de beledigingen die volgden toen hij over zijn visioen vertelde. „Ik bemerkte al echter spoedig” schreef hij, „. . . dat mijn vertellen van het verhaal onder de aanhangers der godsdiensten een sterk vooroordeel tegen, mij in het leven had geroepen, en een hevige vervolging ontketende, die steeds toenam. En hoewel ik een onbekende jongen was, van nog

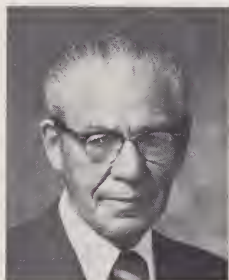
maar veertien jaar, en mijn levensomstandigheden van dien aard waren, dat ze mij tot een in deze wereld onbetekende jongeman maakten, sloegen toch vooraanstaande mannen voldoende acht op mij om de openbare mening tegen mij op te zetten en een bittere vervolging te ontketenen; en dit vond plaats onder alle sekten alle verenigden zich om mij te vervolgen . . .

Het was echter een feit, dat ik een visioen had aanschouwd. Ik heb sindsdien gedacht, dat het mij alleszins ging als Paulus, die zich voor koning Agrippa verdedigde, en zijn verhaal deed van het visioen dat hij had, toen hij een licht zag en een stem hoorde; maar er waren er toch maar weinig die hem geloofden; sommigen zeiden dat hij loog, anderen zeiden dat hij waanzinnig was, en hij werd bespot en beschimpt. Maar dit alles deed de werkelijkheid van zijn visioen niet teniet. Hij had een visioen gezien, en hij wist het, en alle vervolgingen onder de hemel kon dit niet veranderen; en hoewel zij hem ten dode toe zouden vervolgen, wist hij, en zou hij tot zijn laatste ademtocht blijven weten, dat hij een licht had gezien en een stem tot zich had horen spreken, en heel de wereld kon hem er niet anders over doen denken of geloven.

Zo stond het ook met mij. Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht heb ik twee Personen gezien, en Zij hebben waarlijk tot mij gesproken; . . . en ik kon het niet ontkennen.” (Joseph Smith 2:22,24,25.) Deze grote deugden, jonge Aäronische priesterschapsbroederen, zijn het navolgen waard, indien we zo succesvol willen worden als de grote mannen die ons voorgegaan zijn. Ik geef u mijn getuigenis dat indien wij doen wat deze jongens deden, wij grote mannen zullen zijn. En dit getuig ik in de naam Jezus Christus, onze Verlosser. Amen.

Een goede aanbeveling waardig

President N. Eldon Tanner
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

Het is belangrijk zo te leven dat wij aanbevelingswaardig zijn, zodat we vooruitgang in het priesterschap kunnen maken en uiteindelijk toegang verwerven tot het koninkrijk van God.

Het is nu mijn voorrecht en verantwoordelijkheid om een paar minuten tot jullie te spreken. Ik heb echt genoten van de toespraken en de fijne muziek die we gehoord hebben, en ik hoop dat alle jongemannen en priesterschapsdragers waar ze ook zijn, er ook van genoten hebben.

Wanneer ik naar de mensen kijk die hier vanavond verzameld zijn en denk aan de duizenden die meeluisteren, realiseer ik me dat ik spreek tegen priesterschapsleiders, priesterschapsdragers en degenen die in de toekomst leidende taken op zich zullen nemen. Zij die nu al leiders zijn behoren al onkreukbare mannen te zijn, mannen met karakter, mannen met de allerhoogste idealen en normen, die het waard zijn te worden nagestreefd door degenen die zij leiden. Dus wil ik vanavond, net als de anderen die gesproken hebben, mijn opmerkingen richten tot de jongemannen die via de ambten van het Aäronische priesterschap zullen opklimmen om mettertijd de taken van ons ouderen over te nemen. Ja, ongetwijfeld staat eens een van jullie als een van de algemene autoriteiten van de kerk op deze plaats.

Een van jullie wordt misschien president van de kerk en naarmate jullie trouw blijven en de geboden onderhouden, zullen jullie zeer zeker allemaal vooruitgang maken in het koninkrijk van God. Wat een ontzagwekkende gedachte! Hoe noodzakelijk en belangrijk is het dat we er doorlopend naar streven om onszelf te verbeteren en ons voor te bereiden op de dag wanneer er een roeping komt om te dienen, een nieuwe en meer verantwoordelijke positie! Het hele doel van ons bestaan in de sterfelijkheid is het opbouwen van het koninkrijk van God en ons waardig te tonen om in zijn tegenwoordigheid terug te keren. Jullie zijn vanavond hier omdat jullie deze verantwoordelijkheid begrijpen en gerekend willen worden onder degenen, die de Heer de zijnen zal noemen.

Wat moeten jullie gaan doen dat jullie nu nog niet doen? Wanneer ik hierover nadenk en over de vereisten waaraan we moeten voldoen om bekwame en nuttige dienstknechten te zijn, blijkt het neer te komen op het aanbevelingswaardig zijn voor iemand, die over ons is gesteld. Het Eerste Presidium en enige andere algemene autoriteiten bereiden zich op dit moment voor op een serie gebiedsconferenties op verre plaatsen waar leden van de kerk zijn. Een onmisbaar onderdeel van deze voorbereidingen is het zorgen voor paspoorten, visums of

toeristenkaarten ten einde aan de vereisten van de regeringen van de landen die wij zullen bezoeken te voldoen.

Deze bewijzen moeten door de betrokken autoriteiten op de juiste wijze worden ondertekend of afgestempeld, en alleen wanneer we ons aan alle regels hebben onderworpen kunnen wij de papieren die ons toestaan de landen van onze keus te betreden, ontvangen.

Onlangs was ouderling David Haight van de Raad der Twaalf opgedragen een ringconferentie in Mexico bij te wonen. Toen hij de grens bereikte ontdekte hij dat hij de papieren die nodig zijn om de grens over te gaan niet bij zich had. Ondanks zijn pleiten en zijn dringende opdracht hadden de beambten geen autoriteit om hem toe te laten zonder de papieren. Bijgevolg kon hij de conferentie niet bijwonen.

Zo is het ook met onze vooruitgang in het priesterschap. Wij moeten de juiste aanbeveling en handtekening hebben van onze leiders voordat we van het ene ambt naar het andere kunnen worden bevorderd en we kunnen het certificaat of het bewijs van onze bevordering niet krijgen zonder waardig te zijn en ons aan de regels te houden. Zo zal het ook zijn wanneer wij het koninkrijk der hemelen willen betreden om ons te voegen bij hen die ons zijn voorgegaan, en om voor eeuwig bij God, onze Vader, te wonen. Het is waar dat sommigen op illegale wijze en zonder papieren de grens overgaan, maar wanneer ze ontdekt worden, worden ze volgens de wet gestraft en gedeporteerd. In de kerk zullen sommigen die schuldig zijn aan overtredingen liegen om verhoogd te worden in het priesterschap, om op zending te gaan of om de tempel te betreden. Maar de Heer weet het en ze kunnen niet verwachten zijn zegeningen te verkrijgen.

Mijn levenlang heb ik in de regering, in het bedrijfsleven en in de kerk veel

mensen bij me gehad die mij gevraagd hebben om aanbevelingsbrieven of getuigschriften om hen te helpen werk te krijgen of promotie te maken. Er zijn ook hoofden van bedrijven en van de regering naar me toe gekomen om mijn aanbeveling te vragen voor bepaalde personen die zij overwogen aan te trekken.

Het geeft mij altijd een plezierig en voldaan gevoel wanneer ik kan zeggen dat iemand hun overweging waard is, dat hij eerlijk is, op school goed gewerkt heeft, goed met mensen kan omgaan, een gewillige werker is, niet uitstelt, en loyaal en betrouwbaar is. Onder dergelijke omstandigheden zeg ik erbij dat ik hem zonder voorbehoud kan aanbevelen en dat hij een aanwinst voor het bedrijf zal zijn.

Het maakt mij droevig wanneer ik moet zeggen dat ik een bepaalde persoon niet zonder voorbehoud kan aanbevelen omdat hij enige ongewenste karaktertrekken heeft of een andere eigenschap die hem volgens mij zou beletten tot tevredenheid van de werkgever te werken. In feite zeg ik meestal dat ik niet in de positie ben om voor hem in te staan, of ik geef geen antwoord op de vraag. Het is belangrijk dat ik net zo eerlijk ben in mijn aanbeveling als de desbetreffende persoon eerlijk en rechtschapen is.

Wanneer iemand een beroep kiest moet hij overwegen wat zijn persoonlijke kwalificaties zijn; dat houdt in dat hij, als hij arts wil worden, behalve de eigenschappen die iedereen behoort te hebben zoals goed zedelijk gedrag, eerlijkheid, onkreukbaarheid, betrouwbaarheid enzovoort, ook gevoelig moet zijn voor het welzijn van de mensen en het beroep niet alleen kiest omdat het heel winstgevend kan zijn, maar ook omdat hij werkelijk geïnteresseerd is in het verbeteren van de gezondheid van de mens.

Een arts moet iemand zijn die bereid is om zijn tijd - op elk uur van de dag en de nacht - te geven zonder aan zijn eigen comfort en gemak te denken.

Iemand die piloot wil worden moet in staat zijn kalm en helder te denken en te reageren wanneer er tijdens de uitvoering van zijn plichten iets onverwachts gebeurt.

Een advocaat moet zich goed kunnen uitdrukken zowel op papier als in het gesproken woord. Een verkoper moet enthousiast zijn en goed met mensen kunnen omgaan; hij moet in staat zijn mensen te overtuigen aan wie hij zijn produkt probeert te verkopen. Een secretaris of receptionist moet vertrouwelijke zaken voor zich kunnen houden en behulpzaam zijn bij het scheppen van een vriendelijke, hulpvaardige sfeer op het kantoor waar de mensen op hun afspraken wachten.

Zoals jullie zien, zijn er voor elk type werk bepaalde fundamentele en speciale eigenschappen nodig om het gevraagde werk zo bekwaam mogelijk uit te voeren. Ons levenlang behoren we ons voor te bereiden met een combinatie van karaktereigenschappen die uitermate belangrijk zijn om onze plaats in het leven te vervullen.

Een paar jaar geleden deelde de kerk series kaartjes uit aan de jonge mensen van de kerk met een boodschap aan de ene en een plaatje aan de andere kant. De serie heette: „Be honest with Yourself.” (Wees eerlijk tegen jezelf.) Ik citeer een van deze kaartjes, dat getiteld is: „Can You pass This Test?” (Kan je dit examen halen?)

„Hier is een klaslokaal tijdens het examen. Er wordt niet op de leerlingen gelet - de leraar vertrouwt op hun eer. Behalve hun geweten en de afkeuring van hun klasgenoten, zijn ze volledig vrij om in hun boeken of over de schouders van hun klasgenoten te kijken om makkelijk

te kunnen antwoorden. Wat zullen ze doen? Wat zou jij doen?

Enige critici van de huidige jeugd beweren dat het afkijken en spieken op middelbare scholen en colleges toeneemt. Nog erger is dat ze beweren dat medestudenten - zij die zich niet hieraan schuldig maken - het gewoon vinden, en sommige leerkrachten deze praktijken vergoelijken. Er worden verschillende excuses voor het spieken gegeven:

- om in aanmerking te blijven komen voor sportteams of andere activiteiten;
- om in de gunst te komen van medestudenten of leerkrachten;

- om ouders, die denken dat hun zoons of dochters net zo knap als iedereen moeten zijn, tevreden te stellen;

- of gewoon om op school te mogen blijven.

Geen van deze redenen is een eerlijke reden; niemand houdt het uit bij de test van tijd en geweten. Spieken is niet eerlijk, waar jullie het ook tegenkomen - zo was het altijd en zo blijft het.

De eerste bedrieger was Satan, „de vader der leugens”. Hij probeerde onze geesten in het voorbestaan door bedrog te beroven van ons geboorterecht op de vrije wil en de eeuwige vooruitgang. Satan verloor. Bedriegers winnen eigenlijk nooit.

Wanneer iemand bedrog pleegt, of het nu is door af te kijken bij een schoolexamen of door meer in 't oog lopende vormen van oneerlijkheid, hij bedriegt in eerste plaats zichzelf.

Doe het niet! Wees altijd op alle manieren, eerlijk tegen jezelf.” Deze oefening in eerlijkheid begint thuis. Elk van ons heeft persoonlijke bezittingen, die uitsluitend van ons zijn. Wij kunnen en behoren zaken als speelgoed en spelletjes met elkaar te delen en elkaar te dienen; maar we hebben geld of kleren of sieraden die persoonlijk eigendom zijn en die niet zonder de toestemming van

de eigenaar behoren te worden gebruikt. Een kind dat een dergelijke eerlijkheid thuis respecteert, is niet geneigd dit principe buitenshuis te schenden. Aan de andere kant, kweekt gebrek aan een dergelijke oefening ook gebrek aan respect voor de rechten en eigendommen van anderen.

Ik realiseer me dat de jonge mensen tegenwoordig onder grote druk van invloeden van buitenaf staan en vinden dat zij, als ze mee willen tellen, hun vrienden na moeten doen, dingen doen die tegen hun eigen normen indruisen. Maar ik smeeke jullie om aan de gevolgen te denken van het schipperen met je principes, want het kan je hele leven nadelig beïnvloeden.

Naarmate een kind opgroeit en voor geld begint te werken of het nu voor zijn

ouders is of voor zijn burea, gaat hij eerlijk handelen en eerlijk werken voor het geld dat hij krijgt. Vaak is het eerste baantje van een jonge man een krantenwijk. Tegenwoordig zijn ontelbare succesvolle zakenlieden zo begonnen. Zij leerden stipt en betrouwbaar te zijn. Ik heb een krantenjongen gekend die zijn kranten altijd op tijd bezorgde, onverschillig wat voor weer het was, en hij haalde het geld op een aangename, hoffelijke en zakelijke manier op. Hij had veel tevreden klanten en geen moeilijkheden met het werven van nieuwe abonnees. Deze vroege oefening hielp hem een hoogst succesvolle zakenman te worden.

Een andere jongen die ik kende - en ik heb er meer zo gekend bezorgde zijn kranten niet op tijd en haalde de betalings-

President Marion G. Romney, president N. Eldon Tanner, en president Spencer W. Kimball genieten voor de aanvang van een conferentiebijeenkomst van opmerkingen van ouderling Bruce R. McConkie.

gen door elkaar. De krant kreeg zoveel klachten over hem dat ze hem moesten vervangen. Het gaat er niet om *welk* werk wij doen, maar *hoe* wij het doen. Toen ik de president was van „Trans-Canada Pipelines” hadden we een loopjongen die alleen maar deed wat hem gevraagd werd. Hij wachtte tot hij geroepen werd voor hij een boodschap overbracht, of hing rond terwijl hij wachtte op instructies; hij bood nooit aan om te helpen. Toen het bedrijf groeide en er meer werk kwam dan hij aankon, namen we een tweede in dienst, die nog jonger was dan hij. Deze was kwiek en er steeds op uit behulpzaam te zijn. Zodra hij met een opdracht klaar was, keek hij of er niets anders te doen was. Na een paar maanden wilde een van de afdelingen hem voor een positie met meer verantwoordelijkheid aanstel-

len, en binnen twee jaar had hij drie keer promotie gemaakt, verschillende keren salarisverhoging gehad en meer verantwoordelijkheden. De andere knaap bleef een loopjongen.

Ik herinner me ook dat ik hopman was en de verschillen tussen de jongens opmerkte. Sommigen waren vlug en verlangend om te leren, om de padvinddersbelofte te gehoorzamen, om hulpvaardig te zijn en alles te leren wat ze konden om onder alle omstandigheden voor zichzelf te kunnen zorgen. Er zijn een heleboel verhalen te vertellen over padvindders die hun eigen leven en dat van anderen redden door de opleiding die zij genoten, naarmate zij profijt trokken uit de hun geboden kansen. Er waren ook andere padvindders die zo min mogelijk deden en alleen geïnteresseerd waren in het uithalen van zoveel mogelijk kattekwaad zonder gepakt te worden. Ik wilde altijd dat de jongens het fijn hadden, als ze maar eerlijk en betrouwbaar waren en vastbesloten om zich aan hun padvinddersbelofte te houden en hun opleiding af te maken.

Ik kan me nog goed een van de hoofdleiders van de padvinderij in Engeland herinneren die, terwijl hij tijdens de oorlog in het leger was, soldaten moest selecteren voor hoogst vertrouwelijke opdrachten. Hij zei dat hij altijd blij was wanneer hij een man vond die een goed padvinder geweest was, en zijn hand kon opsteken om de padvindersgroet te geven en te zeggen dat hij de padvinderswet en padvinddersbelofte gehouden had. Hij zei dat hij nooit aarzelde om een man onder die omstandigheden aan te bevelen omdat hij wist dat hij op hem kon rekenen en dat de man betrouwbaar was. Hij zei dat hij nooit door zo'n man was teleurgesteld.

Laat me jullie een voorbeeld geven van hoe belangrijk het is om voorrang te geven aan de belangrijkste zaken, indien

je tenminste succesvol wilt zijn in je leven. Ik ben op een boerderij opgegroeid en ik ben er gebleven tot ik ging studeren. Ik had opgemerkt hoe een boer aan de ene kant van de weg erg succesvol was terwijl een boer aan de andere kant van de weg als boer bijna een mislukking was. Waar kon het aan liggen? Ze kregen evenveel zonneshijne en regen. Ze plantten dezelfde soort zaden. Maar de ene had prachtige en overvloedige oogsten, terwijl de ander geen of een slechte oogst had.

Ik zag dat de succesvolle boer er echt werk van maakte. Hij ploegde, egde, zaaide en oogstte op de juiste tijd in het juiste seizoen, terwijl zijn buurman talmde en ging jagen en vissen terwijl het werk nog gedaan moest worden. Wij moeten leren onze prioriteiten op een rijtje te zetten. Niemand kan succesvol zijn in zijn werk tenzij hij in het juiste seizoen werkt en in het juiste seizoen speelt.

Werk is een enorm tegengif voor veel dingen. Op de muur van de ontvangstkamer van een bekend neurologisch instituut hangt een kaart. Deze is niet bedoeld voor de zieken maar voor de gezonden:

„Indien u arm bent, werk. Indien u rijk bent, werk. Indien u gebukt gaat onder schijnbaar onrechtvaardige verantwoordelijkheden, werk.

Indien u gelukkig bent, ga door met werken; luiheid geeft ruimte voor twijfel en angsten. Indien verdriet u overstelpt en geliefden niet trouw schijnen te zijn, werk. Indien er teleurstellingen komen, werk.

Indien geloof wankelt en de rede te kort schiet, werk gewoon. Wanneer dromen stuk gaan en de hoop dood schijnt te zijn, werk. Werk alsof uw leven in gevaar is; want dat is het.

Het geeft niet wat je scheelt, werk. Werk trouw en werk met geloof. Werk is het allerbeste materiële geneesmiddel dat

beschikbaar is. Werk geneest zowel geestelijke als lichamelijke ziekten.”

Welnu jongemannen, als jullie mij om hulp zouden vragen bij het zoeken van werk, welke aanbeveling zou ik jullie dan kunnen geven? Zou ik kunnen zeggen dat jullie volkomen eerlijk, betrouwbaar en eerbaar in al jullie handelingen waren? Of zou ik moeten zeggen dat jullie wel enkele van deze kwalificaties hebben, maar dat jullie lui waren, of niet zo best op school, of dat jullie geen instructies weten op te volgen, of dat jullie ruziemaken, of niet loyaal zijn of iets anders dat jullie geen gewenste werknemer maakt?

Als het zo belangrijk is om goede aanbevelingen of voldoende referenties te hebben om werk te krijgen, hoeveel belangrijker is het dan niet om waardig te leven zodat de kerkautoriteiten een aanbeveling kunnen geven om vooruitgang te kunnen maken in de verschillende ambten en functies in het priesterschap, en uiteindelijk toestemming krijgen om het koninkrijk der hemelen binnen te gaan.

Als dragers van het priesterschap behoren wij te weten dat God onze Vader is; dat zijn Zoon Jezus Christus onze Heiland is; dat wij door zijn zoenoffer kunnen opstaan uit het graf en door het volgen van zijn leringen het eeuwige leven kunnen verkrijgen; dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door openbaring gevestigd werd; dat Spencer W. Kimball een profeet van God en de president van de kerk van Jezus Christus is; en dat het priesterschap dat wij dragen de macht van God is die aan ons werd gedelegeerd om in zijn naam te handelen.

Mogen wij er dagelijks naar streven dit grote voorrecht en deze zegen op alle manieren waardig te zijn, bid ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Het gezin - de fundamentele eenheid van de kerk - sterken

President Spencer W. Kimball

Onze jeugd wordt ten zeerste beïnvloed door de media en ook door de herinnering aan ervaringen die met het evangelie te maken hadden.

Mijn geliefde broederen, het is heerlijk samen met u te vergaderen in deze conferentiebijeenkomst. Voordat ik begin wil ik graag mijn persoonlijke waardering uitspreken voor deze grote groep mannen die vanavond zo melodieus heeft gezongen.

Zoals wij gisteren aan de regionale vertegenwoordigers bekendgemaakt hebben, vergaderen wij in de kerk vaak in conferenties om de Heer te aanbidden, om van de woorden van Christus te genieten, en om ons geloof en onze getuigenis op te bouwen. Wij houden onder andere wijk-, ring- gebieds- en algemene conferenties.

De afgelopen jaren waren sommige van de meest inspirerende conferenties de gebiedsconferenties die buiten de Verenigde Staten gehouden werden. Wij zijn van plan om vanaf het begin 1979 een aantal gebiedsconferenties in de Verenigde Staten te houden. Door deze gebiedsconferenties kunnen meer kerkleden de algemene autoriteiten van de kerk ontmoeten en van ze horen. Twee leden van Raad der Twaalf en een aantal

andere algemene autoriteiten zullen elke conferentie bijwonen.

Om de moeilijkheden in verband met tijd, reizen en geld voor de leden te verlichten, hebben wij ook besloten vanaf begin 1979 maar twee ringconferenties per jaar per ring te houden. Een van deze conferenties wordt bijgewoond door een of meer algemene autoriteiten en de andere door een regionale vertegenwoordiger. Dit stelt de ringpresident en de andere plaatselijke leiders beter in de gelegenheid om meer te doen aan het vervolmaken van de heiligen.

En mag ik u nu, mijn geliefde broederen, iets zeggen over die grote priesterschap-verantwoordelijkheid: het vervullen van onze taak als patriarch van het gezin. Deze taak wordt met de dag belangrijker, naarmate er zich nieuwe uitdagingen aan de kracht en de heiligheid van het gezin voordoen.

Het gezin vormt de fundamentele eenheid van het koninkrijk van God op aarde. De kerk kan niet gezonder zijn dan haar gezinnen. Geen regering houdt het lang uit zonder sterke gezinnen.

Nog nooit eerder hebben zoveel verraderlijke invloeden het gezin overal op aarde bedreigd als nu. Veel van deze kwade invloeden komen rechtstreeks het huis binnen - door televisie, radio, tijdschriften, kranten en andere vormen van literatuur.

Broederen, als patriarch in uw gezin, moet u waardige wachters zijn. Wees bezorgd over het type programma's dat uw gezin op de televisie ziet of via de radio hoort. Er is vandaag de dag zoveel dat onsmakelijk en ontaardend is, zoveel dat de indruk geeft dat de oude zonden van Sodom en Gommora tegenwoordig helemaal „in” zijn.

Er zijn vandaag de dag tijdschriften die plaatjes en artikelen publiceren die lagere instincten van mannen, vrouwen en jonge mensen aanwakkeren. Er zijn overal in de wereld kranten die onbeschaamd met sex te koop lopen om een grotere opslag te krijgen. Enige van onze kranten gaan door met het publiceren van prikkelende advertenties die hun lezers uitnodigen voor pornografische films. In dergelijke advertenties en films wordt de basis gelegd voor verkrachting, ontrouw, en de meest weerzinwekkende afwijkingen onder de seksuele overtreddingen.

Broederen, waak over wat uw huis binnenkomt, zowel via het gedrukte woord als via de elektronische media. Waak tegen ontaardende radio- en televisieprogramma's. Let er op dat alleen goede lectuur uw huis binnenkomt. Abonneer u op tijdschriften die uw verstand verrijken en de ziel verheffen. Er zijn veel goede tijdschriften, waaronder de tijdschriften van onze kerk, zoals de *Ensign*, *New Era*, *Friend*, en *De Ster*.

In de grote wereldsteden zoals Londen, Parijs, Tokio, New York en Sao Paulo zijn verschillende dagbladen waaruit u kunt kiezen. Neem de krant mee naar huis die het beste met de leringen en normen van de kerk overeenkomt. Hier in Salt Lake City, de hoofdzetel van de kerk, zijn wij ook bezorgd. Zeer zeker is ook het dagblad *Deseret News* van grote invloed geweest bij het bereiken van de hoge normen van deze stad en de staat

Utah. Deze krant heeft onze overtuiging verdedigd op het gebied van morele geschilpunten zoals drank, pornografie en abortus. Dit is van vitaal belang voor een veilige en schone stad en staat, die het hart is van onze groeiende kerk over de hele wereld. Zoals de *Deseret News*, met de wekelijkse bijlage *Church News*, onze stad sterkt, kan onze krant ook de gezinnen sterken van die broederen onder ons die in het gebied van het hoofdkwartier van de kerk wonen.

Broederen, door op uw hoede te zijn voor wat uw huis binnenkomt, kunt u uw gezin helpen te vinden wat „deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is.” (Dertiende Artikel des Geloofs.)

Ik kreeg eens een briefje van een kleine jongen. Hij zei: „Ik ken een man die zo'n fijne man is, zijn naam is De Bisschop.” Wij hadden altijd een fijne bisschop. Wij hielden altijd van hem. Wij hadden bisschop Zundel en bisschop Moody en bisschop Tyler en bisschop Wilkins. Ik hield van al mijn bisschoppen. Ik hoop dat al mijn jongere broederen net zoveel van hun bisschoppen houden als ik dat deed.

Het is een ware vreugde met u, priesterschapsdragers te vergaderen in deze belangrijke tijd van het jaar, wanneer we denken aan onze Heiland, Jezus Christus, aan hetgeen Hij tot stand bracht, aan zijn dienstbetoon, aan zijn voorbeeld en aan zijn grootse plan.

Hij zei tot Mozes: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Ik maak van deze gelegenheid gebruik om onze waardering uit te spreken voor de leiders van de organisaties en voor allen die in deze geweldige priesterschapsactiviteit dienen, ten aanzien van hun toewijding, kracht, macht en invloed die over de hele wereld het leven van velen

raakt. Ik heb geprobeerd te bedenken op welke manieren de jeugdorganisaties invloed op mijn leven hebben gehad. Ik kan me niet herinneren wanneer ik begon, maar ik meen nog me te herinneren dat ik al naar de oude Robinson Hall in Thatcher (Arizona) ging toen ik nog maar amper kon lopen. Het was maar twee blokken van ons huis af, en we konden te voet heen en terug, en moesten altijd over het Union Canal. Deze grote Robinson Hall was een rechthoekig, stenen gebouw, dat voor alle mogelijke doelen werd gebruikt: voor dansavonden, voor de zondagsschool en het jeugdwerk, voor alle kerkdiensten, voor begrafenissen, voor feesten, en voor alles wat er in ons landelijke stadje omging. Op een nacht vloog dit fijne gebouw in brand en ik kan me nog goed de verlichte hemel en de rookkolommen, de onsteltenis en de opwindende herinneren, want zo'n grote brand trok de aandacht van de hele stad en iedereen kwam met zijn emmers aanrennen om het vuur te helpen blussen. Wij hadden geen brandweer, zodra er „brand” werd geroepen, waren alle mannen en hun zoons present.

Degene die de leiding had stuurde alle mannen en jongens naar het kanaal en stelde ze op in een lange rij die naar het brandende gebouw voerde. De eerste man putte een emmer vol water en gaf hem aan de volgende man, die hem doorgaf aan de volgende en zo voort, tot aan het gebouw met de knetterende vlammen. De laatste man gooide het water op de vlammen. Vele emmers werden op het vuur gegooid, maar de vlammen kregen toch de overhand en uiteindelijk stonden alleen de zwartgeblakerde muren nog als schildwachten overeind en wij gingen bedroefd en verslagen naar huis. Het duurde nog vele jaren voor de brandweer in ons stadje georganiseerd werd.

In hetzelfde kanaal werd ik gedoopt, en uit hetzelfde kanaal haalde ik water voor de bomen en planten om ons huis. Ik was de jongste van de jongens, dus moest ik dit werk doen. Wij noemde het transport een „hagedis.” Heeft een van u ooit een „hagedis” gezien? Wij maakten hem met een Y-vormige boomtak. In het midden maakten we een ton vast en we spanden het paard voor de „hagedis.” Ik reed het geheel naar het kanaal, waar ik emmers vol water ophaalde, dan reed ik het paard naar huis, waar ik het water over de planten en bloemen goot. Mijn vader spande zich geweldig in om het nieuwe huis met alle soorten bloemen te omgeven en om ze in die late zomerdagen, wanneer het water schaars werd, te redden. Het was ook mijn taak de paarden en koeien naar het kanaal te drijven om ze te drenken.

Soms spoelden de late zomerregens de dammen weg waardoor de vallei en de kanalen droog kwamen te staan. Dan beantwoordden de oudere jongens, mijn broers, de oproep om met hun paarden, schraapijzers en wagens te komen om grote stenen, hout en grind te halen om de dam weer op te vullen en zo het water van de rivier naar de boerderijen en huizen te leiden.

Jaren later leerden we een worstvormige dam maken. Deze bestond uit een netwerk van ijzerdraad gevuld met rotten waarmee de rivier op de meest geschikte plaatsen werd opgevuld om het rivierwater terug naar het kanaal te leiden.

Bijna alle jongens en meisjes werden gedoopt in dat beroemde Union Canal. De Allred Hall, een houten gebouw aan de Main Street en twee blokken ten noorden van de Robinson Hall, werd bij veel gelegenheden gebruikt en ik kan me herinneren daar als jongen naar de zondagsschool en het jeugdwerk te zijn geweest en ook naar de avondmaalsver-

gadering, want daar werd ik tot lid van de kerk bevestigd.

We gingen weer naar de oude Allred Hall en later naar de Academy Building, dat was ons opleidingsinstituut en het hoofdkwartier voor de vergaderingen van de „Polysophical Society” (soort ontwikkelingsvereniging), maar ook van de gemeenschaps- en kerkvergaderingen, want bijna de gehele bevolking van Thatcher was lid van de kerk.

In 1902 braken wij de grond voor een nieuw ring- en wijkgebouw in Thatcher en ik droeg twee dollar bij uit mijn spaarpot. Ik kan me herinneren dat ze een groot gat groeven en dat er een flinke vertraging was voordat er genoeg geld was ingezameld om het gebouw te zetten. Dit was op weg naar het postkantoor en de winkels waar ik vaak naartoe gestuurd werd om petroleum voor de lampen, de post, de eieren en de andere dingen die in mijn vermogen lagen te halen. Ik klauterde altijd de grote bouwput in en klom er aan de andere kant weer uit; maar toen het lang duurde en het onkruid hoog werd en ik er eens een paar stinkdieren zag, liep ik voortaan de put voorbij, want ik had geen behoefte aan een stinkdier als huisdier of vriend. Toen het nieuwe ringgebouw - het staat er nog steeds en het wordt voor ring- en wijkdoeleinden gebruikt - klaar was, had het maar twee grote rechthoekige ruimtes, één op de begane grond voor de vergaderzaal, en één in het souterrain voor recreatie. Ik herinner me dat er draden door het gebouw gespannen waren met gordijnen eraan om de klassen te scheiden. We konden van bijna alle klassen die gehouden werden iets horen en soms zelfs wat zien, wanneer het licht goed viel. Ik kan me herinneren dat we er met het basketbalteam van de Gila Academy oefenden en onze wedstrijden speelden, en ik nam altijd meer dan mijn deel van de eer voor het feit dat

we in dit kleinere gebouw met zijn belemmeringen, enige teams van middelbare scholen en van hogere scholen versloegen, terwijl we zelf maar een middelbare school waren.

Ik kan me een paar leraren herinneren. We gingen op de maandagavonden altijd naar de priesterschapsvergadering, en wij, diakenen, schaarden ons altijd om de potkachel heen en ontvingen daar onze instructies. Ik kan me een paar prima leraren herinneren zoals Orville Allen en LeRoi C. Snow en anderen uit die plaats. Ik werd ook goede vrienden met een aantal jongens van mijn leeftijd. LeRoi C. Snow uit Salt Lake City werkte daar bij de bank, en toen wij diakenen werden, boeide hij ons met zijn vele verhalen over de Rode Zee, en de tocht door de Rode Zee door de kinderen Israëls en Jeruzalem waar hij was geweest.

Ik kan me herinneren dat ik naar de zondagsschool ging, en ik geloof dat ik daar een heleboel inspiratie opdeed voor het inrichten van mijn leven. Wij begonnen boven in de kapel en gingen daarna naar beneden voor onze klassen.

Ik herinner me sommige van de leraren die ons toegewijd en trouw „het woord” onderwezen. Ze leerden mij vele dingen die de basis vormen voor mijn kennis van de programma's en leerstellingen van de kerk.

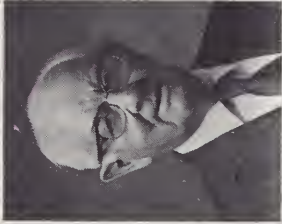
Mijn moeder had een mooie stem en bespeelde ook het orgel. Zij zong duetten samen met mijn oudste zus, Clare. Ik heb een beetje van de liefde voor muziek van haar geërfd, dus was ik altijd geïnteresseerd in het zingen van de liederen, en meestal verhief ik mijn stem en zong er lustig op los. Ik herinner me het lied „We Meet Again in Sabbath School.” (Hymns No. 193.) En we vergaderden inderdaad keer op keer, mijn leven lang. En ik herinner me dat mijn moeder in Salt Lake City stierf toen

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

Delbert L. Stapley

LaGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packard

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

Patriarch van de kerk

Eldred G. Smith

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

James E. Faust

J. Thomas Fyans

A. Theodore Tuttle

Neal A. Maxwell

Marion D. Hanks

Paul H. Dunn

Theodore M. Burton

Barnard P. Brockbank

James A. Gullimore

Joseph Anderson

William H. Bannatt

John H. Vandenberg

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

W. Grant Bangerter

S. Dilworth Young

Hartman Rector, Jr.

Loran C. Dunn

Rex D. Pinagar

Gene R. Cook

Charles A. Didlar

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard, Jr.

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Dean L. Larsen

Royden G. Darrick

Robert E. Wells

G. Homer Durham

James M. Paramore

Richard G. Scott

Hugh W. Pincock

F. Erzio Buscha

Yoshitoko Kikuchi

Ronald E. Pollman

Derek A. Guthbert

Robert L. Backman

Rex C. Riene, Sr.

Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presiderende
bisschop

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

Eerste Quorum der Zeventig

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Theodore M. Burton

Robert D. Hales

Arney Y. Komatsu

Joseph B. Winthun

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard, Jr.

John H. Groberg

Hugh W. Pincock

F. Erzio Buscha

Yoshitoko Kikuchi

ik elf jaar was; er was ons een doel gesteld om de zondagsschool elke zondag van dat jaar bij te wonen. Ze stierf in oktober. Sinds de eerste januari had ik nog geen enkele zondagsschoolvergadering gemist; ik was elke week aanwezig, en ik kon me er haast niet mee verzoenen om de zondag dat haar lichaam in ons huis opgebaard lag, niet te gaan.

Toen begreep ik eigenlijk niet hoe de leraren hun best deden om ons te onderwijzen. Wat ben ik dankbaar voor het leger van leraren in alle organisaties van de kerk die zo toegewijd en onvermoeid lesgeven aan de kinderen van Zion.

Als we de woorden van de lofzangen weleens kwijt waren, konden we het refrein van de liederen toch uit volle borst meezingen:

„Komt, klinkt' ons vreugdelied, zingt blij van zin,
stemt met het lied van de Zondagsschool in.”

(*Heilige Lofzangen* 26.)

Het lied „Elk ziet schoonheid in het rond.” (*Heilige Lofzangen* 132.) zongen we op onze gezinsavond, die de familie Kimball aan het begin van deze eeuw altijd hield.

Ik herinner het lied „In Gods eigen Kerk op aard” dat door zuster Eliza R. Snow geschreven is, zoals zovele van onze lofzangen. Ik kan me herinneren hoe lustig wij zongen:

„Hoor, hoor, hoor die kinderstemmen,
hoe zij zingen o zo zoet;
komen z'als een eng'lenschaar
hier weer allen bij elkaar
met een blij gezicht en vriend'lijk zoals 't moet.”

(*Zing maar mee*, B-24.)

Ik weet niet zeker hoe onschuldig wij waren en hoeveel liefde wij hadden, maar ik kan me herinneren dat we het zongen en zelfs dat we ons best deden de

hoge E te halen, wat erg hoog was voor onze kinderstemmen. Ik herinner me dat we zongen:

„Om altijd gezond te zijn,
nemen zij geen drank of wijn
en tabak en thee en koffie evenmin;”
Ik wilde lang leven en mooi en sterk zijn -
maar het is me niet gelukt.

Ik leerde koffie, thee en tabak te versmaden. Er waren mensen in onze landelijke gemeenschap die leden van de kerk waren en die soms thee, koffie en soms ook tabak gebruikten. Het liedje gaat verder:

„Vlees eten zij weinig maar”

(Ik eet nu nog niet erg veel vlees.)

„En een ieder streeft ernaar
goed en wijs te zijn en altijd blij gezind.”
En dan zongen we het refrein weer:

„Hoor, hoor, hoor . . .

komen z'als een eng'lenschaar
hier weer allen bij elkaar
met een blij gezicht en vriend'lijk zoals 't moet.”

En dan ging het derde vers:

„'t Wordt hun al heel vroeg geleerd
hoe je 't best je tong regeert,
meester blijft van boze lust en kwade drift

en dat altijd ieder kind
ieders liefd' en vriendschap wint
en beleefdheid is hun in het hart gegrift.”
En dan zongen we het refrein weer:
„hoor, hoor, hoor.”

„En ook hierop wordt gelet
dat zij daag'lijks in 't gebed
aan Hem vragen of Hij hun gezondheid
geeft
dat Hij immer hen verstrekt
en hun hartje zo bewerkt
dat een ieder volgens al Zijn wetten
leeft.”

En dan zongen we weer: „Hoor, hoor,
hoor.” Het was me nooit duidelijk of de
engelen zo'n beperkt stembereik hadden
als wij, maar we waren blij erop te lijken.
Een van de liedjes die verdwenen is, was
163: „Dood de vogeltjes niet,” en ik
herinner me dat ik dit vele malen met
luide stem gezongen heb:
„Dood de vogeltjes niet,

Die zingen in het bos
Alle zomerdagen,
zingen ze er op los.
Schiet de vogeltjes niet dood,
De aarde is Gods terrein,
Hij geeft iedereen zijn voedsel,
Zowel groot als klein.”

Ik had een slinger en een katepult. Ik
maakte ze zelf en ze deden het prima.
Het was mijn taak de koeien naar de wei
- ongeveer anderhalve kilometer verde-
rop - te brengen. Er waren grote populie-
ren langs de weg, en ik kan me herinne-
ren dat het een hele verleiding was de
vogeltjes „die zingen in het bos” te
beschieten, want ik kon een paal of de
stam van een boom op 45 meter afstand
raken. Maar ik denk dat ik weerhouden
werd omdat ik bijna elke zondag zong:
„Dood de vogeltjes niet.” Het tweede
vers gaat zo:

„Dood de vogeltjes niet,
Hun verenpak doorklieft het heelal,
Ze zingen elke morgen.
Brengen hun muziek overal.
Wat geeft het als de kersen vallen -
van hun steeltjes - in de tuin.
Als de bessen verdwijnen
uit 't veld en bos en duin.”

Dit maakte werkelijk indruk op mij, en ik kon het niet fijn vinden om een mooi vogeltje voor mijn voeten te laten vallen. En dan was er nog een liedje dat Evan Stephens had geschreven:

„De mormoonse jongen.” Wat was ik trots toen we het voor de gemeente mochten zingen:

„Een mormoonse jongen, een mormoonse jongen

Ik ben een mormoonse jongen.

Ik word misschien door een koning benijd,

Want ik ben een mormoonse jongen.”

Ik hield van dit liedje en ben altijd prat gegaan op de woorden: „Ik word misschien door een koning benijd, want ik ben een mormoonse jongen.”

Ik hield ook van het liedje: „Wat zal eens 't oogsten zijn?” omdat dit ons de kans gaf meerstemmig te zingen.

Mijn geliefde broederen, nu ik sluit geef ik mijn getuigenis dat ik het priesterschap draag. *U* draagt het priesterschap. Dit is het priesterschap dat Elia droeg, en ook de profeten Petrus, Jakobus en Johannes. Zij en hun medewerkers droegen het priesterschap. Maar zonder de verzegelende macht kunnen wij niets doen, omdat onze daden niet geldig zouden zijn. Daar gaat het om. Daarom kwam Elia. Daarom kwam Mozes, want in die bedeling bevestigde hij deze voorrechten, en deze macht en deze sleutelen op het hoofd van Petrus, Jakobus en Johannes, opdat ze heen mochten gaan en dit werk volhengen. Daarom kwamen ze tot de profeet Joseph Smith, en de Heer zei:

„Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt.” (Maleachi 4:5.)

Waarom zou hij Elia sturen? Omdat hij de sleutelen bezat van de autoriteit om alle verordeningen van het priesterschap te voltrekken, en zonder die gegeven autoriteit kunnen de verordeningen niet in gerechtigheid voltrokken worden.

Zaligheid kon zonder de voorspraak van Jezus Christus niet naar deze wereld komen. Hoe zal God de generaties te hulp komen? Hij stuurt Elia de profeet. De wet die aan Mozes op Horeb geopenbaard werd, werd nooit aan de kinderen Israëls als natie geopenbaard. Elia openbaart de verbonden om de harten van de vaders aan de kinderen en de kinderen aan de vaders te verzegelen. Het zalven en verzegelen moet worden geroepen, verkozen en de verkiezing bevestigd.

„Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus Christus leeft,” zei John Taylor, mijn voorganger, „want ik heb hem gezien.” Ik geef u dit getuigenis, broederen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Gebed en Openbaring

President Marion G. Romney

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Het meest herhaalde gebod dat God aan de mensen gegeven heeft is om te bidden.”

Mijn geliefde broeders en zusters en vrienden overal, ik ben van plan enkele woorden te wijden aan de twee belangrijkste communicatiemiddelen van de mens.

Ten eerste, gebed - de manier waarop de mens tot God spreekt en ten tweede, openbaring - de manier waarop God tot de mensen spreekt.

Ik veronderstel dat de meesten van ons, wanneer er over gebed gesproken wordt, denken aan de gebeden die wij uitspreken voor het eten of terwijl wij naast ons bed knielen, of de gebeden die we horen in onze kerkvergaderingen.

Daarnaast kan er echter met recht gezegd worden dat gebed ook andere manieren om met God te spreken inhoudt.

Nefi gebruikt het woord *gebed* niet bij de inleiding van zijn relaas over zijn grote visioen. Hij zegt eenvoudig:

„Toen ik had gewenst de dingen te weten, die mijn vader had gezien, en geloofde, dat de Here bij machte was deze dingen aan mij bekend te maken,

werd ik, terwijl ik dit in mijn hart overlegde, in de Geest des Heren weggevoerd op een zeer hoge berg.” (1 Nephi 11:1.)

Ik twijfel er niet aan dat Nefi's overdenkingen in wezen een gebed waren.

De Heer zei tot Emma Smith, „Want Mijn ziel schept behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij.” (LV 25:12.) Dikwijls zijn gebeden verzoeken om bepaalde zegeningen. Ze kunnen en dienen echter uitingen van dank, lof, aanbidding en verering te omvatten. Zoals James Montgomery zo mooi geschreven heeft:

Wat is 't gebed? D'oprechte wens,
door ons tot God gericht,
de gloed van 't rein verborgen vuur,
dat hart en ziel verlicht.

Bidden is 't slaken van een zucht,
ja, 't vallen van een traan,
of 't opwaarts blikken van het oog,
tot God, die bij kan staan.

D'eenvoudigheid van onze taal,
meest voor 't gebed geschikt,
d'ontroering van een eed'le geest,

waarop God liefd'rijk blik.
't Bidden, des Christens levenskracht,
steekt aan het godd'lijk vuur,
geeft troost bij zorg, in pijn en snart,
en hulp in 't stervensuur.

(*Heilige Lofzangen* 191.)

Gij, door wie wij tot Vader gaan,
Waarheid, Leven, Weg.
Gij zijt in gebed ons voorgegaan
Heer, help mij bij wat ik zeg.
(Naar *Hymns* nr. 220:8.)

Het belang van gebed wordt benadrukt
door het feit dat het meest herhaalde
gebed dat God aan de mensen gegeven
heeft is om te bidden.

Het eerste gebod dat God aan Adam en
Eva gaf, was dat zij de Heer hun God
moesten aanbidden.

En later „Verscheen er een engel des
Heeren aan Adam, zeggende: . . .

Daarom zult gij alles, wat gij doet, in den
Naam des Zoons doen, en gij zult u
beken, en God voor altoos in den
Naam des Zoons aanroepen.” (Mozes
5:5,6,8.)

De Heer nam de tijd om de broeder van
Jared persoonlijk over het belang van
gebed te onderrichten. Toen hij met de
groep Jaredieten de grote zee bereikte,
„. . . kwam de Here . . . tot (hem) . . . *En
de Here sprak drie uren lang met de
broeder van Jared, en bestrafte hem,*
omdat hij niet indachtig was de naam
des Heren aan te roepen.

En de broeder van Jared bekeerde zich
van het kwaad, dat hij had bedreven, *en
riep de naam des Heren aan.* . . .

En de Here zeide tot hem: Ik zal u en uw
broederen . . . vergeven;

maar gij moet niet meer zondigen, want
gij moet bedenken, dat Mijn Geest niet
altijd met de mens zal twisten; daarom
zult gij, indien gij zult zondigen totdat gij
geheel rijp zult zijn, van de tegenwoor-
digheid des Heren worden afgesneden.”

(Ether 2:13-15, cursivering toegevoegd.)
Amulek vermaande de afvallig gewor-
den Nefieten met de volgende woorden:
„Moge God u daarom toestaan, mijn
broederen, dat gij zult beginnen uw
geloof tot bekering te oefenen, opdat gij
Zijn heilige naam begint aan te roepen,
dat Hij u genadig moge zijn.

. . . roept Hem aan om genade, want Hij
is machtig om te verlossen.

. . . vernedert u en volhardt in gebed tot
Hem.”

Hij gaf hen vervolgens instructies waar-
over te bidden, waar en hoe vaak ze
moesten bidden.

„Roept Hem aan voor al uw kudden,
wanneer gij op uw velden zijt.

Roept Hem aan in uw huizen over uw
gehele huisgezin,
zowel des morgens als des middags en
des avonds.

. . . roept Hem aan tegen de kracht van
uw vijanden.

. . . roept Hem aan ter bestrijding van de
duivel, die een vijand van alle gerechtig-
heid is.

Roept Hem aan over de opbrengst van u
velden, opdat gij er voorspoedig mee
moogt zijn.

Roept Hem aan voor de kudden van uw
velden, opdat ze mogen vermeerderen.

Doch dit is niet alles; gij moet uw ziel in
uw binnenkamer uitstorten en in uw
verborgen plaatsen en in uw wildernis.
En als gij de Here niet overluid aanroept,
laat dan uw hart voortdurend tot Hem
in gebed uitgaan voor uw welzijn, en
tevens voor het welzijn van hen, die
rondom u zijn.” (Alma 34:17-27.)

Toen Christus na Zijn opstanding het
evangelie onder de Nefieten bediende,
leerde Hij ze bidden door ze het onze
Vader als voorbeeld te geven. En daarna
instrueerde hij zijn Nefitische discipelen
als volgt:

„Ziet, voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, gij
moet altijd waken en bidden, opdat gij

niet in verzoeking valt; want Satan begeert u te bezitten, opdat hij u als tarwe moge ziften.

Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden.”

Over de beloofde beloning zei hij:

„En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven.

Bid in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend.” (3 Nephi 18:18-21.)

In deze laatste bedeling, bijna twee jaar voordat de kerk werd georganiseerd, zei de Heer tegen Joseph Smith:

„Bidt altijd, opdat gij als overwinnaar uit de strijd tevoorschijn moogt komen; ja, dat gij Satan moogt overwinnen, en dat gij moogt ontkomen aan de dienst-knechten van Satan, die zijn werk ondersteunen. (LV 10:5.)

Later zei Hij tot Martin Harris:

„En verder gebied Ik u, dat gij zowel overluid als in uw hart zult bidden; ja, zowel voor de wereld als in het geheim, zowel in het openbaar als in het verborgen.”

(LV 19:28.)

Hij gaf de priesters van de kerk de aanwijzing om de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgen te bidden.” (LV 20:47. Zie ook LV 20:51.)

Hij vermaande Joseph Knight, „dat gij zowel *overluid voor de wereld*, als in het geheim moet *bidden*, en in uw gezin, onder uw vrienden en overal.” (LV 23:6. Cursivering toegevoegd.)

En aan Thomas B. Marsh: „Bid steeds, opdat gij niet in verleiding komt en uw loon verliest.” (LV 31:12.)

Tegen anderen zei Hij: „*Bidt altijd . . . opdat gij de dag Zijner komst moogt verbeiden, hetzij in leven of in de dood.*” (LV 61:39. Cursivering toegevoegd.)

„Wat Ik tot één zeg, zeg Ik tot allen; bidt altijd, opdat de boze geen macht over u zal hebben, en u uit uw plaats zal verwijderen. (LV 93:49.)

Ouders „moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (LV 68:28.)

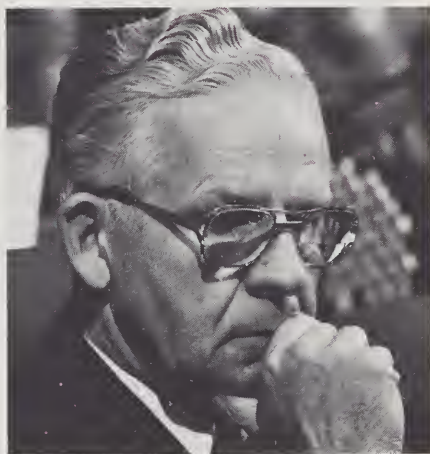
Over de kerkleden in Zion gesproken, zei de Heer, „dat hij, die niet op de gezette tijden zijn gebeden tot de Here opzendt, voor de rechter van Mijn volk moet worden geroepen.” (LV 68:33.)

Het doel van het gebed is echter niet het sussen van een wraakzuchtige Godheid, noch het verkrijgen van gunsten van een toegeeflijke Vader. Het is om zichzelf met de geest of het licht dat „van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke ruimte te vervullen,” in overeenstemming te brengen. (LV 88:12.)

In dat licht worden de antwoorden op al onze behoeften gevonden.

Het gebed is de sleutel die de deur opent en Christus in ons leven toelaat.

„Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.” (Openbaring 3:20.)

Zoals gebed de manier is waarop de mens tot God spreekt, zo is openbaring de manier waarop God tot de mens spreekt. Dit doet Hij op verschillende manieren. Het gesproken woord, bijvoorbeeld was de manier waarop Hij de gebeden van Adam beantwoordde. Adam en Eva „hoorden de stem des Heeren van den weg tot den hof van Eden, tot hen sprekende.” (Mozes 5:4. Cursivering toegevoegd.)

Als aanvulling op het gesproken woord verschijnt de Heer soms persoonlijk. „Aldus sprak ik, Abraham, van aangezicht tot aangezicht met de Here, zoals de ene mens met de andere spreekt.” (Abraham 3:11.) „En God sprak tot Mozes . . .

En . . . de heerlijkheid des Heren rustte op Mozes, zodat Mozes in de tegenwoordigheid van God stond en van aangezicht tot aangezicht met Hem sprak.” (Mozes 1:2, 31.) De profeet Joseph Smith geeft ons zijn getuigenis dat de Vader en de Zoon hem persoonlijk verschenen zijn:

„Ik (zag) recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel.

(Erin) zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon.*” (Joseph Smith 2:16,17,18.)

Soms stuurt de Heer speciale afgezanten om met de mens te spreken. Zo zond Hij Moroni verscheidene malen naar de profeet Joseph Smith om hem te onderichten. (Zie Joseph Smith 2:28-59.)

Ter inleiding van zijn verslag van deze bezoeken schreef de profeet Joseph Smith:

„Toen ik mij ter ruste had begeven voor de nacht, (ging ik) in gebed en smeekte de almachtige God . . .

Terwijl ik God aldus aanriep, ontdekte ik dat er een licht in mijn kamer verscheen dat in helderheid toenam, totdat de kamer lichter was geworden dan op de middag. Onmiddellijk daarop

verscheen er iemand naast mijn bed, die in de lucht bleef staan.” (Joseph Smith 2:29,30.)

Bij andere gelegenheden sprak God tot de mensen door middel van dromen en visioenen, zoals in Daniëls droom en Nefti's visioen.

Enos zei: „toen klonk de stem des Heren opnieuw in mijn gemoed. en zeide: Ik zal uw broederen genadig zijn, naarmate hun ijver in het onderhouden Mijner geboden.” (Enos 10.)

Ik kan zelf getuigen van deze vorm van openbaring, want ik heb het meegemaakt.

Bij voorbeeld: Op een keer besloot ik een toespraak die ik op een begrafenis van een moeder, een fijne heilige der laatste dagen had gegeven, en was bijna klaar om amen te zeggen en te gaan zitten, toen de volgende woorden in mijn gedachten kwamen: „Draai je om en geef je getuigenis.” En dat deed ik. Ik dacht enkele maanden niet meer aan deze gebeurtenis totdat mijn zuster die in de naburige ring woont, ons bezocht en ons het volgende vertelde:

Ze zei: „Er woont in onze wijk een vrouw die al vele jaren geen interesse meer voor de kerk had. Onze pogingen om haar te activeren waren vruchteloos. Kort geleden is ze helemaal veranderd. Ze betaalt haar tiende, woont de avondmaalsvergadering regelmatig bij en doet mee aan alle kerkactiviteiten. Toen haar gevraagd werd waarom ze zo veranderd was zei ze: „Ik ging naar Salt Lake City naar de begrafenis van mijn moeder. Tijdens de dienst sprak er een man genaamd Romney. Nadat hij een gewone toespraak had gegeven, dacht ik dat hij ging zitten; maar in plaats daarvan draaide hij zich weer om naar de kansel en gaf een getuigenis die een diepe indruk op mij maakte. Het wekte een verlangen in mij op om te leven zoals mijn moeder het me altijd geleerd had.”

Nu weet ik, mijn broeders en zusters en vrienden, en getuig ik dat openbaring van God komt door het gesproken woord, door persoonlijke bezoeken, door boodschappers van de Heer, door dromen en door visioenen, en door de stem van God die in iemands gemoed komt.

Meestal echter komt openbaring door een „stille zachte stem.” Over het belang en de werkelijkheid van deze manier van openbaring getuige de Heer zelf.

Aangaande de waarachtigheid van het getuigenis van de profeet over de gouden platen die het Boek van Mormon bevatten, zegt de Heer in een openbaring door de profeet Joseph Smith aan Oliver Cowdery:

„Zie, gij weet, dat gij Mij hebt gevraagd, en Ik heb uw verstand verlicht,” hieraan voegde Hij toe: „Schonk Ik u geen vrede in uw gemoed aangaande de aangelegenheid?” (LV 6:15,23.)

Wat betreft het feit dat Oliver een „kennis aangaande de graveerselen” op de platen die Joseph Smith aan het vertalen was, zou ontvangen (zie LV 8:1), zei de Heer: „Zie, Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen.” (LV 8:2.) Bij het nemen van beslissingen is openbaring van de Heer voor iedereen beschikbaar die wil zorgen dat hij ervoor in aanmerking komt en erom vraagt, en dit is de goddelijke formule:

„Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen dat het juist is. Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben.” (LV 9:8,9.)

Van de waarheid van deze goddelijke leringen over gebed en openbaring, getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen.

„Vertrouw op de Here”

Broeder L. Tom Perry
Lid van de Raad der Twaalf

De weg naar „een gelukkiger, vreugdevoller leven dat meer voldoening geeft” is „het licht van binnen laten stralen.”

In het boek der Psalmen lezen wij:
„Vertrouw op de Here en doe het goede,
woon in het land en betracht
getrouwheid;
verlustig u in de Here; dan zal Hij u
geven de wensen van uw hart. Wentel uw
weg op de Here en vertrouw op Hem,
en Hij zal het maken;
Hij zal uw gerechtigheid doen opgaan
als het licht, en uw recht als de middag”
(Psalm 37:3-6.)

De Schriften hebben blijkbaar altijd een rechtvaardig leven gelijk gesteld met een bijzonder licht, een bijzondere geest en vreugde in het leven van hen die zo leven. Jaren geleden, toen ik nog leiding gaf aan de verkoop, hadden wij in een van onze winkels een nachtwacht, zijn tienerdochter was pas lid geworden van onze kerk. Hij maakte dikwijls opmerkingen over de veranderingen die in zijn dochter plaatsgehad hadden. Haar doop had een andere geest in huis gebracht. Ik kwam in de verleiding deze gebeurtenis te gebruiken als springplank om hem het evangelie te onderwijzen.

Toen ik op een avond de winkel verliet, controleerde hij bij de uitgang de laatste klanten die hun inkopen hadden gedaan,

nadat de winkel gesloten was. Ik bleef even staan om een babbeltje met hem te maken. Hij begon mij onmiddellijk over zijn dochter te vertellen. Hij zei: „Weet u, ze straalt gewoon sinds ze lid is geworden van uw kerk.”

Ik vertelde hem dat op de Here vertrouwen en overeenkomstig het evangelieplan leven, een verandering teweegbrengt, zelfs in ons gelaat. Op dat moment zag ik twee dames die met nog enkele andere klanten naar de deur kwamen. Ze waren netjes gekleed en hun gezichten hadden een bijzondere gloed. Alsof mijn ogen geleid werden, ze zagen onmiddellijk een „Duty to God”-speldje op de japon van een van de dames. Veel van onze fijne jongemannen geven die bijzondere onderscheiding na de geleverde prestaties aan hun moeder. Ik keerde mij weer naar mijn vriend en zei: „Kijk eens naar die twee dames die naar de deur komen. Ze zien er anders uit. Ook zij zijn leden van onze kerk.”

Hij werd zo gegrepen door mijn opmerking, dat hij haastig naar ze toe ging en vroeg: „Bent u mormoon?” Nadat deze vraag bevestigend was beantwoord, schudde hij zijn hoofd en zei: „Weet u, je ziet het verschil” Ik ben het met hem eens. Er is verschil in hen die op de Heer vertrouwen en het goede doen.

De geschiedenis heeft ons dit vanaf het eerste begin bewezen. Als ik de Schriften lees, probeer ik ze te laten leven. Ik

probeer contact te leggen met de grote karakters die erin worden beschreven. Ik zal het illustreren met een voorbeeld. Als we beginnen met Genesis 37, lezen we een opmerkelijk verhaal van een gezin met een groot aantal zonen. Een van die zonen, Jozef, werd door de vader meer bemind dan de andere broers. De vader toonde zijn liefde door voor deze zoon een pronkgewaad te maken. „Toen zijn broeders zagen, dat hun vader hem boven al zijn broers liefhad, haatten zij hem en konden niet vriendelijk met hem spreken” (Genesis 37:4).

Jozef kon er niets aan doen. Hij droomde dromen en als hij ze aan zijn broers vertelde haatten zij hem nog meer. Zoudt u zich kunnen voorstellen welke invloed zo'n droom op uw gezin zou hebben?

Hij zei tegen zijn broers:

„Hoor toch deze droom die ik gehad heb.

Zie, wij waren aan het schoven binden in het veld - daar richtte mijn schoof zich op en bleef overeind staan, en zie, uw schoven omringden haar en bogen zich voor mijn schoof neer. Daarom zeiden zijn broeders tot hem: Wilt gij soms koning over ons zijn? Wilt gij soms over ons heersen? Toen haatten zij hem nog meer om zijn droom en om zijn woorden” (Genesis 37:6-8).

Zijn vader maakte dit proces nog gecompliceerder door hem thuis te houden en zijn broers naar het veld te zenden om voor het vee te zorgen. Hij zond Jozef telkens uit om zijn broers te controleren. Op een dag zagen zij hem van verre aankomen. Ze hadden het gevoel dat ze hem niet langer konden verdragen en beraamden met elkaar een plan om hem te doden. Ze bedachten hoe ze hem zouden doden en dan in een put zouden gooien. Ze zouden hun vader vertellen dat een wild dier Jozef verslonden had. Een broer zag in de verte een karavaan

naderen, die op weg was naar Egypte en zei:

„Wat voordeel is erin gelegen, wanneer wij onze broeder doden en zijn bloed verbergen?

Komt dan, laten wij hem aan de Ismaëlieten verkopen, doch laten wij niet de hand aan hem slaan, want hij is onze broeder, ons eigen vlees. En zijn broeders gaven daaraan gehoor” (Genesis 37:26-27.)

En zij grepen hun zeventienjarige broer en verkochten hem als slaaf aan een karavaan die op weg was naar Egypte, een vreemd land, waar ze een andere taal spraken en vreemde gebruiken hadden. Maar de Heer was met deze opmerkelijke jongeman en Jozef scheen nooit ontmoedigd te zijn. Hoewel hij een vreemdeling, een slaaf, was, moet van zijn gelaat een bijzondere geest gestraald hebben. Toen hij te koop werd aangeboden, kocht een hoveling van Farao, de overste der lijfwacht, hem. Het duurde niet lang of Jozef had zich zo onderscheiden dat de overste hem over zijn huis stelde. Hij was eerste bediende geworden en had het daarbij behorende gezag verkregen, de overste gaf hem alles wat hij had in zijn hand. De overste trouwde hem volledig, al zijn bezittingen, zijn inkomen, gaf hij in de handen van Jozef.

Jozef was schoon van gestalte en uiterlijk. Met de hulp van de Heer verwierf hij een vooraanstaande positie. Maar er kwamen weer moeilijkheden. De knappe jongeman had de aandacht getrokken van de vrouw van de overste. Op een dag was hij alleen in het huis aan het werk. Ze hoorde hem, ging naar binnen en legde haar hand op zijn mantel. Jozef was een rechtvaardige jongeman, hij wist dat dit geen pas had en hij vluchtte, zijn mantel achterlatend. De vrouw bleef achter met het kledingstuk van Jozef in haar hand. Toen haar man thuis kwam,

vertelde ze een afschuwelijk verhaal over Jozef en de overste werd zo kwaad dat hij Jozef in de gevangenis wierp. Zo jong als Jozef nog was, hij bevond zich wederom in moeilijkheden - dit keer in de gevangenis.

Jozef was niet gauw ontmoedigd. Hij werd de beste gevangene en verwierf de gunst van de overste der gevangenis. Zo zeer zelfs, dat de Schriften vermelden: „Daarom vertrouwde de overste der gevangenis al de gevangenen die in de gevangenis waren, aan Jozef toe, en al wat daar te doen was, deed hij” (Genesis 39:22). Ziet u, Jozef kreeg de functie van opperste-gevangene, en al de gevangenen werden aan hem overgedragen. Weer moeilijke omstandigheden. Jozef werd de beste - zelfs als gevangene.

Kort na Jozef waren twee bedienden van de koning, de opperste schenker en de bakker, ook in de gevangenis geworpen. Jozef maakte spoedig met ze kennis. Beiden hadden dromen. Daar Jozef een rechtvaardig man was, vroegen ze hem hun dromen uit te leggen. Jozef kon dit. Tegen de een zei hij, u komt niet uit de gevangenis, maar zult hier het leven laten. Tegen de ander zei hij, u zult spoedig de gelegenheid hebben terug te keren in uw erefunctie bij de Farao. Daarna vroeg hij aan degenen die in ere hersteld zou worden of hij hem bij de Farao wilde gedenken, omdat hij als gevangene alle vooruitgang had gemaakt voor zover dat mogelijk was.

De overste der schenkers werd in zijn vooraanstaande positie bij de koning hersteld maar vergat Jozef in de gevangenis gedurende twee volle jaren. Op een dag had de koning een droom die geen der wijzen kon uitleggen. Toen herinnerde de overste der schenkers zich Jozef. Hij ging naar de koning en zei dat er in de gevangenis een man was die dromen kon uitleggen. De Farao liet Jozef komen. Jozef legde met de inspiratie van

de Heer de droom van de koning uit. De koning was hiervan zo onder de indruk dat hij Jozef uit de gevangenis ontsloeg en hem tot zijn dienstknecht maakte. Jozef had zich weer zo onderscheiden dat hij de eerste werd in het gehele land, slechts de Farao zelf stond boven hem, hij was de tweede in rang. (Zie Genesis 40-41.)

Om reden van het dienstbetoon van Jozef zei de Farao tegen zijn dienstknechten: „Zouden wij iemand kunnen vinden als deze, een man, in wie de Geest Gods is?” (Genesis 41:38.) De Farao erkende dat Jozef inderdaad geleid werd door de Heer toen hij tegen Jozef zei: „Aangezien God u dit alles bekend gemaakt heeft, is er niemand zo verstandig en wijs als gij.” (Genesis 41:39). Als men de weg volgt die wordt aangegeven door de richtingwijzers van het evangelie van Jezus Christus en zijn vertrouwen op de Heer stelt, is deze invloed zodanig dat ze zich niet alleen manifesteert in de handelingen maar ook door een zichtbare verandering in het gehele wezen. Er straalt een bijzonder licht en een bijzondere geest uit zijn eeuwige ziel. Dit kan worden omschreven als *helderheid, licht, vreugde, blijdschap, vrede, reinheid, tevredenheid, geest, enthousiasme*, enz.

Brigham Young heeft gezegd: „De persoon die de vreugde ervaart dat hij het koninkrijk van God op aarde kent, en tegelijkertijd die liefde van God in zich heeft, is de gelukkigste mens op aarde . . .

U heeft nooit een ware heilige zien treuren; u zult er geen vinden. Als de mensen verstoken zijn van de fontein van levend water, of van de beginselen van het eeuwig leven, dan zijn ze treurig. Indien de woorden van leven in ons wonen en wij hoop hebben op eeuwig leven en eeuwige heerlijkheid, en dat in ons laten branden, zodat het een vuur aansteekt dat de laatste restanten van

zelfzuchtigheid verteert, dan zullen wij nooit in duisternis wandelen en zijn twijfels en vrees vreemden voor ons . . . Het maakt de duivel razend. Dat is waar. Het maakt hem razend dat hij deze mensen niet kan beïnvloeden zodat ze een verdrietig gezicht krijgen . . .

Waar is blijdschap, echte blijdschap? Nergens anders dan in God. Als wij de geest van onze heilige godsdienst bezitten, zijn wij 's morgens, 's middags en 's avonds gelukkig, want de geest van liefde en eenheid is in ons, en wij verheugen ons in de geest omdat deze van God is. En wij verheugen ons in God, want Hij is de Gever van alle goede

dingen. Iedere heilige der laatste dagen die de liefde van God in zijn hart heeft gevoeld, nadat hij vergeving van zijn zonden heeft ontvangen, door de doop en handoplegging, beseft dat hij vervuld is van vreugde en geluk, en van troost. Hij kan pijn hebben, fouten maken, armoede hebben of in de gevangenis zijn, als daar de noodzaak voor is, hij is toch vreugdevol. Dit is onze ervaring en iedere heilige der laatste dagen kan hiervan getuigen.

Oprecht gelukkig is die man of vrouw, of zijn die mensen, die genieten van de voorrechten van het evangelie van de Zoon van God en die zijn zegeningen

weten te waarderen.” (*Discourses of Brigham Young*, geselecteerd door John A. Widtsoe, blz. 235-236.)

Als dit werkelijk werkt, is dat de grootste bron van geluk op aarde. Ik zal nog een voorbeeld citeren dat in een van de laatste nummers van de *Ensign* werd afgedrukt.

„In de zomer van 1953 was ik een aankomend actrice van zestien jaar . . . De eerste actrice was een aardig, roodharig meisje dat de hoofdrol had gewonnen in een wedstrijd (zo heb ik het begrepen) in New York . . . Zij en ik hadden samen een suite en elke morgen als ik wakker werd, zag ik haar op haar bed zitten lezen. Die aanblik had ik vier maanden lang iedere morgen, ongeacht hoe laat het was.

Het nieuwtje verspreidde zich snel dat ze een mormoonse was, en in een omgeving waar moraal gewoon niet bestond, was zij rein als sneeuw. Geen sterke drank, niet roken, ook niet tijdens opvoeringen, en geen mannen in haar kamer. Ze hield van iedereen en ze was zo zacht en vriendelijk, zelfs als „ster.” En elke morgen las ze, niet haar tekst, maar een paar andere boeken en tijdschriften die ze had meegebracht.

Ze sprak nooit met mij over haar godsdienst en ik heb haar er nooit naar gevraagd. Maar ik zal haar nooit vergeten.

Jaren later, ik was inmiddels getrouwd en had reeds twee kinderen, werden mijn man en ik ontevreden met ons geestelijk leven. Wij volgden een godsdienstcursus en gingen naar allerlei kerken, maar we waren nog niet tevreden.

Toen herinnerde ik mij haar. Ze hadden gezegd dat ze mormoon was. We hadden geen notie wat een mormoon was en ik kan me niet herinneren dat wij er op school tijdens de geschiedenisles over hebben gesproken. Daarom ging ik in de kleine stad Opelika, in Alabama, naar de

openbare bibliotheek en haalde er het enige uit dat ik kon vinden: „Mormon, het Boek van.” Achteraan was een lijst van zendingshuizen en ik schreef die welke het dichtst bij was op. Dat was in Georgia, en ik vroeg of ze bekeerlingen accepteerden. De rest is een gedeelte van onze familiegeschiedenis. Ik heb nooit die jongevrouw kunnen vinden om haar te vertellen dat, doordat zij haar godsdienst op een imponerende wijze leefde, onze familie van beide kanten, 37 mensen in totaal, nu lid is van de kerk. Ontelbare anderen in de geestenwereld hebben eveneens de kans gekregen.” (*Ensign* van december 1977, blz. 62.)

Wat heeft de wereld behoefte aan het voorbeeld van hen die het licht van het evangelie van Jezus Christus laten uitstralen van hun eeuwige ziel! Wat is het nodig dat wij laten zien dat een rechtvaardig leven eeuwige vreugde brengt!

Tot u, die het evangelie van onze Heeren Heiland hebben aangenomen zeg ik, sta als een lichtbaken op een heuvel en verlicht de weg voor hen die een gelukkiger leven zoeken dat meer voldoening geeft. Tot u, die deze grootste van alle gaven nog niet heeft ontdekt, zeg ik, kom sluit u bij ons aan en laat u door ons helpen een beter leven op te bouwen. Door ons leven in overeenstemming te brengen met de leringen van onze Heiland, kunnen wij grotere vreugde brengen aan een verontruste wereld.

Ik bid nederig dat wij op de Heer zullen vertrouwen en goed zullen doen, zodat ook van ons gezegd kan worden, zoals vroeger van Jozef werd gezegd, indien wij leven als voorbeelden van het evangelie van Jezus Christus: „Zouden wij iemand kunnen vinden als deze man, in wie de Geest Gods is?” (Genesis 41:38.) God leeft. Jezus is de Christus. Dit is zijn kerk. Dit is op dit ogenblik mijn nederige getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Wat is waarheid?”

Broeder John H. Vandenberg

Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Het evangelie „omvat elke wetenschappelijke waarheid, elke historische waarheid, elke waarheid in de filosofie of de logica, of in aangetoonde feiten. Dat is de omvang van geopenbaarde godsdienst.”

Het is nog maar zeven dagen geleden dat menigten mensen die speciale erediensten bezochten, liederen en toespraken hoorden waarin die allerbelangrijkste gebeurtenis werd herdacht - de kruisiging en opstanding van onze Heer en Heiland, Jezus Christus.

Terwijl ik over dat wonder nadacht, richtten mijn gedachten zich op de episode nadat de Joden Jezus hadden gebonden en Hem naar het gerechtsgebouw brachten.

In de Schriften staat geschreven:

„Pilatus dan keerde terug in het gerechtsgebouw en riep Jezus en zeide tot Hem: Zijt Gij de Koning der Joden?

Jezus antwoordde: Zegt gij dit uit uzelf of hebben anderen u over Mij gesproken?

Pilatus antwoordde: Ben ik soms een Jood? Uw volk en de overpriesters hebben u aan mij overgeleverd; wat hebt Gij gedaan?

Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld; indien mijn Koninkrijk van deze wereld geweest was, zouden mijn dienaren gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden zou worden overgeleverd; nu echter is mijn Koninkrijk niet van hier.

Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt dat Ik koning ben. Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; een ieder die uit de waarheid is, hoort naar mijn stem.

Pilatus zeide tot Hem: Wat is waarheid? En na dit gezegd te hebben, kwam hij weder naar buiten tot de Joden en zeide tot hen: Ik vind geen schuld in Hem.” (Johannes 18:33-38).

De verdere onderhandelingen tussen Pilatus en de aanklagers van Jezus hadden de kruisiging tot gevolg.

Met de vraag „Wat is waarheid?” liet Pilatus Jezus alleen staan, zonder zo beleefd te zijn op antwoord te wachten. Men vraagt zich af waarom. Een dergelijke daad doet iemand geloven dat Pilatus de waarheid vreesde, zoals anderen haar misschien vrezen - niet bereid deze onder ogen te zien, niet bereid de discipline en verantwoordelijkheid op zich te nemen die waarheid vereist. Jezus zeide: „Een ieder die uit de waarheid is, hoort naar mijn stem.” Zij die „uit de waarheid” zijn, zijn degenen die er oprecht naar zoeken. Het gehele mensdom dient de waarheid te zoeken want ze is de verheven essence van het leven. Een schrijver drukte deze gedachte in de volgende woorden uit: „Toch leert de waarheid, die alleen zichzelf veroordeelt

dat: informeren naar de waarheid liefde voor haar opwekt; dat kennis der waarheid, de aanwezigheid ervan is, en dat geloven in de waarheid ervan genieten is, dat ze het goede van de menselijke natuur bestuurt." (Francis Bacon, „Essay of Truth," *Harvard Classics, deel 3, Bacon, Milton's Prose, Thos. Browne*, uitgegeven door P.F. Collier and Son, Co., New York, in 1909, blz. 8.)

In overeenstemming met die gedachte schreef een vroegere dichter: „Het is een genoeg en op het strand te staan en te zien hoe de schepen op en neer geslingerd worden op de zee; Het is een genoeg voor het raam van een kasteel te staan en naar de strijd en op de waagstukken daar beneden neer te kijken, maar geen genoeg kan vergeleken worden met staan in de gunstige positie van de waarheid (het is een heuvel die niet gecombineerd kan worden, waar de lucht altijd helder en rustig is), en te kijken naar de fouten, dwalingen, mist en stormen in de vallei beneden. Het is altijd zo dat dit vooruitzicht gepaard gaat met spijt en niet met zwellen van trots. Zeker, het is de hemel op aarde als de menselijke geest beweegt op naastenliefde, rust op voorzienigheid, en draait op de polen der waarheid." (Bacon, citeert Lucretius, in „Essay of Truth," blz. 8.)

Het is toepasselijk dat wij de woorden van Jezus onthouden: „Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen" (Johannes 18:37).

Waarheid is kennis! „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt" (Johannes 17:3). De definitie van waarheid wordt gevonden in het evangelie van Jezus Christus.

De Heiland organiseerde zijn kerk gedurende zijn zending op aarde. Als zijn apostelen koos hij nederige, oprechte

mannen. Hij ging met ze om; Hij reisde met ze, Hij onderwees ze; Hij verrichtte wonderen voor ze; Hij ordende ze, gaf ze gezag - dit alles in voorbereiding om ze de wereld in te zenden en zijn evangelie te doen verkondigen.

Op een keer was Hij met ze op reis. „Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen dat de Zoon des mensen is? En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten.

Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.

Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.

En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen" (Matteus 16:13-18).

De rots van openbaring is het fundament van zijn kerk. Het beginsel openbaring is onmisbaar in de levende kerk. Dit beginsel is onafscheidelijk verbonden aan de dingen van God, daar Hij, bij monde van zijn profeten, zijn kinderen leidt. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is hersteld onder de macht en het gezag van openbaringen van God.

In het begin van de negentiende eeuw vond een oprechte jongeman Joseph Smith genaamd, een zoeker naar waarheid, in de brief van Jakobus (die gericht is „aan de twaalf stammen in de verstrooiing" zie Jakobus 1:1) deze machtige woorden: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.

Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen" (Jakobus 1:5-7).

Met die hemelse uitnodiging tot de waarheid, waagde Joseph Smith het te bidden. Hij ontving kennis van twee personen de Vader en de Zoon, en instructies van de Heiland. In antwoord op zijn vraag werd Joseph verteld dat geen van de bestaande kerken waar was.

„Zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen die geboden van

mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht ervan" (Joseph Smith 2:19).

Hij kreeg toen de verdere instructie dat hij Gods werktuig zou zijn die zijn ware kerk op aarde zou herstellen.

„Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten" (Amos 3:7).

Enige tijd later, in 1841, elf jaar na de oprichting van de herstelde kerk, werd Joseph Smith verzocht een korte verklaring op te stellen van wat de leden geloofden. Deze verklaring is bekend als de Artikelen des Geloofs. Het achtste en het negende artikel van die verklaring vertellen dat wij geloven in openbaringen uit goddelijke brond. Ze zeggen:

„Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is, voorzover de vertaling juist is; wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is.

Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren."

Wij weten dat de Bijbel een verzameling van de geopenbaarde boodschappen is die door de profeten van God zijn ontvangen ten bate en tot leiding van Gods kinderen op aarde. De Bijbel is het fundament van onze godsdienstbibliotheek. Ze is op eervolle wijze tot ons gekomen en is hard nodig in deze moderne wereld. Er staat veel in wat wij moeten weten. Hoe zouden wij van Jezus weten indien het verslag verloren was gegaan? Denk aan de woorden van Johannes die luiden:

„In den beginnen was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.

Dit was in den beginne bij God.

Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is.

In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen; . . .

Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend” (Johannes 1:1-4, 10).

Jezus was de Schepper van deze wereld en van alle dingen die ertoe behoren. Hij was Jehova die zijn wil aan de profeten bekend maakte en aldus alle bedelingen van het evangelie inluidde die hebben plaatsgehad.

De Bijbel bevat echter niet *alle* openbaringen die zijn gegeven. Het Boek van Mormon is door openbaringen van deze tijd door de profeet Joseph Smith tevoorschijn gebracht. Het is een nieuwe getuige van Jezus Christus en ontvouwt dat zijn evangelie aan de vroegere inwoners van geheel Amerika bekend was, en dat Hij na zijn opstanding Amerika bezocht. Hij kende deze inwoners als „andere schapen . . . die niet van deze stal zijn . . . ’ (zie Johannes 10:16; 3 Nephi 15:21) want het bloed van Israël stroomde in hun aderen.

Door de huidige openbaringen weten wij dat Adam het evangelie ontving. Het is geopenbaard dat „Adam en Eva, zijn vrouw, riepen den Naam des Heeren aan, en zij hoorden de stem des Heeren . . . tot hen sprekende maar zij zagen Hem niet, want zij waren uit Zijn tegenwoordigheid gesloten

En Hij gebod hun, dat zij den Heere, hun God, aanbaden, en de eerstelingen hunner kudden offerden als offerande aan den Heere. En Adam gehoorzaamde aan de geboden des Heeren.

En na vele dagen, verscheen er een engel des Heeren aan Adam, zeggende: Waarom offert gij offeranden aan den Heere? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Heere heeft het mij geboden.

En toen sprak de engel, zeggende: Dit is een gelijkenis van de offerande van den Eniggeborene des Vaders, Die vol van genade en waarheid is.

Daarom zult gij alles, wat gij doet, in den Naam des Zoons doen, en gij zult u bekeren, en God voor altoos in den Naam des Zoons aanroepen.

En te dien dage viel de Heilige Geest, Die getuigt van den Vader en den Zoon, op Adam, zeggende: Ik ben de Eniggeborene des Vaders, sedert den beginne, nu, en in eeuwigheid, opdat gij, die immers gevallen zijt, en alle mensen verlost worden, ja, allen, die willen” (Mozes 5:4-9).

Wij weten nu meer van Henoeh. De Bijbel geeft slechts weinig inlichtingen over deze grote profeet. De openbaringen van de laatste dagen vertellen van zijn werk onder zijn volk. Henoeh zegt: „De Heere, Die met mij sprak, Dezelve is de God des hemels, en Hij is mijn God, en uw God” (Mozes 6:43). Hij legde aan Henoeh het gehele plan van zaligheid, het evangelie van Jezus Christus uit, zoals het aan vader Adam was uitgelegd. Wij weten nu meer van Noach, dat de Here Noach ordende „. . . naar Zijn eigen orde en hem gebod uit te gaan en Zijn Evangelie aan de kinderen der mensen te verkondigen, gelijk het aan Henoeh gegeven was.

En het geschiedde, dat Noach voortging te prediken . . . zeggende: Luistert en geeft acht op mijn woorden;

Gelooft, bekeert u van uw zonden en wordt gedoopt in den Naam van Jezus Christus, den Zoon van God, evenals onze vaderen, en gij zult den Heiligen Geest ontvangen, opdat alle dingen u geopenbaard worden; en indien gij dit niet doet, zal de vloed over u komen; doch zij luisterden niet” (Mozes 8:19, 23-34).

We weten nu meer van Abraham, daar Jehova tot hem sprak en zei: „Mijn naam is Jehova . . . en Ik weet het einde sinds het begin; daarom zal Mijn hand over u zijn.

En Ik zal u tot een groot volk maken, en

Ik zal u bovenmate zegenen . . . en gij zult een zegen zijn voor uw nakomelingen na u, en wel hierin, dat zij deze bediening, en dit priesterschap tot alle natiën zullen brengen” (Abraham 2:8-9).

Hij legde aan Abraham het visioen van het voorbestaan van het mensdom uit: „De Here nu had aan mij, . . . de intelligenties getoond die waren georganiseerd, eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen der edelen en groten;

En God zag deze zielen, dat zij goed waren; . . . En Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen voordat gij werdt geboren” (Abraham 3:22-23).

Als wij door zouden gaan met het bespreken van alle openbaringen van deze tijd, zouden we begrijpen dat het nu de tijd is waarvan Paulus aan de Efeziërs bekend maakte dat „Hij Zich in Hem had voorgenomen, om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten” (Efeziërs 1:10).

Het evangelie maakt aan ons bekend dat het noodzaak is dat Jezus zichzelf aanbiedt als een offer voor de zonden der mensen opdat het gehele mensdom verlost kan worden, dat de mensen gered kunnen worden door in Hem te geloven, door in al zijn leringen te geloven, en door ware toehoorders van de stem van Jezus te zijn. Alle onmetelijke waarheden horen, leren en gehoorzamen is een levenstaak want het evangelie reikt tot in de eeuwigheid.

Over ons geloof in openbaringen van God is gezegd dat „deze uitleg van het geloof in de goddelijke bron der waarheid, en zijn openbaring daarvan aan de mens, alle waarheid in het universum bevat, of deze nu reeds geopenbaard is of nog geopenbaard zal worden, of deze nu

door inspiratie van de Almachtige God werd bekendgemaakt welke begrip geeft aan de geest van de mens bij ontdekkingen en de ontwikkeling van stoffelijke dingen, of dat deze gemanifesteerd wordt in zichtbare dingen of in dingen die voor het sterfelijk oog onzichtbaar zijn. Ze bevat elke wetenschappelijke waarheid, elke historische waarheid, elke waarheid in de filosofie of de logica, of in aangetoonde feiten. Dat is de omvang van geopenbaarde godsdienst. Het is het systeem van wetten en orde dat heerst onder leiding van de hemel. Het is het evangelie van Jezus Christus.” (James H. Anderson, *God's Covenant Race*, 2e druk, uitgegeven door de Deseret News Press te Salt Lake City in 1938, blz. 132.)

Wij nodigen een ieder uit de waarheden die vanaf dit spreekgestoelte werden gesproken, te overwegen en doen dit met de aanbeveling van een dichter uit vroeger tijden die zei:

„Ontvlucht geen opinie omdat ze nieuw is, maar onderzoek haar nauwgezet, verwerp haar als ze fout is, kleef haar aan als ze waar is.”

Moge dat gedaan worden in het gebed. Ik getuig van de waarheid, dat openbaringen en bidden niet te scheiden zijn als men het eeuwig leven wil verwerven, en dit doe ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Maak van uw huwelijk een succes

Broeder O. Leslie Stone

Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

„Nergens zijn geluk en succes belangrijker dan in uw huwelijk.”

Mijn woorden zijn vandaag voornamelijk gericht tot pas getrouwde paren en tot hen die trouwplannen hebben. Misschien zijn ze ook van toepassing voor allen van ons die getrouwd zijn of die eens zullen trouwen. Ik wil spreken over de kunst om van uw huwelijk een succes te maken.

Onze hemelse Vader houdt van een ieder van ons en wil dat wij gelukkig zijn. De Schriften zeggen: „de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Nephi 2:25). President Kimball heeft ons verteld dat de prijs van het geluk is de geboden onderhouden (zie *Faith Precedes the Miracle*, uitgegeven door Deseret Book Co. te Salt Lake City in 1972, blz. 126). Nergens zijn geluk en succes belangrijker dan in uw huwelijk.

Het fundament voor een gelukkig en geslaagd huwelijk is een huwelijk dat in de tempel werd gesloten. U die alleen voor dit leven een huwelijk sloot, ik spoor u aan de zegeningen die u kunt verkrijgen door naar de tempel te gaan, grondig te onderzoeken. Laat uw gezin voor tijd en alle eeuwigheid aan u verzegelen. Deelnemen aan deze heilige tempelverordeningen dient uw belan-

grijkste doel te zijn als u streeft naar een goed huwelijk.

Toen onze hemelse Vader ons toestond naar deze aarde te gaan, gaf Hij ons een vrije wil, stond ons toe zelf beslissingen te nemen. Hij voorzag ons ook van richtlijnen die ons helpen rechtvaardig te leven.

Het is wijsheid van Hem dat Hij ons veel problemen geeft, want Hij weet dat wij, door ze tegemoet te treden en oplossingen te vinden, kennis en bekwaamheid verwerven, ons karakter ontwikkelen en leren het kwaad te overwinnen. Al deze dingen zullen ons helpen terwijl wij hier op aarde zijn, maar evenzeer in het leven hierna.

Wij moeten daarom huwelijksproblemen zien als kansen om te groeien en ons te ontwikkelen. Als wij de uitdagingen goed opvangen, zullen wij ons in ons huwelijk kunnen verheugen over vrede, liefde en rust.

Een van de eerste dingen die een echtpaar moet doen is een goede verstandhouding met elkaar opbouwen. Als u geliefden wilt zijn, moet u er aan werken. Ik vermaan een ieder van u al het mogelijke te doen om uw partner gelukkig te maken. Wees vriendelijk voor elkaar en houd rekening met elkaar. Als er problemen komen, bespreek de dingen rustig en los verschillen direkt op. Broeder Gordon B. Hinckley heeft eens gezegd dat zacht praten in huis de taal der vrede

is. (Zie *De Ster* van oktober 1971, „Zo de Heere het huis niet bouwt ...”). President McKay heeft gezegd dat wij thuis nooit tegen elkaar moeten schreeuwen. Schertsend voegde hij eraan toe dat het slechts in een geval was toegestaan en dat was als het huis in brand stond. (Zie *Stepping Stones to an Abundant Life*, uitgegeven door Deseret Book in Salt Lake City, 1971 blz. 294.)

Soms kunnen we moeilijk begrijpen waarom onze partner de dingen niet hetzelfde ziet en niet tot dezelfde conclusies komt als wij. Mensen denken verschillend en begrijpen verschillend, hun meningen zijn dikwijls anders. Verschillen moeten prompt bijgelegd worden indien man en vrouw gelukkig willen zijn en als team willen samenwerken.

Om een goed huwelijk tot stand te brengen is het belangrijk dat men begrijpt wat van beide huwelijkspartners wordt verwacht. Gewoonlijk is de man de kostwinner en hij moet bereid zijn om hard te werken en alles te doen wat in zijn vermogen is zodat wordt voorzien in de financiële behoeften van zijn gezin. Deze behoeften moeten worden besproken en voor het welzijn van het gehele gezin moet aan bepaalde dingen voorrang worden gegeven.

De taak van de vrouw ligt in de huishouding. Haar taak is erop te letten dat het huis schoon en ordelijk is en blijft. Er zijn echtscheidingen geweest omdat de vrouw haar uiterlijk verwaarloosde of een zorgeloze huisvrouw werd, of beide. Ik kan er bij de zusters niet genoeg de nadruk op leggen dat ze helder moeten zijn, goed verzorgd, en hun huis schoon en op orde moeten houden.

In het begin, als de gezondheid van de vrouw het toelaat, werkt ze dikwijls buitenshuis. Als dit zo is dient de man mee te helpen in de huishouding. Als een man werkelijk van zijn vrouw houdt, zal

hij niet willen of haar toestaan meer te werken dan haar gezondheid en krachten toelaten. Hij zal haar op alle mogelijke wijzen willen helpen.

Toen ik nog een jongeman was, vroeg mijn vrouw of ik wilde komen en haar met de afwas, het opmaken van de bedden, of andere huishoudelijke karweitjes wilde helpen. Nu vraag ik haar of ze wil komen en me wil helpen met de afwas, met het opmaken van de bedden en met andere huishoudelijke karweitjes. Wat belangrijk is, is de samenwerking.

Laat door uw handelingen aan iedereen weten dat u van elkaar houdt.

Toon uw achting te allen tijde. Broeders, doe het portier van de auto open voor uw vrouw. Als u een gebouw betreedt of verlaat, doe de deur voor haar open en laat haar voor gaan. Help haar bij het plaatsnemen voordat u gaat zitten.

Soms geven onze vrouwen niet de gelegenheid haar deze hoffelijkheden te bewijzen. Mijn raad voor u, zusters, is er even de tijd voor te nemen. Als u een paar maal uit de auto springt zonder zijn hulp, zal hij waarschijnlijk verwachten dat u naar hem toekomt en voor hem de deur opendoet. De zusters doen er goed aan te onthouden dat een echtgenoot zijn vrouw gewoonlijk behandelt op de wijze zoals zij verwacht behandeld te worden.

Het beheer van het geld is zeer belangrijk. Ik wil u vier richtlijnen geven die u volgens mij in dit opzicht zullen helpen.

1. *Betaal altijd uw tiende.* Zorg dat u in aanmerking komt voor de grote zegeningen die de Heer heeft beloofd aan hen die zijn geboden gehoorzamen. In de Schriften staan deze woorden van Hem: „Breng de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal

openen en zegen in overvloed over u uitgieten” (Maleachi 3:10). Ik getuig tot u dat dit waar is.

2. *Spaar iets van alles dat u verdient.* Ik raad aan dat uw doel is, niet minder dan tien procent van uw inkomen te sparen, nadat u de Heer zijn aandeel heeft betaald.

Brigham Young heeft eens gezegd: „Als u rijk wilt worden, spaar wat u krijgt. Een dwaas kan geld verdienen maar er is een wijs man voor nodig om het in zijn voordeel uit te geven.” (*Discourses of Brigham Young*, geselecteerd door John A. Widtsoe, uitgegeven door Deseret Book Co., te Salt Lake City in 1941, blz. 292.)

3. *Vermijdt leningen en termijnbetalingen* voor aankopen. We worden aangespoord nu te kopen en later te betalen. Het klinkt gemakkelijk en verleidelijk om ons te omringen met luxe voordat het verdiend is. Mijn raad voor allen is

nu te sparen en later te *kopen*. Dit bespaart u niet alleen hoge rentesommen uit, maar het houdt echtparen ook vrij van financiële slavernij. Wijlen president J. Reuben Clark Jr raadde ons aan: „Laten we schuld mijden als de pest; als we in de schuld zitten, laten we er dan uitkomen, zo niet vandaag, dan morgen. Laten we nauwgezet en strikt naar ons inkomen leven, en een weinig sparen.” (*Handboek welzijnszorg*, blz. 24, PG WE 0009 DU.)

4. *Stel een begroting op van uw inkomsten en uitgaven zodat u niet meer uitgeeft dan er in komt.* Voortdurend meer uitgeven dan u verdient, maakt het onmogelijk uw schulden te betalen en uw „wensen” te beheersen.

Jonge echtparen dienen in het bijzonder prioriteiten te stellen. Als prioriteiten worden bepaald, denk er dan aan dat het gezin altijd op de eerste plaats komt. Dan komt de kerk en dan uw zakelijke

aangelegenheden - de wijze waarop u in uw levensonderhoud voorziet.

Denk aan de vermaning van de Heiland toen Hij zijn discipelen zei: „Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden” (Matteüs 6:33).

Ik getuig dat dit waar is en dat het de weg naar succes in alle opzichten aangeeft.

Tijd is een van onze waardevolste bezittingen. Gebruik ze verstandig. Herinner uzelf er dikwijls aan dat de dingen die het belangrijkste zijn niet moeten worden overgelaten aan de genade van dingen die minder belangrijk zijn.

Wij moeten onze vooruitgang voortdurend evalueren. Ten einde rechtvaardig te leven en de doeleinden van onze schepping voortdurend te verwezenlijken, dienen wij het verleden voortdurend te overzien, onze huidige positie te bepalen en doelen voor de toekomst te stellen. Zonder dit proces is er weinig kans onze doelen te verwezenlijken.

Ik zou iedereen binnen het bereik van mijn stem willen vermanen met goede mensen samen te werken. Degenen waar u mee samenwerkt, zullen bijdragen aan uw succes of mislukking, en hun daden en idealen zullen diepgaande invloed op uw leven en uw daden hebben, zowel ten goede als ten kwade. Leer met goede mensen samen te werken, schuw het kwaad door uit het territorium van de duivel te blijven.

Wees vervolgens in alle dingen eerlijk. Wees eerlijk met uw wederhelft, met uw gezin, met uzelf en met uw naasten. Eerlijkheid houdt in: vrij zijn van leugens, misleiding, bedriegen of stelen, en ook dat wij ons aan onze beloften houden.

Eerlijkheid houdt ook in het dagelijks werk goed doen. Als wij onze taken ontduiken, stelen wij tijd van onze werkgevers.

De zakenwereld en andere werkgevers

zoeken mensen die eerlijk en betrouwbaar zijn. Dit is altijd zo geweest en zal altijd zo blijven.

Waak zorgvuldig over uw reputatie dat u eerlijk en betrouwbaar bent. Het kan een van uw meest waardevolle bezittingen zijn.

Als u ouders wordt, dient u te voelen dat het uw taak is uw kinderen te onderwijzen en op te voeden. Dit staat duidelijk in de Schriften. In LV 68:25 lezen wij: „En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.”

Noteer dat niet de zondagsschoolleraar of de jeugdwerklerares wordt genoemd. De zonde is op de hoofden der ouders. De verantwoordelijkheden thuis en het opvoeden der kinderen moet de eerste plaats innemen in de gedachten en daden der ouders, als een goed huwelijk tot stand moet worden gebracht. De beroemde woorden van wijlen president David O. McKay dienen altijd te worden onthouden: „Geen enkel succes weegt op tegen het falen in eigen gezin.” (*Conference report* van april 1964, blz. 5.)

Laat liefde in uw gezin overheersen en ook in uw levenswandel, niet alleen voor elkaar, maar ook voor uw kinderen, uw verwanten, uw vrienden, en uw collega's.

De Heer gebod ons elkander lief te hebben toen Hij zei: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matteüs 22:39). Twisten en fouten zoeken moet tot elke prijs vermeden worden. In 3 Nephi 11:29-30 maakte de Heer deze belangrijke opmerking: „Hij die de geest van

twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten.

Ziet, het is niet mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan."

En in Mosiah 4:14 lezen wij ook dat speciaal de ouders verantwoordelijk zijn voor het gedrag van hun kinderen.

„En gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen, die de meester der zonde is, of de boze geest, van wie door onze vaders is gesproken, en die een vijand van alle gerechtigheid is."

Een van de belangrijkste dingen die u dient te onthouden is dat u op uw knieën gaat voor het gezinsgebed, zowel 's morgens als 's avonds. Dank om de beurt uw hemelse Vader voor de zegeningen die u van Hem hebt ontvangen en vraag om de dingen die u nodig heeft en die goed voor u zijn. Onze hemelse Vader beantwoordt altijd onze gebeden. Soms zijn zijn antwoorden niet wat wij verwachten of waar wij om vroegen, maar ik beloof u dat zijn antwoorden altijd voor ons welzijn zijn. Hij weet beter dan wij hoe onze gebeden beantwoord moeten worden.

Ook dit, studeer elke dag samen een korte tijd in de Schriften. Wij vinden in de Schriften de antwoorden op alle levensproblemen. Ten slotte spoor ik u aan in nauw contact met de kerk te blijven. Bezoek uw vergaderingen. Eer uw roeping in het priesterschap. Vrouwen, steun uw mannen in hun kerkelijke functies; en mannen, steun uw vrouwen in hun kerkelijke roeping. Ga dikwijls naar de tempel en breng de sfeer die u daar voelt in uw gezin. Onderhoud de

geboden ijverig die u hebt gesloten en in het huis des Heren nog zult sluiten.

President Kimball zei op een haardvuuravond op de Brigham Young Universiteit: „Bijna alle huwelijken kunnen mooi, harmonieus, gelukkig en eeuwig zijn als de twee daarbij betrokken mensen besluiten dat het zo moet zijn, dat het zo zal zijn." („Marriage is Honorable," in *Speeches of the Year, 1973*, uitgegeven door de Brigham Young University Press te Provo. 1974, blz. 257.)

Moge onze hemelse Vader u overvloedig zegenen in uw pogingen van uw huwelijk, zowel voor tijd als eeuwigheid, een succes te maken, dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Wees niet ongelovig”

Broeder Gordon B. Hinckley
Lid van de Raad der Twaalf

„Geloof in Jezus Christus, de Zoon van God, de grootste figuur van tijd en eeuwigheid.”

Broeders en zusters, deze conferentie is voor mij een belangrijke gebeurtenis. Het is zo'n 20 jaar geleden dat ik voor het eerst van dit spreekgestoelte sprak als een algemeen autoriteit van de kerk. Ik was bang en voelde me onbekwaam op die zondagmorgen in 1958. Nu, twintig jaar en 40 conferenties later, voel ik nog een beetje hetzelfde. Daarom bad ik voor de leiding van de Heilige Geest opdat de vrees plaats zal maken voor inspiratie.

Daar ik niet terug wil zien, naar wil letten op de vooruitgang van de kerk, heb ik enkele cijfers nagekeken die op die conferentie in 1958 slaan. Het ledenaantal van de kerk bedroeg ten tijde van die conferentie ruim anderhalf miljoen. Het aantal dat gisteren werd genoemd en daarmee kan worden vergeleken, is bijna vier miljoen, of ruw getaxeert een toename van 166 procent in slechts 20 jaar. In 1958 waren er 273 ringen met ongeveer 2500 wijken en gemeenten. De getallen die gisteren werden genoemd, waren 885 ringen aan het eind van het jaar, en afgelopen donderdag was dit 937 georganiseerde, of goedgekeurd om te worden georganiseerd. Vandaag zijn er on-

geveer 7500 wijken en onafhankelijke gemeenten, drie keer zoveel als 20 jaar geleden.

Deze aantallen illustreren voldoende het opmerkelijke verschijnsel waarvan ik zelf in de loop van 20 jaar getuige ben geweest. Dit is geen opschepperij. Integendeel, ik ben er dankbaar voor, want achter deze cijfers heb ik in veel landen mannen en vrouwen en kinderen gezien wier leven werd verrijkt. In hun huizen is nu meer vrede en liefde, en hun begrip van hun plaats in het eeuwig plan van God is door hun lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen groter geworden.

Deze opmerkelijke groei is tot stand gekomen omdat de moed om les te geven er was en tienduizenden het geloof hadden om te luisteren. Door de macht van de Heilige Geest ontvingen ze het getuigenis van de levende Christus en van de herstelling van zijn ware evangelie.

Verleden week zondag heeft de christelijke wereld Pasen gevierd en de opstanding herdacht. De verrezen Heer verscheen toen voor het eerst aan Maria Magdalena en later op de dag aan de tien apostelen. Thomas ontbrak.

„De andere discipelen zeiden tot hem: Wij hebben de Here gezien! Maar hij zeide tot hen: Indien ik in zijn handen niet zie het teken der nagels en mijn vinger niet steek in de plaats der nagels

en mijn hand niet steek in zijn zijde, zal ik geenszins geloven” (Johannes 20:25). Heeft u anderen niet horen spreken zoals Thomas sprak? „Geef ons,” zeiden ze, „het bewijs. Bewijs het voor onze ogen, onze oren en onze handen, anders zullen we het niet geloven.” Dit is de taal van de tijd waarin wij leven. De ongelovige Thomas is het prototype geworden van mensen in alle eeuwen, die weigeren iets anders te aanvaarden dan wat ze stoffelijk kunnen bewijzen en verklaren - alsof je liefde, geloof, of zelfs het stoffelijke verschijnsel elektriciteit kunt bewijzen. Maar om met het verhaal verder te gaan, acht dagen later waren de apostelen weer tesamen. Deze keer was Thomas bij hen. „Jezus kwam, terwijl de deuren gesloten waren, en Hij stond in hun midden, en zeide Vrede zij u!”

Hij riep Thomas apart en zei: „Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en *wees niet ongelovig, maar gelovig*. Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Here en mijn God! Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven” (Johannes 20:26-29. Cursivering toegevoegd).

Voor allen die binnen het bereik van mijn stem zijn en die misschien twijfelen, herhaal ik de woorden die tegen Thomas gesproken werden toen hij de verwonde handen van de Heer betastte: „Weest niet ongelovig, maar gelovig.” Geloof in Jezus Christus, de Zoon van God, de grootste figuur van tijd en eeuwigheid. Geloof dat zijn onvergankelijk leven terugreikt tot vóór de schepping der aarde. Geloof dat Hij de Schepper der wereld is waarop wij wonen. Geloof dat Hij de Jehova van het Oude Testament is, dat Hij de Messias van het Nieuwe Testament is en is opgestaan, dat Hij het westelijk halfmond bezocht en de mensen er onderwees, dat Hij deze laatste evan-

geliebedeling inluidde, en dat Hij leeft, de levende Zoon van de levende God, onze Heiland en Verlosser.

Johannes zegt van de schepping: „Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is” (Johannes 1:3).

Welk mens dat 's nachts onder de sterrenhemel wandelt, welk mens dat de adem van het voorjaar op het land ziet, kan twijfelen aan de hand van de Godheid in de schepping? Als men de schoonheid van de aarde gadeslaat, is men geneigd te spreken zoals de psalmist: „De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk zijner handen; de dag doet sprake toestromen aan de dag, en de nacht predikt kennis aan de nacht” (Psalm 19:1-2).

Al het mooie der aarde draagt de vingerafdrukken van de Meesterschepper, van die handen die - nadat ze de vorm der sterfelijkheid en daarna die der onsterfelijkheid hadden aangenomen - Thomas persé wilde aanraken voordat hij kon geloven.

Wees niet ongelovig, maar geloof in Jehova, wiens vinger in het onweer op de Sinaï op de stenen tafelen schreef: „Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben” (Exodus 20:3). De tien geboden die de basis zijn van alle goede wetten die de menselijke relaties besturen, zijn het produkt van zijn goddelijk genie. Als u het geweldige aantal wetten ziet dat ter bescherming van mens en maatschappij werd ontworpen, sta dan even stil en besef dat ze zijn voortgekomen uit die korte en eeuwige verklaringen die door de alwijze Jehova werden gegeven aan Mozes, de leider van Israël. Geloof in Hem, die de God was van Abraham, Izak en Jakob, die de bron van inspiratie was van alle vroegere profeten - als zij gedreven door de Heilige Geest spraken. Zij spraken namens Hem als ze koningen berispten, als

ze de natiën kastijden, en wanneer ze als zieners uitzagen naar de komst van de beloofde Messias. Door de macht van openbaring verkondigden ze: „Daarom zal de Here zelf u een teken geven; Zie, de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven” (Jesaja 7:14).

„En op hem zal de Geest des Heren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des Heren” (Jesaja 11:2).

„En de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst” (Jesaja 9:6).

Twijfel niet, maar geloof dat Hij op aarde werd geboren en in een kribbe werd gelegd daar er geen plaats was in de herberg. Wel vroeg een engel aan een profeet die deze dingen in een visioen had gezien: „Kent gij de welwillende barmhartigheid Gods?” (1 Nephi 11:16.) Ik veronderstel dat niemand van ons volledig kan begrijpen dat - hoe, de grote Jehova onder de mensen moest komen, zijn geboorte in een stal, temidden van een gehaat volk, in een vazalstaat. Maar er was een engelenkoor dat bij zijn geboorte zijn heerlijkheid bezong. Er waren herders die hem aanbaden. Er was een nieuwe ster in het oosten. Er waren wijzen die ver reisden om hem te huldigen met goud, wierook en mirre. Men kan vermoeden dat zij die kleine handjes verwonderd aanraakten toen ze hun gaven aan de pasgeboren koning gaven. Herodes, die de profetieën kende, vreesde die handen en probeerde ze te vernietigen. De afschuwelijke slachtpartij van de onschuldigen bracht bloed op zijn hoofd en handen. Geloof dat Johannes de Doper door de macht van openbaring sprak toen hij van Jezus verkondigde: „Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld weg-

neemt” (Johannes 1:29). En dat het de stem van de Almachtige was die boven het water van de Jordaan verkondigde: „Deze is mijn Zoon, in wie Ik mijn welbehagen heb” (Matteüs 3:17).

Geloof en weet dat Hij een man van wonderen was, Hij die de wereld had geschapen en haar bestuurde daar de grote Jehova de aardse elementen en functies van het leven begreep. Te beginnen met Kana, waar Hij water in wijn veranderde, ging Hij verder en maakte dat de lammen liepen, de blinden zagen, de doden weer levend werden. Hij, de Meestergeneesheer die de zieken genas door het gezag dat in Hem was, daar Hij de Zoon Gods was.

Hij was de Trooster van de belasten van zijn tijd, en van alle generaties die daarna zijn gekomen en die waarlijk in Hem hebben geloofd. Tot elk van deze zei Hij:

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last is licht” (Matteüs 11:28-30).

Op een dag sprak ik met een vriend die uit zijn geboorteland was ontsnapt. Toen zijn land was gevallen, werd hij gearresteerd en geïnterneerd. Zijn vrouw en kinderen hadden weg kunnen komen, maar hij was langer dan drie jaar een gevangene geweest zonder dat hij in contact kon komen met degenen die hij liefhad. Het eten was slecht, de levensomstandigheden benauwend, zonder uitzicht op verbetering.

Wat heeft je gesteund in al die donkere dagen?” vroeg ik. Hij antwoordde: „Mijn geloof; mijn geloof in de Here Jezus Christus. Ik legde mijn lasten op Hem en dan leken ze veel lichter.”

Op een keer reisde de Heer door Samaria, Hij was moe en had dorst. Bij de

bron van Jakob stopte en rustte Hij. Aan een vrouw die gekomen was om water te putten, vroeg Hij te drinken. In het gesprek dat toen volgde, verkondigde Hij de reddende macht van zijn leer en zei: „Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen; maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwen leven” (Johannes 4:13-14).

In dat zelfde gesprek maakte Hij zich bekend toen de vrouw bij de bron over de beloofde Messias sprak „... die Christus genoemd wordt ...” Ondubbelzinnig zei Hij: „Ik, die met u spreek, ben het” (Johannes 4:25-26).

Twijfel niet, maar geloof dat Hij de Meester van leven en dood is. Aan de

treurende Martha verkondigde Hij zijn eeuwige macht, zeggende: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven” (Johannes 11:25-26).

Werden er ooit zulke troostende woorden gesproken voor hen die geliefden verloren? Thomas was aanwezig toen die woorden gesproken werden en ook later toen Lazarus uit het graf te voorschijn kwam. Toch twijfelde hij aan de macht van de Heer om zichzelf na die verschrikkelijke dood aan het kruis op te wekken. Hij zei tot zijn mede-apostelen dat hij het niet zou geloven, tenzij hij de wonden in de handen kon voelen. Het is daarom ook niet verwonderlijk dat Jezus hem berispte, zeggende: „Weest niet ongelovig, maar gelovig.”

Evenals Thomas zijn wij geneigd om aan de bewijzen van zijn onvergelijkbaar leven en grote macht voorbij te gaan. Die bewijzen worden niet alleen in de Bijbel, het testament van de oude wereld gevonden. De nieuwe wereld heeft ook een testament, het werd te voorschijn gebracht door de gave en macht van God, tot overtuiging van jood en heiden dat Jezus is de Christus. Het bevat een ander evangelie, prachtig van taal en machtig van geest.

Toen Jezus op aarde was, sprak Hij over andere schapen en een andere kudde dan die welke Hij onderwees, Hij vertelde dat ook zij zijn stem zouden horen „en zal worden één kudde, één herder” (Johannes 10:16).

Op een keer werd na zijn opstanding onder het volk dat in het land Overvloed was vergaderd, ergens op deze westelijke continenten, een stem van de hemel gehoord. Het was de stem van God die zei: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn Naam heb verheerlijkt - hoort Hem.

En . . . zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden; . . .” Hij zei tot hen:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd” (3 Nephi 11:7-8, 10.) Hij vroeg ze, evenals Hij het Thomas vroeg, zijn handen en zijde te betasten, en zij verbaasden zich en riepen: „Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God!” (3 Nephi 11:17).

Zij twijfelden niet, maar geloofden, evenals miljoenen deden die dit prachtige getuigenis van de verrezen Heer hebben gelezen. Als er buiten mensen zijn die luisteren en niets van dit vijfde evangelie weten maar het willen weten, het zal u op verzoek gebracht worden. Het komt met de belofte dat u de

waarheid van dit opmerkelijke nieuwe getuigenis van Christus zult weten als u ervoor bidt en het leest.

Er is nog een andere getuige, want even zeker als de stem van God boven het water van de Jordaan verkondigde dat Jezus zijn Zoon was, en dit weer deed op de berg der verheerlijking, en ook weer in het land Bountiful, werd deze zelfde introductie gedaan bij de opening van deze evangeliebedeling in een glorierijk visioen waarin God de eeuwige Vader en zijn Zoon Jezus Christus verschenen en tot een jongeman spraken. Hij was gekomen om te zoeken. In de jaren die daarop volgden sprak hij als een profeet van de verrezen Heer, heeft zelfs zijn leven gegeven om van Hem te getuigen die aan het kruis stierf.

Met zoveel bewijzen en het getuigenis dat in onze harten werd geboren door de macht van de heilige Geest, voegen wij er in ernstige, oprechte en liefdevolle woorden ons getuigenis van de Here Jezus Christus aan toe. Daarom, o mens, „wees niet ongelovig, maar gelovig.” Geloof in Hem die de levende Zoon van God, onze Heiland en onze Verlosser is. Dit bid ik nederig in zijn heilige naam, ja, de naam van Jezus Christus. Amen.

„Het bewijs der dingen die men niet ziet”

Broeder Mark E. Petersen
Lid van de Raad der Twaalf

„Het Boek van Mormon is een getuige van de onsterfelijkheid, van de opstanding uit de dood, en van de werkelijkheid van God en zijn Zoon Jezus Christus.”

Sommige mensen blijven het Boek van Mormon als een uitdaging zien. Ze vallen niet alleen de echtheid van dat heilige boekwerk aan, maar ze betwijfelen ons recht om schriftuur te hebben naast de Bijbel.

Wij, heiligen der laatste dagen, hebben behalve de Bijbel nog drie andere schriftuurwerken. Zij vullen het getuigenis van de Here Jezus Christus aan. Ze verkondigen aan allen die bereid zijn ze te lezen, dat Hij onze Heiland en Verlosser is. Moeten wij in deze dagen van beproeving en twijfel niet dankbaar zijn dat wij meerdere bevestigingen van Christus hebben?

Daar hun geleerd werd dat de Bijbel alle woorden van God bevat, vragen sommigen ons waarom wij deze andere Schriften hebben. Zij beseffen niet dat de Bijbel op meer geschriften wijst en dat zij het patroon aangeeft dat vroeger door de Heer werd ingesteld. Hij plaatste

profeten op aarde om die Schriftuur te verschaffen.

Hun openbaringen werden opgeschreven, samen met enkele gebeurtenissen uit die tijden, en werden Schriftuur. Daar elke nieuwe profeet schreef werden zijn verslagen bij de reeds bestaande gevoegd. Op deze wijze namen de heilige woorden voortdurend toe. Uiteindelijk werden deze geschriften in een boek bijeengebracht, wij kennen dit boek als de Bijbel.

Dit proces ging door zolang de Heer profeten op aarde had, zowel in de tijd van het Oude als van het Nieuwe Testament. Er is nooit aan gedacht of dit bijeengebrachte verslag alle woorden van God zou bevatten. En al die jaren bleef de Heer nieuwe profeten zenden die nieuwe openbaringen ontvingen. Deze werden op hun beurt nieuwe en aanvullende schriftuur. Het was het vastgestelde patroon van de Heer vanaf de dagen der patriarchen tot aan de tijd van Johannes de Openbaarder.

Sommigen realiseren zich niet dat er in de vroeg-christelijke kerk profeten waren en dat het de bedoeling van de Heer was dat dit zo zou doorgaan in de kerk

totdat wij allen tot een eenheid des geloofs zouden zijn gekomen.

Doch in plaats van dat er eenheid onder de christenen is, wat hebben wij? We hebben verdeeldheid, wat het overweldigende bewijs is dat de voortdurende bediening van christelijke profeten nodig is.

Herinnert u zich hoe Paulus dit beginsel aan de Efeziërs uitlegde? Hij zei dat het fundament van de kerk rustte op de apostelen en de profeten, met Jezus Christus als hoeksteen" (Zie Efeziërs 2:20).

Paulus beschrijft de organisatie van de kerk en zegt de Heiland „... heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars," als ambtenaren in de kerk. Hij verklaarde dat hun doel was „... de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus" (de kerk) (Efeziërs 4:12).

Zal er ooit een moment zijn dat de leden ermee kunnen ophouden aan hun vervolmaking te werken, als ze niet meer bevoordeeld worden door bezigheden in de kerk, of als ze niet onderwezen of opgebouwd willen worden?

Paulus zei dat ambtenaren die onderrichten en opbouwen, in de kerk nodig zijn totdat wij volmaakt zijn geworden, totdat wij de volle kennis van de Zoon Gods hebben bereikt. De hemel weet dat niemand van ons dit reeds bereikt heeft. Maar welke reden was er nog meer dat deze ambtenaren in de kerk moesten blijven? Paulus zegt dat ze ons gegeven waren ter bescherming opdat „wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weer geslingerd onder invloed van allerlei wind en leer" zouden worden (Efeziërs 4 : 14).

Ze beschermen u tegen de valse leer van predikers en splintergroepen, en tegen de misleidende filosofieën der mensen. De Kerk van Jezus Christus moet dus

altijd geleid worden door levende apostelen en profeten die voortdurend leiding van de hemel ontvangen. Zij moeten altijd in de kerk zijn als zieners en openbaarders voor het volk.

Maar als zij zo werken, zullen ze altijd nieuwe en aanvullende schriftuur verschaffen die toepasselijk is voor de tijden waarin zij leven, in overeenstemming met het patroon van de Heer.

De profeten van de vroeg-christelijke kerk werkten in hun tijd op dezelfde wijze als de profeten van het Oude Testament in de voorgaande eeuwen deden. Waarom? Omdat zij volgens hetzelfde goddelijke patroon werkten. Want zoals Amos uitlegt, de Heer werkt alleen door middel van profeten (Zie Amos 3:7).

Als er geen profeten zijn, is er geen leiding van God, en zonder deze leiding wandelt het volk in duisternis.

Het is een onfeilbaar teken van de ware kerk dat zij levende, door God gekozen profeten heeft die haar leiden, mannen die actuele openbaringen van God ontvangen en wier op schrift gestelde werken nieuwe schriftuur wordt.

Het is eveneens een onfeilbaar teken van de ware kerk dat ze nieuwe en aanvullende schriftuur produceert welke ontstaat door het werk van die profeten. Dit nooit falende patroon van God werd vanaf het begin duidelijk bekendgemaakt door middel van zijn handelen met zijn volk. De Heer zelf voorspelde dat er buiten de Bijbel nog andere schriftuurlijke boeken zouden zijn. Hij wist echter dat sommige mensen zouden weigeren te geloven en meer Schriftuur zouden verwerpen. Daarom zei Hij:

„Velen der niet-Joden (zullen) zeggen: Een Bijbel! Een Bijbel! Wij hebben een Bijbel, en er kan geen andere Bijbel meer zijn.

Weet gij niet, dat er meer natieën zijn dan één? Weet gij niet, dat Ik, de Here uw

God, alle mensen heb geschapen, en dat Ik hen gedenk, die op de eilanden der zee zijn; dat Ik regeer in de hemelen hierboven, en beneden op de aarde; en dat Ik Mijn woord voortbreng tot de kinderen der mensen, ja, tot alle natiën der aarde? Waarom mort gij? Omdat gij meer van mijn woord zult ontvangen? Weet gij niet, dat het getuigenis van twee volken voor u het bewijs is, dat Ik God ben, dat Ik het ene volk evenzeer gedenk als het andere? Daarom spreek Ik tot het ene volk dezelfde woorden als tot het andere. En wanneer de twee volken samengaan, zullen de getuigenissen der twee volken eveneens te zamen gaan.

En dit doe Ik, opdat Ik aan velen moge bewijzen, dat Ik dezelfde ben, gisteren, heden en voor eeuwig; en dat Ik Mijn woorden spreek naar Mijn welbehagen. En omdat Ik één woord heb gesproken, behoeft gij niet te denken, dat Ik niet meer kan spreken; want Mijn werk is nog niet voleindigd; noch zal het zijn voleindigd, vóór het einde van het mensdom; evenmin van die tijd af tot in eeuwigheid.

Omdat gij een Bijbel hebt, behoeft gij niet te veronderstellen dat deze al Mijn woorden bevat; ook moet gij niet denken, dat Ik niet meer deed schrijven.

Want Ik gebied alle mensen, zowel in het oosten als in het westen, zowel in het noorden als in het zuiden, en op de eilanden der zee, dat zij de woorden zullen schrijven, die Ik tot hen spreek; want uit de boeken, die zullen worden geschreven, zal Ik de wereld oordelen, een ieder naar zijn werken, overeenkomstig het geschrevene.

Want ziet, Ik zal tot de Joden spreken, en zij zullen het schrijven; Ik zal ook tot de Nephieten spreken, en zij zullen het schrijven; en Ik zal ook tot de andere stammen van het huis Israëls spreken, die Ik heb weggeleid, en zij zullen het schrijven; en ook zal Ik spreken tot alle

volken der aarde, en zij zullen het schrijven.

En het zal geschieden, dat de Joden de woorden der Nephieten zullen hebben, en de Nephieten de woorden der Joden; en de Nephieten en de Joden zullen de woorden van de verloren stammen Israëls hebben, en de verloren stammen Israëls zullen de woorden hebben van de Nephieten en de Joden.

En Mijn volk, dat van het huis Israëls is, zal huiswaarts worden geleid naar de landen hunner bezittingen; en ook Mijn woord zal tot één worden bijeengebracht" (2 Nephi 29:3, 7-14).

Zo zei de Heer.

Wij hebben natuurlijk evenals de andere christenen de Bijbel. Maar wij hebben ook de woorden van de Nephieten, de vroegere inwoners van Amerika. Zij schreven hun openbaringen en geschiedenis op en wij kennen deze vandaag als het Boek van Mormon. Wat is nu het Boek van Mormon?

Paulus definieerde geloof eens als het bewijs der dingen die men niet ziet. Het Boek van Mormon is het solide, tastbare bewijs van beide, het geziene en het ongeziene.

Het is een boek dat men kan voelen, hanteren en lezen. Het is een stoffelijk voorwerp. Het kan niet weggeredeneerd worden. De critici kunnen het niet laten verdwijnen. Het is hier als een gepubliceerd boek - tastbaar, stoffelijk.

Wij kunnen het in onze handen nemen. Wij kunnen het weggeven als geschenk. We kunnen het per post verzenden. Als wij dat willen, kunnen wij het in de zee laten vallen of door vuur verbranden, of we kunnen het bladzijde voor bladzijde bestuderen voor geestelijk licht en inspiratie.

Het is een stoffelijk boek dat op een elektrische pers werd gedrukt, in een handelsdrukkerij, op papier dat in een commerciële papiermolen werd ge-

maakt en er werd gewone drukinkt voor gebruikt.

In andere woorden. Het Boek van Mormon is een stoffelijk voorwerp, evenals de Bijbel en andere hoeken. Daar het een stoffelijk ding is, kan niemand zeggen dat het niet bestaat. Ook kan niemand het wegredeneren. Maar waar kwam het vandaan?

Het is tevoorschijn gebracht door een engel Gods, die voor dit speciale doel naar de aarde kwam, namelijk om het boek aan Joseph Smith, de mormoonse profeet, te overhandigen.

Maar wie gelooft in deze verlichte eeuw nu in engelen?

Als u de Bijbel gelooft, *moet* u in engelen geloven. En bovendien, als u de Bijbel leest, zult u weten dat daarin duidelijk wordt gezegd dat er in de laatste dagen een engel naar de aarde zou komen om een bijzonder boek aan een bijzonder man te overhandigen in een bijzondere tijd.

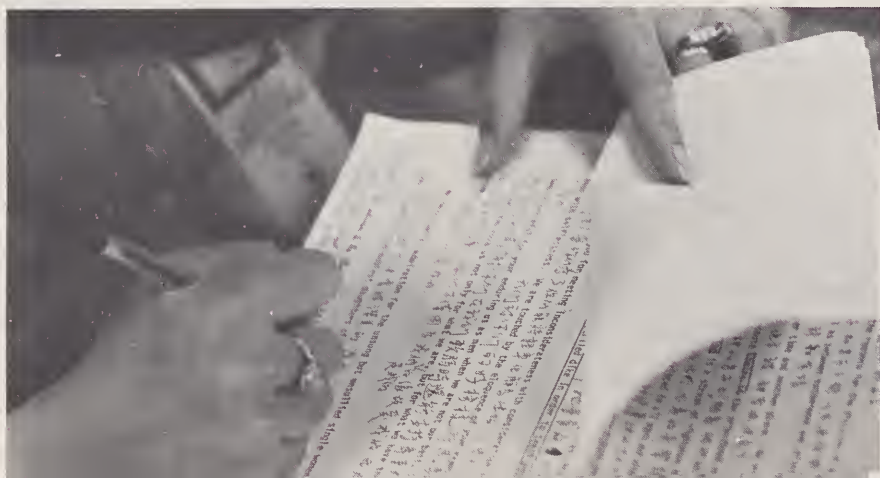
Die man wordt in de Schriften beschreven als een ongeletterde. Vreemd, is het niet, dat de profeet Jesaja dit deed. Maar die engel is gekomen in die bijzondere tijd. Hij ging naar Joseph Smith die deze bijzondere ongeletterde was. Het boek werd toen door Joseph Smith vertaald door de macht van God en in de wereld uitgegeven als het Boek van Mormon.

Er is geen plausibele verklaring voor de oorsprong van dat boek, behalve die welke door Joseph Smith werd gegeven. De critici hebben honderd jaar lang geprobeerd er een andere verklaring voor te geven, ze zijn er akelig in te kort geschoten. Wie was die engel waar wij over spraken? Zijn naam was Moroni. Aangezien hij het Boek van Mormon bracht, werd dat boek door zijn komst tastbaar en het stoffelijke bewijs dat er engelen van God zijn en dat een van deze naar Joseph Smith kwam en hem dit boek gaf.

En wie was Moroni? Hij was een van de profeten die in het vroegere Amerika leefde en 1500 jaar geleden stierf.

Daar hij in onze tijd verscheen, is het duidelijk dat hij werd opgewekt uit de dood. Onze gehele geschiedenis is gebaseerd op engelen die verrijzen uit de dood. Dan is de onsterfelijkheid een werkelijkheid en bewezen door het feit dat een onsterfelijk persoon dit tastbare, stoffelijke Boek van Mormon overhandigde aan een sterfelijke man van onze tijd.

Moroni die teruggekeerd was uit de dood, was een stoffelijk wezen, een tastbare, stoffelijke werkelijkheid. Hij hield die gouden platen in zijn handen, een blok metaal van 17,8 x 17,8 x 20 cm dat tussen de 13,5 en de 22,5 kg woog.

Maar Moroni hield ze in zijn handen en sloeg de bladzijden met zijn vingers om. Hij had handen van vlees en beenderen. Dan wordt het Boek van Mormon als een stoffelijk, tastbaar voorwerp ook het bewijs van de opstanding uit de dood. Laat ons bedenken dat twaalf mannen van deze tijd diezelfde platen zagen en betastten nadat Moroni ze aan Joseph Smith had overhandigd. In de beschrijving van deze ervaring, zeiden acht van hen dat zij ze met hun handen betastten en voegden eraan toe: „Wij hebben ze gezien en vastgehouden en weten met zekerheid, dat genoemde Smith deze platen heeft, waarvan wij hebben gesproken.” (Het getuigenis van acht getuigen,” *Boek van Mormon*, voorin). Zij hadden de platen in hun handen. Dat had Moroni ook.

Zij sloegen de bladzijden om, een voor een. Dat deed Moroni ook.

Zij onderzochten de graveerselen op die platen, enkele ervan waren 1500 jaar geleden door Moroni gemaakt.

Daarom is het gepubliceerde Boek van Mormon een stoffelijke getuige van de onsterfelijkheid, van de opstanding uit de dood, en van het feit dat God en zijn Zoon Jezus Christus realiteit zijn.

Moeten wij in deze tijd van twijfel en kritiek niet dankbaar zijn voor het stoffelijke bewijs van ongeziene dingen? Moeten wij dan niet het Boek van Mormon als zo'n bewijs aanvaarden?

De voornaamste reden dat wij het Boek van Mormon hebben, is dat op de verklaring van twee of drie getuigen alle zaken vast zullen staan (zie 2 Korintiërs 13:14). Wij hebben de Bijbel, wij hebben ook het Boek van Mormon. Zij geven twee stemmen weer - twee schriftuurlijke boekwerken van twee ver van elkaar wonende oude volken. Beide getuigen van het godschap van de Here Jezus Christus.

Maar we hebben ook nog twee andere

schriftelijke getuigen, dit maakt tezamen vier. Zij zijn schriften van deze tijd die bij monde van de profeet Joseph Smith als openbaringen werden gegeven en ook deze verkondigen dat Jezus is de Christus, de Heiland, de Schepper, de lang beloofde Messias.

De wereld was zo verward door de tegenstrijdige kreten der mensen dat de waarheid andermaal aan het mensdom moest worden gegeven om hun verstand te bevrijden van dwaling en hun gedachten te corrigeren. Er was slechts één manier om dit te doen en dat was door nieuwe openbaringen. Maar nieuwe openbaringen ontvangen vereist de aanwezigheid van een profeet om deze te ontvangen, want zoals Amos zei, de Heer doet geen ding of Hij maakt het zijn profeten bekend (zie Amos 3:7).

Er was in de gehele christelijke wereld geen profeet op het moment dat er nieuwe openbaringen moesten worden gegeven.

Daarom verwekte God een nieuwe profeet die deze openbaringen kon ontvangen, het Boek van Mormon kon publiceren, en de prediking van het ware evangelie in elk land kon leiden.

En wie was die profeet? Joseph Smith jr. Hij was de door God geroepen ziener in de laatste dagen. Hij was de openbaarder van deze tijd. Hij was de vertaler en uitgever van het Boek van Mormon, onder leiding van de Almachtige God. Hij was niet alleen een door God zelf gekozen profeet, maar onder zijn handen verreezen andere profeten om na hem het werk voort te zetten.

Wij zijn die andere profeten! Wij bezitten het goddelijk gezag van Jezus Christus. Wij spreken in zijn naam en verkondigen zijn woord! En ons getuigenis is waar!

Dit bevestigen wij plechtig, met de kracht van ons gehele wezen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zoek uw geestelijke leider

Broeder Gene R. Cook

Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

Een van de grootste zegeningen van de kerk is dat iedereen een geestelijke leider heeft.

Verscheidene maanden geleden was ik op reis en vloog over het gebied van het Andesgebergte. Ik kreeg de gelegenheid aan de man die naast mij zat uit te leggen waarom ik in Zuid-Amerika woonde. Nadat iets van de kerk, de leer en mijn taak als algemene autoriteit werd begrepen, zei hij ten slotte: „Hoe kunt u uw gehele leven aan een *andere man* wijden, zoals deze mijnheer Kimball, en in dit land blijven zolang als hij u zegt hier te blijven? Dat zou ik nooit kunnen.” Ik antwoordde: „Dat zou ik ook niet kunnen als hij *zomaar* een man was,” en daarna getuigde ik van de ware taak van de profeet op aarde en dat ik „voor de Heer, door hem, alles zou doen.”

Enige jaren geleden nam ik iemand, die nog geen lid van de kerk was, mee naar een vergadering in de kerk, zodat hij een van de algemene autoriteiten kon horen spreken. Ik had hem reeds verteld dat dit een van de gezalfden des Heren was. Na de vergadering was de reactie van de man: „Wel, hij is gewoon mens.” Ik veronderstel dat hij verwachtte een engel te zien, een demonstratie van de gave van tongen, of iets dergelijks, als een

stoffelijk bewijs dat de algemene autoriteit door God was geroepen.

Dikwijls vraag ik mij af hoevelen van ons zich vergist zouden hebben als wij in de tegenwoordigheid van Jezus Christus, de Zoon van God, waren geweest in het midden der tijd. De grote meerderheid zag Jezus alleen als *een gewone man*. De *weinigen* met geestelijk onderscheidingsvermogen wisten wie Hij werkelijk was.

Als iemand alleen met zijn natuurlijke zintuigen oordeelt zal hij nimmer de waarheid van de geestelijke wereld waarnemen. Heeft u geluisterd, broeders en zusters, werkelijk geluisterd naar de geïnspireerde raad van deze goede broeders die tijdens deze conferentie tot u hebben gesproken? Bent u bereid hun raad te gehoorzamen en op te volgen, evenals ook de raad van uw plaatselijke leiders?

Welk standpunt neemt u in deze belangrijke zaak in uw leiders geestelijk te zien zoals de Heer ze ziet? Ons antwoord op die vraag behoort gelijk te zijn aan dat van de getrouwe Israëlieten aan Jozua: „Daarop antwoordden zij Jozua: Al wat gij ons bevolen hebt, zullen wij doen en overal, waarheen gij ons zenden zult, zullen wij gaan; evenzeer als wij naar Mozes gehoord hebben, zullen wij naar u horen” (Jozua 1:16-17).

Enige tijd geleden vroeg iemand: „Weten de algemene autoriteiten werke-

lijk wat er in de wereld gaande is? Ik ben ervan overtuigd dat ze de problemen waar wij mee te kampen hebben, niet in detail kennen." Een andere goede zuster zei: „Als de bisschop wist wat ik weet omtrent de problemen in de zustershulpvereniging, weet ik dat hij anders zou handelen. Het is een schande dat hij niet meer met ons overlegt en onze mening hoort over hoe de wijk geleid moet worden." Weer een ander zei: „Ik ga niet naar mijn gemeentepresident voor leiding omdat hij de dingen heel anders ziet dan ik. Wij verschillen te veel. Wij schijnen niet op dezelfde golflengte te zitten."

Mag ik u erop wijzen, broeders en zusters, dat de algemene autoriteiten, uw ringpresident, bisschop, priesterschapsleiders weten wat er gaande is *met betrekking tot de beginselen voor het besturen, tot de dingen die werkelijk belangrijk zijn*, en dat de rest te zijner tijd opgelost zal worden. Dit is de kerk van de Heer. Ze wordt door Hem geleid door middel van een sterke priesterschapslijn die openbaringen ontvangt. Wij geloven in een God van wonderen en Hij heeft niet opgehouden geestelijke wonderen te verrichten door middel van zijn priesterschapsleiders.

Wij erkennen dat in elk presidium, of in elke bisschop, de president of de bisschop raad kan ontvangen van zijn raadgevers, en misschien van een paar anderen, voordat hij, door inspiratie de beslissing neemt. Wij hebben echter in de kerk geen voorschriften voor een soort deelnamebestuur, waarbij alle meningen worden verzameld, gewogen en gemeten, de algemene opinie getrokken wordt en dan een besluit genomen wordt in overeenstemming met de meerderheid. Er zijn misschien een paar uitzonderingen op die verklaring, maar in het algemeen gesproken is dat de wijze waarop de wereld haar zaken bestuurt.

Veel kerken doen hetzelfde omdat ze niets beters hebben. Alleen wat de wereld kan doen is een beslissing bestrijden, meningen uitwisselen en dan proberen de beste conclusie te trekken uit de feiten die beschikbaar zijn.

In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben de leiders op alle bestuursniveaus recht op openbaring van God, zodat zij leiding kunnen geven aan het werk waar zij voor geroepen zijn. Er zijn veel mensen, te veel, die de verkeerde mensen raad vragen, te veel die liever raad *geven* dan deze te *ontvangen*. Onthoud dat anderen hun ervaringen aan u willen vertellen, of uw begrip van een bepaald punt willen vergroten. Doch als u openbaringen wilt ontvangen over uw rentmeesterschap, moeten deze van de Heer komen. Ze kunnen rechtstreeks komen door uw contact met Hem, of als een openbaring aan u door tussenkomst van uw priesterschapsleider.

Een van de grootste zegeningen van deze kerk is dat iedereen een geestelijke leider heeft aan wie hij raad kan vragen. Ingeval het een vader is zullen zijn vrouw en kinderen hem als geestelijk leider van het gezin willen raadplegen. Indien de zaak meer aandacht nodig heeft, gaan de vrouw en kinderen niet naar de leider van een priesterschapsquorum, zoals de man misschien doet bij dingen die betrekking hebben op het priesterschap, zij raadplegen de bisschop of gemeentepresident. Indien er een huwelijksprobleem is gaan man en vrouw naar hun bisschop want hij *presideert beiden*, daar hij de bisschop en presiderende hogepriester van de wijk is. Ze hoeven nergens anders naartoe te gaan, tenzij de bisschop ze adviseert ergens anders verdere hulp te vragen.

Nadat de Heer verscheidene geestelijke gaven heeft opgesomd, geeft Hij deze raad aangaande *uw* bisschop of iedere

andere presiderende priesterschapsleider: „En aan de bisschop der kerk, en aan hen, die God zal aanwijzen en aanstellen om over de kerk te waken en ouderlingen der kerk te zijn, zal het worden gegeven om al die gaven te onderscheiden, opdat er niemand onder u zij, die beweert van God te zijn, en het niet is” (LV 46:27).

Het is overduidelijk dat priesterschapsleiders de gave van onderscheiding wordt gegeven.

Bedenk dat uw plaatselijke priesterschapsleiders de dingen soms werkelijk anders zien dan u ze ziet. Het schijnt dat onenigheid ontstaat over de wijze waarop taken worden verricht, maar er schijnt nooit onenigheid te ontstaan over de beginselen van het evangelie. Uw leider heeft het recht volgens zijn eigen inzichten, karakter, en ondervinding te functioneren en deze kan in de praktijk in *details* iets afwijken van de wijze waarop u het zou doen. *Niettemin* is de raad, door een priesterschapsleider in de juiste geest gegeven, *van de Heer en bindend*.

De tijd waarin wij leven is een beproeving. Als wij raad van onze leiders ontvangen die we moeilijk kunnen begrijpen, laten wij dan tot onszelf zeggen: „Vader, ik geloof wat mij gezegd werd, en als het het juiste moment is, en ik er de prijs voor moet betalen om het te weten, doe mij dan beseffen *waarom*.”

Het is een gave van de Geest om de woorden van uw priesterschapsleiders te geloven. Ik heb het gevoel ze te horen zeggen: „*Geloof me*, omdat het uitzicht van hier veel helderder is dan van waar u nu bent. *Vertrouw me*, omdat ik achter de volgende heuvel kan kijken.” Iemand die wil luisteren naar verstandige ouders en priesterschapsleiders zal bemerken dat zij verder kijken dan het moment en hun blik gericht hebben op de eeuwigheid. Hij kan leren door de ervaringen

van anderen, door de geestelijke visie van anderen, zonder allerlei activiteiten zelf te hoeven meemaken om zelf te weten wat goed of verkeerd is.

Onthoud tot slot dat wij in de kerk geen blinde gehoorzaamheid verlangen. Wij verlangen dat een ieder voor zich weet dat de raad, die hij van zijn leiders ontvangt, van de Heer komt. Hij heeft het recht en het grote vermogen om zelf van de Heer te weten dat de raad die hij ontving, goed is. Als hij geduldig is en op de Heer wacht, zal hij ontdekken dat zijn priesterschapsleiders waarlijk rechtvaardig raadgeven en hem daardoor in staat stellen op veilige paden te wandelen.

Ik bid dat een ieder van ons nederiger zal zijn en meer zal verlangen raad te ontvangen en te gehoorzamen. Dat een ieder van ons niet zal trachten de Heer raad te geven, maar naar raad van zijn hand en van zijn geïnspireerde priesterschapsleiders zal zoeken, want dit is hetzelfde. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De poëzie van succes

Broeder Sterling W. Sill

Lid van het Eerste Quorum van Zeventig

„Als wij celestiale gedachten hebben - het soort gedachten dat God heeft - dan zullen wij een celestiaal verstand ontwikkelen.”

Enige tijd geleden las ik een zeer goed boek, geschreven door de New Yorkse psychiater Smiley Blanton, en getiteld *The Healing Power of Poetry* (De genezende kracht van poëzie) (Uitgegeven door Thomas Y. Crowell Co. te New York in 1960). Dr. Blanton legt in zijn boek uit dat hij veertig jaar lang grootse ideeën gebruikte om mensen te genezen van hun emotionele moeilijkheden en psychiatrische problemen. Niet al deze ideeën waren in poëzie-vorm. Hij gebruikte ook grootse teksten, grootse proza en grootse lofzangen.

Ik stel voor dat deze genezende kracht van de psychiater in verband wordt gebracht met de praktijk van een geneesheer die dan recepten voor zijn mensen uitschrijft die niet in de apotheek worden ingewisseld maar in boekwinkels. Hij heeft namelijk ontdekt dat er in boeken veel meer genezende kracht is dan in flessen. Een moeder geneest de builen en schrammen van haar kinderen door haar zorgzaamheid en liefdevolle uitingen van medeleven.

Terwijl ik over deze geneeswijzen nadenk, probeer ik enkele dingen te begrijpen die Jezus misschien in gedachten

had toen Hij zei: „Geneesheer, genees uzelf” (Lucas 4:23). Ik geloof dat Hij ons een van die methoden gaf voor het hanteren van deze genezende kracht toen Hij Emma Smith opdroeg de inspirerende lofzangen te kiezen die geregeld door ons hoofd en hart behoren te gaan. Onlangs ben ik naar de boekwinkel gegaan en heb me zo’n boekje aangeschaft, ik heb het hier in mijn hand. Het bevat negentig lofzangen, door Emma Smith tot ons heil gekozen. (*A Collection of Sacred Hymns, for the Church of the Latter Day Saints*, Kirtland, Ohio: F.C. Williams and Co., 1835. Het is op microfilm verkrijgbaar, in het bureau van de kerkhistoricus te Salt Lake City.) Daar de behoefte en belangstelling van een ieder anders is, lijkt het mij dat een ieder van ons er zijn eigen lofzangen uit zal moeten kiezen. Daarna dienen ze nauwgezet uit het hoofd te worden geleerd en met enthousiasme te worden gewaardeerd, zodat wij het maximum van hun genezende boodschap verkrijgen en daarmee de kracht die redt en ons doet groeien.

William James (1842-1910), de grote psycholoog van Harvard stelde eens deze vraag: Hoe zoudt u uw eigen verstand willen creëren? Maar is dat het niet wat gewoonlijk gebeurt? Professor James verklaarde dat het verstand gemaakt wordt door dat waarmee het gevoed wordt. Hij zei dat het verstand,

evenals de hand van de schilder, gekleurd wordt door dat wat het vasthoudt. Als ik een spons met rode verf in mijn hand houd, wordt mijn hand rood. En als ik in mijn verstand en hart grootse begrippen van geloof en enthousiasme vasthoud, verandert mijn gehele persoonlijkheid dienovereenkomstig.

Als wij negatief denken, ontwikkelen wij een negatief verstand. Als wij ontaarde gedachten koesteren, ontwikkelen wij een ontaard verstand. Als wij echter celestiale gedachten hebben - het soort gedachten dat God heeft - dan zullen wij een celestiaal verstand ontwikkelen en de meditatie van Edward Dyer volbrengen die schreef:

*Mijn verstand is voor mij
een koninkrijk
daarin vind ik een vreugde
die alle andere zegeningen overtreft
dat d'aarde geeft of groeit door
vriendelijkheid.*

(„My Mind to Me a Kingdom is,” *Poet's Gold*, samensteller David Ross, uitgegeven door Gold Label Books, New York, 1937, blz. 41.)

Wij ontwikkelen onze eigen godzaligheid op de begrafenis van onze geliefden als wij naar de inspirerende muziek luisteren, de heilige gebeden horen, de diep bedroefden troosten, en onszelf stimuleren met grootse ideeën. Onlangs kwam een diepbedroefd echtpaar in mijn kantoor. Ze vertelden mij van hun dochtertje van drie jaar dat zonder waarschuwing plotseling was gestorven. De ouders waren natuurlijk gebroken. Ze hadden veel tranen vergoten maar de pijn was gebleven en ze wilden hun spanning doorbreken door met iemand te praten. Wij begripen dat wij anderen kunnen genezen door vol medeleven te luisteren naar hun verdriet. Ik kon hen helpen daar ik mij herinnerde dat ik nog

een zeer jongeman was toen ik naast het sterfbed zat van mijn zusje van zeven waarvan ik zoveel hield. Ze stierf aan difterie.

De moeder van dit andere meisje, dacht dat er niets zo verschrikkelijk kon zijn als het voor haar mooie dochtertje was om te sterven voordat ze nauwelijks was begonnen te leven. Ik kon haar pijn begrijpen. Ten slotte zei ik tegen haar: „Zuster Jones, als u denkt dat het helpt, zal ik u iets anders vertellen dat erger is dan uw moeilijkheden.” Ze zei: „Als u iets weet dat erger is wil ik dat graag horen.” Daarom citeerde ik voor haar het gedicht van James Whitcomb Riley, getiteld „Bereaved” (Bedroefd). Dit was niet de droefenis van iemand door de dood van een kind, maar de droefenis van iemand die geen kinderen heeft. Deze verdrietige persoon zei tegen haar bedroefde vriendin:

*Laat mij binnen in de kamer
waar je zit te huilen*

*Laat mij, die geen kind heeft
dat kan sterven
met je huilen om het verlies
van die kleine, van wier liefde
ik niets weet.*

*Sta mij toe mij in te denken
dat die armpjes
langzaam, langzaam verslappen
hun greep om je hals
die handjes, die je kuste
die armen, die handjes, heb ik nooit gekend.
Mag ik voor deze komen
en met je huilen?*

*Misschien kan ik vanuit een leeg hart
iets zeggen tussen de tranen door
dat je kan troosten.*

*Want, ach, hoeveel verdrietiger
dan jij ben ik
die alleen huilt omdat ik geen kind heb
dat kan sterven.*

(*The Complete Poetical Works of James Whitcomb Riley*, uitgegeven door Grosset and Dunlap, New York, 1937, blz. 444.)

Er is ook een gedicht voor moed. De bekende sportverslaggever Grantland Rice reisde vele jaren in het land rond en bezocht de grote sportevenementen. Hij probeerde die eigenschappen te onderscheiden die van atleten kampioenen maken. Dan probeerde hij deze eigenschappen bruikbaar toe te passen in het leven van anderen. Hij schreef ongeveer 700 gedichten over de eigenschappen die mensen groot maken. Een van deze heet „Courage” (Moed). Hij zei:

Het zal moeilijk zijn, zelfs onder de profeten, nog meer te vinden dat beter geneest dan dit.

Bedenk eens wat er in ons leven zou gebeuren als wij een behoorlijk aantal gedichten over liefde uit ons hoofd leerden. In de „Library of Congress” is een gedeelte dat het opschrift „The Poems of Faith and Freedom” (Gedichten over geloof en vrijheid) draagt. De Heer zei: „Want Mijn ziel schept behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord” (LV 25:12).

Elke morgen als ik naar mijn werk ga, heb ik bijna een uur de tijd waarin ik kan denken aan de dingen die mij het meest stimuleren. Ik heb ook nog enkele andere gebeden die ik graag uit. In een van deze bid ik:

*O, God, ik dank U voor elke aanblik
van de prachtige wereld die U ons gaf,
voor zonnige heemlen en lucht en licht.
O, God, ik dank U dat ik leven mag.*

*Dat leven wijd ik aan U
en bij het aanbreken van elke nieuwe dag
vliegt mijn ziel op vleuglen van vreugde
en dankt zij U voor deze nieuwe dag.*

*Een andere dag waarin
een stille daad van liefde
op haar weg de dingen groter maakt
en wat eerlijk werk voor God kan doen.
(Anoniem)*

Ik heb nog wat poëzie over succes, enthousiasme, vlijt en vooruitgang verzameld. Iemand heeft gezegd:

*Tot elk mens op deez' aard
komt vroeg of laat de dood,
elk mag zijn leven geven
voor iets dat goed is en groot.*

*Kan een mens nog beter sterven
dan voor d'ogen van verwanten,
voor de urnen van zijn vaadren
en de tempelen van zijn god?*

(Overgenomen uit Horatius, „Stanza XXVII van een lied dat in 392 werd gemaakt,” *Lays of Ancient Rome*, schrijver Thomas Babington Macaulay, uitgegeven door Charles Scribner's Sons, New York, 1912, blz. 12.)

Als wij ouder worden, krijgen wij misschien andere moeilijkheden. Ik houd ervan mijzelf aan te moedigen met een paar ideeën die onder de titel „Carry On” worden weergegeven.

*Misschien ziet het er niet zo prettig uit,
je kunt het echter nooit weten.
Ga dus voort, oude man, ga voort.
Wees trots op je taak,
begroet het leven met een lach.
Geef alles wat in je is,
daarvoor ben je hier.
Strijd de goede strijd,
wees eerlijk tot het eind.
Als je ten slotte sterft,
laat dit dan jouw kreet zijn:
Ga voort, mijn ziel, ga voort.*

(Zie Robert Service, „Carry On!” in *Masterpieces of Religious Verse*, uitgegeven door James D. Harrison, New York; Harper and Row, 1948, blz. 307-8.)

Ik wil u graag mijn eigen zegen geven en waardering voor u tonen, met de woorden van een oud Iers gedicht dat door iemand van dat land werd gebruikt toen ze trachtten hun geliefden te genezen en te verrijken door het gebed:

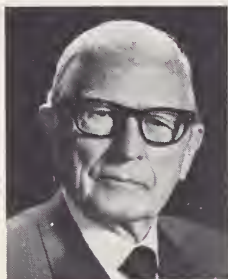
*Moge de weg u steeds tegemoet komen.
Moge de wind altijd in uw rug zijn.
Moge de zon warm op uw gezicht schijnen
en de regen zacht op uw velden dalen.
En moge onze God nu en voor eeuwig
u liefdevol bewaren
in de holte van zijn hand.*

En dat dit altijd zo moge zijn, bid ik oprecht in de naam van Jezus Christus. Amen.

IJverig werkzaam zijn

Broeder Joseph Anderson

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

„De beloning voor goed doen is vreugde en geluk in dit leven en eeuwig leven in het hiernamaals.”

De Heer heeft ons gezegd: „De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen” (LV 58:27-28).

Dit citaat heeft zowel op niet-leden als op leden van de kerk betrekking; alle mannen en vrouwen hebben de macht goed te doen. Het is uitermate belangrijk dat zij het verlangen hebben en het besluit hebben genomen rechtvaardig te leven. Wij moeten nooit werken voor een zaak die niet goed is. Als leden van de kerk werken aan iets dat verkeerd is, of het tegengestelde van een goede zaak, komen wij niet de verplichtingen na die wij op ons namen bij de doop. Er zijn in de wereld heel veel mensen, die niet van onze kerk zijn, werkzaam voor een goede zaak. Ze trachten veel rechtvaardigheid tot stand te brengen. Zij die zich inspannen om het mensdom te verbeteren, die geloof in God en het leiden van een goed leven onderrichten, zijn werk-

zaam voor een goede zaak en zullen hun beloning daarvoor niet verliezen. Als wij de zegeningen willen hebben die de Heer ons wil verlenen, moeten wij geloven in de Here Jezus Christus. Wij moeten weten van de ware en levende God; wij moeten ons bekeren van gedane zonden, verkeerde opvattingen overwinnen. Wij moeten onszelf voor God vernederen en verbonden met Hem sluiten, en deze verbonden gehoorzaam zijn.

President George Albert Smith, een van onze vroegere presidenten en een man waarin geen bedrog was, gebruikte woorden met de volgende strekking: Wij vragen onze niet-leden-vrienden niet iets te verzaken dat waar is in hun kerken of in hun leven, doch we zouden graag willen dat ze aan het goede dat ze reeds hebben de eeuwige waarheden van het evangelie toevoegen. Als ze dat willen doen, zullen ze een vreugde en geluk hebben die alles overtreft wat ze tot nu toe gehad hebben. (Zie *Sharing the Gospel with Others*, schrijver Preston Nibley, uitgegeven door de Deseret Book Co., Salt Lake City, 1948, blz. 12-13.)

Het evangelie van Christus omvat alle waarheid, voor het blote oog zichtbaar of onzichtbaar. Het is voor alle mensen mogelijk zich van hun zonden te bekeren, tenzij ze onvergeeflijke zonden hebben bedreven. Ze kunnen de zegeningen van een rechtvaardig leven ontvangen indien ze slechts het besluit nemen de geboden van de Heer te onderhouden,

indien ze zich willen vernederen en zijn hulp en leiding zoeken.

Ik houd van de gedachte dat de mensen in het algemeen goed willen doen. Ze voelen zich gelukkiger als ze goed doen. Zonde bracht nimmer geluk, ze bouwt een ijzeren gordijn tussen de mens en God. De Heer gaf ons het goede voorbeeld toen Hij zei: „Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun óók aldus” (zie Matteüs 7:12; Lucas 6:31). De Heer heeft ons geen gebod gegeven dat niet goed voor ons is en dat geen bevrediging en blijdschap geeft als wij het opvolgen. Wij hebben de hulp van de Heer nodig, en Hij zal ons die hulp geven als wij deze zoeken en de koers volgen die Hij heeft aangegeven.

Onze jonge zendelingen, die de wereld ingaan om het evangelie te prediken, keren blij huiswaarts omdat ze in dienst van de Heer zijn geweest en getracht hebben het mensdom te zegenen. De Heer was met hen. Zijn Geest leidde hen. Zij hebben rein geleefd; ze zijn niet zoals de vleselijke wereld.

Wij nemen van het avondmaal ter nagedachtenis van het lijden van onze Heer en sluiten het verbond dat wij zijn geboden zullen onderhouden, opdat wij altijd zijn Geest met ons zullen hebben. Zijn Geest zal ons niet zo leiden dat wij iets doen dat verkeerd is, maar zal ons aanmoedigen goed te doen. Door die woorden te volgen en door ons aan die leiding te houden, zullen wij de Heer meer nabij komen. Onze goede daden zullen toenemen en wij zullen het vlees overwinnen. Een man die het gezelschap van de Geest des Heren heeft, is een gelukkig mens. Hij kan thuis de attente en getrouwe patriarch en leider van zijn gezin zijn. Hij is een goede naaste, hij kan zijn naasten ten goede beïnvloeden. De lofzangen, die wij zingen, hebben een goede invloed op ons. De liederen van het Tabernakelkoor hebben een geloof-

stimulerende en culturele invloed op de luisteraars. De geest waarmee het koor de woorden en melodieën van onze lofzangen en van composities van andere geïnspireerde mensen zingt, wekt in hen, die luisteren of meedoen, het verlangen op de Heer te dienen. De geïnspireerde lofzangen die wij in onze vergaderingen zingen zijn gebeden en liederen van verheuging voor onze Heer. De mensen roepen „vrede, vrede” maar er is geen vrede. Wij leven in een tijd dat de harten der mensen beproefd worden. Wij hoeven niet te vrezen als wij aan de zijde van de Heer staan. Het is niet verstandig als wij de dag van voorbereiding uitstellen en denken dat de Heer zijn komst vertraagt. Het is waar dat wij de dag en het uur, de maand en het jaar niet weten, maar wij herkennen de tekenen die Hij ons als indicatie van die op handen zijnde grote gebeurtenis heeft gegeven.

Hoe kunnen wij ons op die dag voorbereiden? Wij moeten de geboden van de Heer onderhouden, wij moeten voor een goede zaak werkzaam zijn.

Wij moeten er naar streven veel gerechtigheid tot stand te brengen. Wij moeten onze medemensen waarschuwen. Wij moeten onze kinderen de ware leer onderwijzen en in de paden der gerechtigheid leiden. De Heer heeft tot zijn volk gezegd: „En na uw getuigenis komen toorn en verontwaardiging op het volk” (LV 88:88!)

Het is ons aangeboren dat wij interessante dingen, soms kostbaar, soms van levensbelang, willen delen met hen die wij liefhebben. Wij hebben het evangelie van de Here Jezus Christus, wat het kostbaarst, het belangrijkste in de wereld is. Wij hebben het evangelie van de Heer lief, wij hebben de kinderen van onze Vader lief - en wij willen het evangelie aan anderen vertellen daar het vreugde en geluk in hun zielen zal brengen. Als

het aanvaard en geleefd wordt, zal het verhoging en verheerlijking in zijn koninkrijk brengen.

Onze kerk, de kerk van Christus, is een kerk die anderen deelgenoot wil maken. Het is onze plicht alles te doen wat in ons vermogen is om de zielen der mensen te redden, ze de kennis van God te brengen en de Heer te helpen zijn grote doeleinden tot stand te brengen. De toepassing van de leringen van de Meester zoals deze in zijn evangelie vervat, is het enige dat de wereld kan redden. De mens heeft de geestelijke fasen van het leven meer nodig dan de materiële of stoffelijke als hij gelukkig wil zijn. De beginselen van het evangelie werden gegeven voor het absolute doel om de mens vreugde en geluk te brengen

in dit leven, en eeuwige vreugde in het hiernamaals.

Waarom zij wij er zo in geïnteresseerd onze medemensen te beïnvloeden om God te dienen en zijn geboden te onderhouden? Ze zijn Gods kinderen, ze zijn onze broeders en zusters.

Wijlen Dr. James E. Talmage, een lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft ons deze inspirerende gedachte gegeven: „Wat is de mens in deze onbegrensde omgeving van verheven pracht? Ik antwoord u: Nu nog met de mogelijkheid in zich, later, in werkelijkheid, is hij groter, grootser, kostbaarder in het oog van God dan alle planeten, zonnen en het luchtruim. Voor hem werden zij geschapen. Zij zijn het werk van Gods handen; de mens is zijn zoon.

De mens is in deze wereld over enkele dingen heerschappij gegeven; het is zijn voorrecht suprematie te verwerven over veel dingen.

„... Onbegrijpelijk groot is de schepping van aarde en ruimte, zij zijn tot stand gebracht als middelen voor een doel, nodig voor de verwezenlijking van het verheven doel. Dit wordt aldus verkondigd in deze woorden van de Schepper:

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39) („The Earth to Be Redeemed,” *Sunday Night Talks by Radio*, Deseret News Press, Salt Lake City 1931, blz. 357-358.)

Denk aan de grote tragedie, de verschrikkelijke verantwoordelijkheid die de mens op zich laadt als hij zo lichtvaardig, wat soms het geval is, menselijk leven vernietigt. De straf is eeuwig.

Charles Kingsley heeft gezegd: „Niets dat de mens ooit verzint zal hem verlossen van de universele noodzaak even goed te zijn als God is; even rechtvaardig te zijn als God is; en even heilig te zijn als God is.”

Zonder enige inspanning van ons heeft de Heiland het door zijn grote zoenoffer, door zijn grote liefde en barmhartigheid voor ons, voor alle mensen, mogelijk gemaakt uit het graf op te staan. Op deze wijze opende Hij de deur naar de onsterfelijkheid voor het gehele mensdom. Als Hij niet zijn leven voor onze zaligheid had gegeven, zou de dood absoluut een verschrikkelijke prikkel geweest zijn, en het graf zou de afschuwelijke overwinning hebben behaald. De mens zou beroofd zijn van de zegen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven.

Maar wat denkt u van het eeuwige leven? Men zou het standpunt in kunnen nemen dat onsterfelijkheid en eeuwig

leven synoniemen zijn. Het is waar dat de onsterfelijkheid een onderdeel is van het eeuwige leven. Doch als wij het eeuwige leven in de ware zin willen hebben, moeten wij het evangelie van Jezus Christus gehoorzamen, het plan van leven en zaligheid dat Hij heeft geopenbaard. Alleen door dit kunnen wij de beloning verwerven van verhoging en eeuwig leven in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader, in zijn celestiaal koninkrijk.

De beloning voor goed doen is vreugde en geluk in dit leven en eeuwig leven in het hiernamaals. Goed doen is de geboden onderhouden die de Heer ons heeft gegeven. Het evangelie is de ware levensweg, de leer van onze Heer en Heiland, het licht der wereld. Dat wat het tegengestelde daarvan is, is duisternis en berouw.

Ik getuig, dat dit het werk van de Heer is, dat het evangelie van Jezus Christus op aarde hersteld werd met sleutelen, machten en gezag, dat het het werk en de heerlijkheid van de Heer is om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Wat wil de Heiland dat ik doe?

Broeder Derek A. Cuthbert

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Een nieuwe algemene autoriteit geeft zijn getuigenis van het herstelde evangelie.

Geliefde broeders en zusters, mijn hart is op het moment boordevol, dat zult u wel begrijpen - vol liefde en dankbaarheid. Op dit moment wil ik u van ganser harte bedanken voor de ondersteunende kracht van uw liefde, geloof en gebeden, bewezen door de opgeheven handen.

Wij zijn zo dankbaar dat wij het evangelie hebben. We dienen op het moment in het zendingsveld en hebben het gevoel dat wij enigszins het grote werk terugbetalen dat vele jaren geleden door een paar jonge zendelingen werd gedaan. In het najaar van 1950 kwamen ze naar ons huis, klopten op de deur, en openden de ogen van ons verstand voor de volheid van het evangelie.

Ik heb veel zendelingen hun waardering horen uitspreken voor hun collega's, en ik wil hier graag mijn waardering uitspreken voor mijn fijne collega in het zendingswerk die tevens mijn eeuwige collega is - de toegewijde moeder en vrouw die altijd het pad voor mij heeft geëffend om de Heer te kunenen dienen. Ik ben dankbaar voor onze fijne kinderen. Enkelen van hen hebben nu zelf een gezin. Ze zijn in de kerk opgegroeid en in

de tempel getrouwd - en dit alles omdat zendelingen op onze deur klopten. Ik weet dat wij door de heilige tempelverordeningen eeuwig bij elkaar kunnen en zullen zijn.

Wat een grote zegen komt tot ons als wij het evangelie horen en aanvaarden! Ik bid ernstig dat iedereen, alle mensen, naar de zendelingen zullen willen luisteren - dat zij die lid van de kerk zijn naar de zendelingen willen luisteren wanneer deze bij hen thuis hun vrienden onderwijzen, dat allen die het evangelie nog niet hebben aanvaard, hun harten voor de boodschap van het evangelie zullen openen.

De volheid van het evangelie van Jezus Christus is in de laatste dagen hersteld. Ik weet dat het waar is. Het heeft ons zo gelukkig gemaakt. Wij hebben geleerd onze gebeden inhoud te geven; we hebben geleerd in gezinsverband te bidden; we hebben geleerd als man en vrouw te bidden; we hebben geleerd in het verborgene te bidden, ons hart voor de Heer uit te storten en leiding te ontvangen. Wat zijn wij dankbaar voor deze eeuwige zegeningen!

Wat ben ik dankbaar voor de liefhebbende Vader in de hemel die zijn Eniggeboren Zoon, Jezus Christus, in de wereld zond om ons naar Hem terug te

brenge en ons te leiden. Ik getuig dat de Here Jezus Christus leeft. Hij leefde in de sterfelijkheid en gaf ons het volmaakte voorbeeld. Hij toonde ons hoe wij moeten leven, en wij kunnen altijd zeggen (en ik doe dat inderdaad elke dag): „Wat wil de Heiland dat ik doe? Wat zou de Heiland doen?” Hij verlost ons, bracht het verheven offer en de oneindige verzoening tot stand die alleen de Zoon Gods teweeg kon brengen. Ik weet dat Hij leeft en dat Hij zijn evangelie in z'n volheid herstelde in deze laatste dagen. Hij heeft zijn kerk hersteld. Hij heeft de verlossende verordeningen opnieuw ingesteld. Hij heeft andermaal de macht van het priesterschap hersteld zodat de mens zich kan voorbereiden op zijn glorierijke wederkomst. Ik weet dat Hij heden spreekt en zijn wil bekend maakt bij monde van een machtige profeet, president Spencer W.

Kimball. Zijn geloof en werken zijn groots, zelfs wonderbaarlijk en openen de deuren van natïen. Wij bidden voor hem en wij bidden dat de deuren van de natïen ontsloten zullen worden.

Wij bidden dat de zendelingen succes zullen hebben en zijn zo dankbaar dat wij mee mogen helpen in dit prachtige werk der laatste dagen. We houden erg veel van zuster Kimball en bidden voor haar, de fijne, eeuwige gezellin van de profeet van God.

Wij zijn dankbaar dat wij deze fijne mensen hier kunnen liefhebben en steunen. Wij voelen de kracht van hun steun en zijn er dankbaar voor. Mijn beker vloeit over terwijl ik mijzelf en mijn gezin opnieuw aan de Heer wijd, om Hem al de dagen van ons leven te dienen en zijn profeet te volgen. In de heilige naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Alles wat ons dierbaar is

Broeder Robert L. Backman

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

„Alles wat mij dierbaar is en wat ik liefheb, kan ik terugbrengen op mijn lidmaatschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Toen ik drie maanden was zorgde de ring Salt Lake voor een groots schouwspel hier in dit tabernakel. Mijn lieve moeder was Maria, de moeder van Jezus, en mij viel de eer te beurt om het Christuskind te zijn. Ik weet dat ik me toen meer op mijn gemak heb gevoeld dan nu, waarschijnlijk omdat ik niet behoefde te spreken. Maar vanaf die tijd tot nu toe, broeders en zusters, heb ik gevoeld dat de hand des Heren mij leidde en beschermde, mij soms voor mijzelf beschermde.

Ik heb zulke heerlijke ondervindingen gehad toen ik opgroeide tot volwassenheid. Telkens als ik er een had, vroeg ik mezelf af: „Waarom ik? Waarom heeft de Heer mij zulke rijke kansen gegeven om te groeien en te ontwikkelen?” Ik dank Hem uit de grond van mijn hart voor het rijke leven, het geluk dat ik gekend heb.

Het lijkt wel of ik mijn gehele leven werd omgeven door mensen die mij opbouwden en er de oorzaak van waren dat ik beter was dan ik ben. Soms hebben ook zij mij voor mijzelf beschermd; mijn

edele ouders, die mij vanaf de wieg leerden welke dingen ik voorrang moest geven in mijn leven daar zij altijd eerst de Heer zochten; een lieve, trouwe vrouw die mij in iedere roeping die ik gehad heb, steunde, zeven knappe dochters, die vinden dat ik de president van de kerk behoorde te zijn; hun fijne mannen die de verbonden trouw zijn die zij in het huis des Heren hebben gesloten; en heerlijke kleinkinderen, die de vreugde van mijn leven zijn.

President Benson vermeldde in ons seminarie van afgelopen vrijdag het feit dat de hoogste eer die ons te beurt kan vallen, is leden te zijn van Gods kerk, en dat ben ik; te weten dat Christus onze Heiland is, waarvan ik tot u getuig dat ik het weet; zijn heilig priesterschap te bezitten, dat doe ik; en tot een eeuwige familie te behoren, ook dat doe ik. Ik ben meer gezegend dan anderen, en ik ben zo dankbaar voor deze heilige roeping die ik heb ontvangen.

Ik wil tot een ieder van u zeggen, mijn geliefde broeders en zusters, dat elke zegen die ik in mijn leven ontvangen heb, alles wat mij dierbaar is en wat ik lief heb, kan ik terugbrengen op mijn lidmaatschap van De Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; op mijn liefde voor de Heer, op het getuigenis dat ik heb van dit evangelie van God, en op mijn reacties op de kansen om te dienen.

Ik verheug mij er nu op dat ik in de gelegenheid ben mijn gehele leven aan dit werk te wijden, en zonder enig voorbehoud leg ik alles wat ik heb aan zijn voeten. President Kimball en broeders, mijn lieve vrouw en ik zijn bereid daar te gaan waarheen u ons zendt en te doen wat u ons vraagt. Ik bid alleen dat wij de instrumenten in de handen van de

Heer mogen zijn die u kunnen helpen, dierbare broeders, in uw ontzagwekkende taak het koninkrijk van God op te bouwen; zijn volk te heiligen, en de weg voor te bereiden op de komst van Christus, in al zijn heerlijkheid. Hij zal de teugels van het bewind overnemen en Satan zal gebonden worden, en iedere knie zal zich buigen, en iedere tong zal belijden dat Hij de Heiland der wereld is. Hij zal voor eeuwig regeren. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Reacties op de oproep

Broeder Rex C. Reeve

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

„Mijn hart is vol, mijn geest onderworpen, mijn ziel vervuld van dankbaarheid.”

Mijn hart is zo vol dat het overloopt. Mijn geest is onderworpen en mijn ziel is vervuld van dankbaarheid. Jaren geleden ben ik ondersteund als jonge bisschop. Ik had toen sterk het gevoel dat de kans om te dienen niet was gekomen door iets dat ik zelf had gedaan, maar dat ik reisde op het kaartje dat een ander had betaald. Dat gevoel heb ik vandaag ook weer heel sterk. Velen zijn mij voorgegaan en hebben hun leven gegeven opdat dit koninkrijk gevestigd kon worden.

Ik ben mijn lieve moeder zeer dankbaar. Ik ben dankbaar voor mijn geweldige vader en het spijt mij dat hij thans niet in staat is de grote kans te beseffen die mij gegeven wordt. Ik ben ook dankbaar voor mijn uitverkoren vrouw. In haar tegenwoordigheid wil ik altijd beter zijn. Ik ben dankbaar voor zeven lieve kinderen, en voor de vijf fijne schoonzons en schoondochters, alsmede voor de vele kleinkinderen. Ik ben zo dankbaar dat ze mij altijd hebben gesteund.

Nu wil ik alleen nog zeggen dat ik een menigte mensen dankbaar ben - medewerkers, de leiders van de kerk (die ik vele jaren lang heb gadegeslagen en

bewonderd en waar ik naar heb geluisterd), en ook de fijne leden van de kerk. Ik ben ook dankbaar dat ik lid ben van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Met iedere vezel van mijn lichaam weet ik dat God leeft. Ik weet dat Hij spreekt. Ik weet dat Hij luistert. Ik weet dat Hij van ons houdt. Ik ben dankbaar dat ik in de gelegenheid ben in het zendingsveld te arbeiden. Indien er geen andere bewijzen zouden zijn dat de kerk van Jezus Christus waar is, is datgene wat plaatsvindt in het leven van de jongemannen en de fijne nieuwe leden van de kerk voldoende getuigenis voor mij om te weten dat dit de waarheid is.

Ik heb mezelf beloofd - beloof de Heer opnieuw - alles te geven wat ik heb. En hier, voor u, beloof ik alles te doen dat mij door deze grote mannen die ik liefheb, gevraagd wordt te doen. Ons leven is dertig jaar lang door president Kimball gezegend. Hij is een reus geweest in ons leven en hij houdt van ons. Ik kan nu uw liefde voelen, ik kan de liefde van de mensen voelen en ik ben zo dankbaar voor die liefde. Als zendelingen weten wij wat het betekent dat drieëneenhalf miljoen mensen voor ons bidden, en ik ben er zo dankbaar voor. Nu laat ik mijn getuigenis bij u achter dat God leeft en beloof u dat ik alles zal doen wat ik kan zolang als ik adem heb, en ook daarna. In de naam van Jezus Christus, de Heer, amen.

De wederkomst van Christus

Broeder LeGrand Richards
Lid van de Raad der Twaalf

„Profetie is de zekerste weg om te weten wat er zal gebeuren . . . alles is er, als wij het maar begrijpen.”

Gaarne heet ik met u deze nieuwe algemene autoriteiten hartelijk welkom. Mijn grote wens en verlangen voor hen is dat zij evenveel vreugde en geluk zullen verwerven door hun werk als ik in deze veertig jaar heb gehad sinds ik werd ondersteund als een van de algemene autoriteiten van de kerk.

Vandaag wil ik gaarne tot u spreken over het feit dat een week geleden de gehele christelijke wereld een van de grootste, zo niet de grootste gebeurtenis herdacht die in deze wereld heeft plaatsgehad sinds de grondlegging daarvan. De opstanding van Jezus Christus, de Zoon van de levende God. Het is niet verwonderlijk dat de apostelen, nadat ze gezien hadden dat Hij werd gekruisigd en in het graf gelegd, het gevoel hadden dat de vrouwen ijdele taal spraken toen ze kwamen vertellen dat Hij uit de dood was opgestaan. Toen Jezus, na zijn opstanding, met twee van zijn discipelen op de weg naar Emmaüs liep, (en er wordt ons verteld dat hun ogen bevangen waren „zodat zij Hem niet herkennen,” (Lucas 24:16) hoorde Hij wat zij te vertellen hadden over Hem, zijn leven en de kruisiging. Hij beseftte dat zij niet alles

begrepen wat de profeten aangaande Hem hadden gezegd. Daarom zei Hij: „O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben!” (Lucas 24:25.) Hij begon met Mozes en de profeten en toonde hen hoe in alle dingen de profeten van Hem hadden getuigd, en dat zelfs tot in de kleinste details, zelfs dat tijdens de kruisiging het lot werd geworpen om zijn kleren te verdelen.

En Petrus zei:

„En wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wel, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten.

Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat; want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de Heiligen Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken” (2 Petrus 1:19-21).

Welnu, als profetie de zekerste weg is om te weten wat er zal gebeuren - en Jesaja heeft gezegd dat de Heer vanaf het begin het einde heeft verkondigd (zie Jesaja 46:10) - is alles er, als wij het maar begrijpen. Daarom denk ik dat indien Jezus een dergelijk oordeel aankondigde voor hen die de Schriften aangaande zijn eerste komst niet begrijpen, hoe zal Hij

dan over ons en de wereld denken indien wij de waarde niet erkennen van de woorden van de heilige profeten die betrekking hebben op zijn tweede komst? En daarom wil ik graag een of twee dingen noemen die de profeten hebben voorzgd.

Ik denk in de eerste plaats aan de woorden van Petrus op de dag na Pinksteren, toen hij tot de mensen sprak die Christus ter dood hadden gebracht. Hij zei:

„Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij de Christus, die u van te voren bestemd was, Jezus zende;

Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher” (Handelingen 3:19-21).

Dit is de enige kerk, daar ben ik zeker van, die in deze herstelling van alle dingen gelooft waarvan de heilige profeten hebben gesproken. Andere kerken geloven in de reformatie, maar dat is slechts mensenwijsheid. De herstelling komt van God, de eeuwige Vader. Daarom kunnen wij niet naar de wederkomst van de Heiland uitkijken zonder dat er een herstelling aller dingen is, en dat is de boodschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik zou nu willen verwijzen naar de profetieën van een van de heilige profeten - er is geen tijd om meer dan dit te bespreken - en ik koos voor mijn toespraak van vandaag de tekenen die aan zijn wederkomst voorafgaan, overeenkomstig de woorden van de profeet Maleachi, de laatste profeet in het Oude Testament.

De Heer spreekt bij monde van Maleachi en zegt dat Hij zijn bood-

schapper zal zenden om de weg voor te bereiden voor zijn komst, en dat Hij onverwachts naar zijn tempel zou komen. Maar wie zou de dag van zijn komst verdragen, daar Hij zou zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers? (Zie Mal. 3:1-2.) Het is duidelijk dat dit geen betrekking had op zijn eerste komst. Maar er wordt ons verteld dat als Hij komt met grote macht en heerlijkheid, met al de heilige engelen, de goddelozen tot de bergen zullen roepen: „Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem” (Openbaring 6:16).

U zult zich ook herinneren dat Jezus tegen zijn discipelen heeft gezegd dat de tempel afgebroken zou worden en dat er geen steen op de ander zou blijven staan. Zij vroegen: „Zeg ons wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?” (Matteüs 24:3). Jezus zei dat ze zouden horen van oorlogen en geruchten van oorlogen, hongersnoden en aardbevingen, en dat koninkrijk tegen koninkrijk op zou staan. „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn” (Matteüs 24:14).

Hij vertelde ze dat het zou zijn als in de dagen van Noach bij de komst van de Zoon des Mensen. Ze zouden eten en drinken en vrolijk zijn en zeggen dat de Heer zijn komst vertraagt, en dan zal Hij komen als een dief in de nacht. Hij zei ook dat er twee mannen op het veld zouden zijn, dat de één zou worden aangenomen en de ander zou worden achtergelaten. Twee vrouwen zullen aan het malen zijn met de molen, één zal aangenomen worden, en de ander zou achtergelaten worden (zie Matteüs 24:37-41). Dit alles heeft de Heer gezegd om de tekenen aan te duiden die aan zijn wederkomst voorafgaan.

Maleachi zag de boodschapper die gezonden zou worden en als de Heer een boodschapper zendt, kan die boodschapper niets anders zijn dan een profeet. Jezus getuigde van Johannes de Doper die als boodschapper werd gezonden om de weg voor te bereiden voor zijn komst in het midden des tijds. Hij zei dat er in Israël geen grotere profeet dan Johannes de Doper was (zie Lucas 7:28). De profeet Amos zei: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten” (Amos 3:7). Hoe zouden dan alle dingen weder opgericht kunnen worden zoals Petrus zei, van alle heilige profeten, van oudsher, tenzij er een profeet is die een dergelijke wederoprichting kan ontvangen? En die profeet was niemand anders dan Joseph Smith, die onder leiding, onder Gods leiding, en onder het gezag van de Vader en de Zoon, deze grote kerk oprichtte, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Het tweede dat Maleachi zei in verband met de voorbereiding op de komst van de Heiland in de laatste dagen, was dat het gehele huis van Israëls van Hem was afgeweken, en zij wilden weten hoe. Hij wees erop dat dit was in het betalen van de tienden en vastengaven. Hij zei: „Toch berooft gij Mij, gij volk in zijn geheel. Breng de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmede of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgiet” (zie Maleachi 3:8-10). Wat een uitnodiging! De Heer nodigde Israël in de laatste dagen uit, als voorbereiding op zijn komst, tot Hem terug te keren door hun tienden en vastengaven te betalen! Daarna ging Hij nog een beetje verder en zei dat Hij de afvreter zou dreigen om hunnentwil, dat hun oogsten niet voor de tijd zouden verder-

ven en dat alle volken hen gelukkig zouden prijzen (zie Maleachi 3:11-12). Wij zijn een gezegend volk. De Heer heeft ons gezegend. Nadat onze pioniers 1600 kilometer van de beschaving waren verdreven, kwamen ze hier in de wildernis terecht. Jesaja zag dat de Heer er voor zou zorgen dat de wildernis zou bloeien als een roos. (zie Jesaja 35:1). Hij zag rivieren door de woestijn stromen en van de hoge plaatsen neerkomen, zodat het land vruchtbaar werd (zie Jesaja 41:18). En waarom? Opdat de heiligen, als ze hier vergaderd waren, zijn beloften konden vervullen. Want als dit evangelie dat Jezus noemt, in de gehele wereld gepredikt moet worden, moet dit door zijn kinderen worden gedaan. En sinds die tijd zijn er honderdduizenden zendingen van onze kerk over de gehele wereld gegaan - op het moment ongeveer 25.000 - om de herstelling van het evangelie te verkondigen als een van de stappen van de voorbereiding op de terugkeer van de Heiland. Want Hij heeft gezegd dat het in de gehele wereld moet worden gepredikt.

En er waren nog zoveel andere dingen die gedaan moesten worden voor de wederopbouw van het koninkrijk van God op aarde die geld vereisen, evenals het bouwen van plaatsen voor erediensten. Deze prachtige gebouwen, die u in deze stad ziet. Dit alles omdat de Heer zijn volk waarlijk heeft gezegend. En dan de heilige tempelgebouwen, ook die waarvoor de plannen uitgewerkt worden op het tekenbord. In totaal zullen het er volgens mij nu twintig zijn. Wij zijn het enige tempelbouwende volk op aarde - als de wereld ze zou bouwen, zouden ze niet weten wat er mee gedaan moest worden!

Dat voert ons tot nog iets anders dat Maleachi heeft gezegd. Hij zei:

„Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat

de grote en geduchte dag des Heren komt.

Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet komen en het land treffe met den ban" (Maleachi 4:5-6.)

Denk u eens in wat Maleachi zag toen hij de komst van Elia zag. Wat een gevolgen zijn er aan zijn komst verbonden want de Heer zei dat de ganse aarde bij zijn komst de kans loopt te worden verwoest (zie LV 2:3). Ik ben ervan overtuigd dat niemand op deze aarde buiten onze kerk, u kan vertellen wat de boodschap van Elia was. Wij zouden het ook niet geweten hebben, maar weten het doordat Elia op 3 april 1836 in de tempel te Kirtland aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verscheen. Het gevolg hiervan, en van de sleutelen van de bedeling die Elia bracht, is dat wij al deze heilige tempelen hebben gebouwd. Wij begrijpen de waarde van genealogisch werk, daarom hebben we hier in deze stad een genealogische bibliotheek gebouwd, en de grote kluizen in de bergen, op zichzelf een wonder. Ze vinden in de gehele wereld hun weerga niet. En dit alles is gedaan ter vervulling van de zending van Elia, opdat de Heer bij zijn komst de

gehele aarde niet met een vloek zou slaan.

Wij worden aangeraden de Schriften te bestuderen, oude geschriften en geschriften van deze tijd, en te vernemen wat de profeten hebben gezegd. Denk aan de woorden van Petrus, dat wij het profetische woord hebben dat vaster is, en dat wij er goed aan doen er acht op te slaan. Ik wil u hier mijn getuigenis geven dat dit het werk van God, de eeuwige Vader, is.

Daar ik hier sta als een apostel van de Here Jezus Christus, getuig ik tot u dat de profetieën van Maleachi die ik genoemd heb, vervuld zijn in de herstelling van het evangelie, door de handen van de profeet Joseph Smith en de heilige profeten die hem zijn opgevolgd en aan het hoofd van deze kerk stonden, tot en met onze huidige profeet, president Spencer W. Kimball. Ik eer hem met geheel mijn hart evenals al mijn broeders die algemene autoriteiten zijn. Ik laat dit getuigenis bij u achter en bid dat God ons de kracht en het geloof moge geven om ons deel te doen in de voorbereiding van zijn koninkrijk. In de naam van de Here, Jezus Christus. Amen.

Luister naar de profeten

President Spencer W. Kimball

„Laten wij aannemen dat de raad die werd gegeven op ons, op mij, van toepassing is. Laten wij luisteren . . . alsof ons eeuwig leven ervan afhangt, want dat doet het!”

Geliefde broeders en zusters, was dat geen blij moment toen ons toegestaan werd hier vandaag te zijn en dat prachtige getuigenis van broeder LeGrand Richards te horen? en de vier nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig, die hun gehele hart uitstortten in de ogenblikken die zij hadden? en al die andere broederen te horen die van hun rijke leven hebben gegeven?

Allereerst wil ik hulde brengen aan het door God geïnspireerde jeugdwerk van de kerk. Het is precies honderd jaar geleden dat bisschop Hess, met toestemming van het Eerste Presidium, Aurelia Spencer Rogers riep om het eerste jeugdwerk in Farmington, Utah, te organiseren. Vanuit dat bescheiden begin heeft zich een wereldorganisatie ontwikkeld die miljoenen mensen heeft beïnvloed. Ik ben ervan overtuigd dat er binnen het bereik van mijn stem geen lid is wier leven niet ten goede werd beïnvloed door de lessen van toegewijde ambtenaressen en leraressen van deze organisatie. De vorige maand heb ik honderden en nog eens honderden verjaarskaarten ontvangen. Veel van deze waren door de kinderen van het jeugdwerk zelf gemaakt. Het zijn de nederige

leidsters van het jeugdwerk die door hun lessen en voorbeeld in de harten en het verstand van deze fijne kinderen, in hun gevoelige jaren dat zij gevormd worden, de liefde voor de Heiland, de kerk en zijn leiders, inprenten.

Het jeugdwerk helpt jongens en meisjes zich voor te bereiden op hun grote taken in de toekomst, als zij moeders en vaders, burgers van Zion zullen zijn. Alles wat op het jeugdwerk wordt onderwezen is deugdelijk, liefelijk, eervol en prijzenswaardig. Moge de Heer het jeugdwerk van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voortdurend zegenen en versnellen, samen met al de andere organisaties die werk doen, dat hiermee kan worden vergeleken.

Ik herinner me nog dat ik als jongen met mijn vader uit Arizona naar dit tabernakel kwam om de algemene conferentie bij te wonen. Ik was er opgewonden van dat ik al de broederen hoorde spreken. Ik heb president Joseph F. Smith gehoord en allen die hem tot nu toe zijn opgevolgd. Hun uitspraken ontroerden mij en ik heb hun waarschuwingen ernstig genomen, zelfs als jongeman. Deze mannen zijn de profeten van God, evenals de profeten in het Boek van Mormon en de Bijbel. Ik kan me niet herinneren ooit het gevoel te hebben gehad dat deze mannen niet frank en vrij spraken of dat op hun raad geen acht werd geslagen.

In de loop der eeuwen zijn er verschillende excuses gebruikt om deze goddelijke boodschappers af te wijzen. Er was verloochening omdat de profeet van een duistere plaats kwam. „Kan uit Nazaret iets goeds komen?” (Johannes 1:46.) Jezus werd ook begroet met de vraag: „Is dit niet de zoon van de timmerman?” (Matteüs 13:55.) De snelste methode om de heilige profeten te verwerpen was een voorwendsel zoeken, op de een of andere manier, het kon vals of absurd zijn, om de man te verwerpen, zodat ook zijn boodschap kon worden verworpen. Profeten die geen goede sprekers waren, doch zwaar van mond en zwaar van tong waren, werden als niets beschouwd. In plaats dat ze op de boodschap van Paulus reageerden, zagen ze zijn zwakke gestalte en vonden ze zijn woorden verachtelijk. Misschien beoordeelden ze Paulus naar de klank van zijn stem of naar zijn wijze van spreken, niet naar de waarheden die door hem werden uitgesproken.

Wij vragen ons af hoe dikwijls toehoorders eerst de profeten verwierpen omdat zij ze verachtten, en de profeten ten slotte nog meer verachtten omdat zij ze verwierpen. Waarom zou het verslag van de verwerping anders zo volledig zijn? De wereldse zorgen zijn zo talrijk en verwarrend dat zelfs goede mensen van het volgen van de waarheid worden afgeleid omdat ze te veel om de dingen der wereld geven, evenals de jongeman die vanaf zijn jeugd alle geboden had onderhouden. Het laatste dat Jezus vroeg kon hij echter niet doen: „Verkoop uw bezit en geef het aan de armen” (Lucas 18:22). Wij lezen dat hij bedroefd heenging, want hij bezat vele goederen.

Soms zetten de mensen hun harten zo zeer op de dingen en de eer der wereld dat zij de les niet kunnen leren die zij het meest nodig hebben. Eenvoudige waar-

heden worden dikwijls verworpen in het voordeel van de veel minder eisende filosofieën der mensen, en dit is nog weer een andere oorzaak dat de profeten worden verworpen.

Doch hoewel er verschillende excuses voor deze verwerping zijn, is er een bepaalde oorzaak voor dit verdrietige verslag. Er mag niet aan worden voorbijgegaan. De wereldse zorgen, de eer der wereld en achter het doel kijken, worden bepaald door enkelen met overredingskracht die veronderstellen namens allen te spreken. Paulus had het moeilijk omdat er onder de Joden geen leiders waren, die er zich om bekommerden. Jezus werd gezien als een struikelblok en onder de Grieken werd het christendom als een dwaasheid beschouwd.

De heilige profeten hebben niet alleen geweigerd de verkeerde neigingen van de mensen te volgen, maar hebben op deze fouten gewezen. Geen wonder dat de reactie op de profeten niet altijd uit onverschilligheid was. De profeten werden zo dikwijls verworpen omdat zij eerst de verkeerde wegen van hun eigen maatschappij verwierpen.

Deze excuses voor het verwerpen van de profeten zijn armzalige excuses. De moeilijkheid met het gebruiken van duisternis als een bewijs van echtheid, is dat God zo dikwijls verkozen heeft zijn werk uit de duisternis en uit het verborgene te voorschijn te brengen. Hij heeft zelfs gezegd dat het zo zou zijn. (zie LV 1:30). Het christendom is niet van Rome naar Galilea gegaan, het was andersom. In onze dagen gaat de route van Palmyra naar Parijs, niet andersom. Alleen omdat iets in ons midden is wil nog niet zeggen dat wij in het midden ervan geweest zijn. Wij kunnen dagelijks langs een museum of kunstgalerij rijden zonder te weten wat er in is.

De moeilijkheid met het verwerpen

omdat men persoonlijk met de profeten bekend is, komt omdat de profeten altijd de zoon of buurman van iemand zijn. Zij zijn midden uit het volk gekozen, niet getransporteerd van een andere planeet, dat zou veel dramatischer zijn!

David was de jongste van acht zonen. Zijn oudste broer ergerde zich aan de aanmatiging van David dat hij aan het front was waar Goliath de legers van Israël hoonde. Zij die zo verontwaardigd waren over David misten de zuiverheid van Davids verontwaardiging voor Goliath, want de reus tartte de legers van de levende God (zie Samuël 17 :28-32). David was een jongen uit de buurt en werd genegeerd - totdat hij niet langer genegeerd kon worden. Het probleem met de verwerping van de profeten omdat het hen aan prestige ontbrak, is iets waarvoor Paulus die iets van verwerping afwist, ons waarschuwde toen hij over het werk van God zei: „Ziet slechts, broeders wat gij waart, toen gij geroepen werd; niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken” (1 Kor. 1:28).

De Heer heeft er in talrijke teksten op gewezen dat Hij zijn werk zal volbrengen door middel van hen die de wereld als zwak en verwerpelijk beschouwt. De verwerping van alle heilige profeten komt omdat de harten der mensen verhard zijn, daar de mensen door hun eigen maatschappij gevormd worden. Zelfs als de verharding plotseling is, kan ze zeer doordringend zijn. Wie heeft bijvoorbeeld twintig jaar geleden kunnen voorzien dat in onze huidige maatschappij abortus zo massaal zou worden toegepast? Evenals alle ziekelijke leerstellingen van de duivel, behaagt de uitoefening het zinnelijke verstand.

Profeten bestrijden het zinnelijke verstand. De heilige profeten worden te dikwijls gekenmerkt als hardvochtig en ijverig om verslagen te maken opdat ze

kunnen zeggen: „Ik heb het u gezegd.” De profeten die ik gekend heb, zijn de meest liefhebbende mannen. Wegens hun liefde en onkreukbaarheid kunnen zij de boodschap van de Heer niet veranderen, enkel en alleen opdat het volk zich meer op zijn gemak voelt. Ze zijn te vriendelijk om zo wreed te zijn. Ik ben zo dankbaar dat profeten er niet naar hunkeren populair te zijn.

Als wij herinnerd willen worden aan de wrede werkelijkheid en de gevaren van de plicht die de profeten het hoofd moeten bieden. Jona laat het ons zien in verband met zijn taak in de buitengewoon grote stad Ninevé. Het nam drie dagen om er doorheen te lopen, de afmetingen intimideerden (zie Jona 3:2). Men kan niet van de profeet Ether lezen, die de stad overdag waarschuwde en zich 's nachts in een grot verborg, zonder zich te verwonderen over zijn vermogen om elke dag opnieuw naar die vijandige stad te gaan (zie Ether 13). Wij lezen van Henoch die geroepen werd toen hij nog slechts een knaap was. Hij beschrijft zichzelf als een knaap die de mensen verachtten en die traag van tong was. Toch deed hij liefdevol en barmhartig zijn plicht met verbazingwekkend succes (zie Mozes 6). Ik verbaas mij over het wederzijdse begrip van deze mannen door alle eeuwen, want ook profeten zijn niet immuun voor doornen in het vlees. Zij leren al hun zorgen op de Heer te werpen.

Het getuigenis van de heilige profeten van God is in de Schriften geschreven, maar ze zijn ook dikwijls in het rood (met hun bloed) geschreven omdat deze mensen de profeten van de Heer zijn. Zij helpen ons van den beginne het eind te zien. De profeten waren altijd vrij van het kwaad van hun tijd, vrij om Gods toehoorders te zijn die fraude nog steeds fraude; verduistering, verduistering en overspel, overspel noemen. Als wij deze

algemene conferentie beëindigen, laten wij dan gehoor geven aan wat ons gezegd werd. Laten wij aannemen dat de raad die werd gegeven op *ons*, op mij, van toepassing is. Laten wij luisteren naar hen die wij ondersteunen als profeten en zieners, evenals de andere broeders, alsof ons eeuwig leven ervan afhangt, want dat doet het!

Ik wil nog enkele opmerkingen maken om u enige van mijn zorgen voor ons als volk te laten weten dat in zulke uitdagede tijden leeft. Ik wil nogmaals de nadruk leggen op hoe belangrijk het is de toespraken die op onze algemene conferenties worden gehouden, in de tijdschriften van de kerk te lezen.

Volg alstublieft de raad op die u in het verleden is gegeven en houdt een persoonlijk gedenkboek bij. Zij die een gedenkboek bijhouden zullen de Heer waarschijnlijk meer gedenken in hun dagelijks leven. Gedenkboeken zijn een manier om onze zegeningen te tellen en om voor ons nageslacht een inventarislijst van deze zegeningen na te laten. De lente herinnert ons er ook aan dat wij de tuin moeten verzorgen, zodat wij zelf wat voedsel kunnen produceren en ook bloemen die onze tuin en omgeving verfraaien. Zelfs als de tomaat, die u van eigen grond eet meer kost dan wanneer u ze in de winkel koopt, ze zullen meer bevrediging geven en ons doen denken aan alle oogstwetten die in het leven meedogenloos zijn. Wij oogsten wat wij zaaien. Ook als het stuk grond dat u bebouwt, beplant en waar u van oogst maar klein is, het brengt de mens dicht bij de natuur zoals het geval was met onze eerste ouders.

Hoe kan iemand de verslapping van de traditionele zeden aanschouwen en niet de achteruitgang van het fatsoen bemerken? Als jongen zag ik hoe iedereen, jong en oud, werkte, en hard werkte. We wisten dat wij de woestijn van Arizona

temden. Was ik toen verstandiger geweest, dan had ik beseft dat wij ook onszelf temden. De eerlijke grond ont-doen van het wilde gewas, de woestijnen temmen, rivieren kanaliseren, neemt de wildernis uit de omgeving der mensen weg, maar ook uit hemzelf. De minachting voor werk die bij sommigen van deze tijd aanwezig is kan het signaal zijn van de terugkeer van de hardheid en wildheid - misschien niet in ons landschap maar in sommige mensen. De waardigheid en zelfachting die door eerlijk werk tot stand worden gebracht zijn essentieel voor geluk. Het is zo gemakkelijk van ontspanning over te gaan tot luiheid.

Hoe kan iemand het aanzien dat zovelen die goede voorbeelden behoorden te zijn, slechte voorbeelden worden en het niet uitschreeuwen? Zij, die het huwelijk bspotten en die reinheid voor het huwelijk en trouw ouderwets vinden, schijnen vastbesloten te zijn zelf een nieuwe mode te vestigen en die op anderen over te brengen. Kunnen ze het grove egoïsme niet zien dat ten slotte tot grote eenzaamheid zal leiden? Kunnen ze niet zien dat zij, die voortgestuwd worden door genoegens, zich steeds verder van vreugde verwijderen? Kunnen ze niet zien dat hun manier van vervulling een leegte voortbrengt waarvan geen voorbijgaand genoegens ze kan verlossen? De wet van oogsten is niet herroepen.

Als het zinnelijke in de mens niet langer onder controle wordt gehouden door een beheerst gezinsleven en ware godsdienst, komt er een lawine van begeerten die een vaart opwekt welke waarlijk beangstigend is. Als er een los trilt en van de heuvel begint te rollen, breekt er ook een ander los, of dat nu toenemende homosexualiteit, corruptie, drugs of abortus is. Elk begon als een begeerte die onder controle moest worden gehouden,

maar die ongehinderd voortging. Aldus brengt ellende een ijzingwekkend monument tot stand.

Verval is veeleisend en dogmatisch, en het is geen vriend van vrijheid. Verval dat opgroeit in de aarde van tolerantie en toegeeflijkheid probeert al spoedig al deze eruit te verdrijven. Daarna bereikt het tenslotte het punt waarvan, zoals een der profeten verkondigde, geen verlossing meer is. In dergelijke tijden spreken de profeten van God zich nog krachtiger uit, doen wat Alma deed die met een zuiver getuigenis opkwam tegen het kwaad van zijn tijd (zie Alma 4:19). Onder die omstandigheden kan met niet minder worden volstaan.

Wij lezen dat in gedeelten van dit land de abortussen de geboorten overtreffen, hoe onwettige geboorten de wettige

overtreffen en we vragen ons af hoe lang de oordelen Gods weerhouden kunnen worden. Wij lezen van hen die zich overgegeven hebben aan de mode van de tijd en samen leven zonder wettig te zijn getrouwd. We vragen ons af waarom dergelijke mensen niet beseffen dat ze hun ware identiteit niet zullen vinden, noch enig echt gevoel zullen hebben ergens toe te behoren terwijl ze de geboden van God met de voeten vertreden. Wij lezen dat een toenemend aantal van onze kinderen door één van de ouders wordt opgevoed en vragen ons andermaal af wat er zal gebeuren als de tijd van oogsten aanvangt. Wat verkeerd is, is verkeerd, en de neigingen maken iets dat afwijkt van Gods wetten niet goed. Wij bemerken de verruwing van de taal en begrijpen hoe Lot zich gevoeld

moet hebben toen hij, volgens de woorden van Petrus, „zwaar te lijden had onder de losbandige wandel dier zedelozen” (zie Petrus 2:7). Wij vragen ons af waarom zij, die ruwe en goddeloze taal gebruiken, ook als ze weigeren Gods wil te doen, geestelijk zo stuntelen dat ze hun vermogen om te communiceren steeds kleiner laten worden. Taal is gelijk muziek, we verheugen ons in haar schoonheid, draagwijdte en kwaliteit van beide, en wij worden vernederd door de herhaling van enkele norske opmerkingen.

In plaats dat men bevrijd wordt van degenen die erbij betrokken zijn, is zonde de erkenning dat men zich onderwerpt aan de massa. Het is een capitulatie voor het zinnelijke in de mens en een verwerping van de vreugde en schoonheid in dit leven en in de komende wereld. Omdat zonde zo verdrietig is, leggen de rechtvaardigen niet de nadruk op de houding „Ik heb het je gezegd” - omdat de rechtvaardigen in hun liefde oprecht wensen dat ze effectiever zouden zijn geweest in het communiceren en getuigen zodat er minder ellende en meer blijdschap in de wereld zou zijn. Geen wonder dat wij die het plan van zaligheid bezitten, de bijzondere aanranding voelen het evangelie met anderen te delen, omdat wij onze naasten liefhebben. Moge God ons helpen met de kansen die wij hebben om zo rechtvaardig te leven dat wij een getuigenis zijn voor de wereld, dat wij nederig, maar recht door zee zullen spreken, effectief en weloverwogen zullen leiden, en altijd het evangelie van Jezus Christus als onze voortdurende gids zullen gebruiken.

Voordat ik ga eindigen wil ik er dit nog aan toevoegen - de vier getuigenissen van deze jonge, nieuwe leiders van de kerk, waren zeer, zeer inspirerend. Toen ik een ieder van ze hoorde zeggen: „Ik heb alles wat ik bezit of heb bezeten op

het altaar gelegd, het ligt daar voor de Heer of zijn dienstknechten om het te identificeren en er een beroep op te doen.” Dat verheugde mij omdat wij weten dat er nog geloof is in de kerk, in Zion, onder de jeugd en onder de jongemensen die in deze kerk opgroeien. Ik zal niet langer spreken maar alleen nog zeggen, de Heer zegene u, broeders en zusters, als u naar uw huizen terugkeert. Vrede zij ulieden. Moge een ieder het huis waar u naar terugkeert, terugvinden als een waar heiligen der laatste dagen thuis waarin het gehele evangelie is. Ik getuig ook van de goddelijkheid van dit grote werk, dat het grootste in de wereld is zoals een van de broederen zei. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De reinen van hart worden

President Spencer W. Kimball

Dit is ons vooruitzicht: „Het eindresultaat van ons werk ... is het bouwen van het Zion der laatste dagen.”

Mijn geliefde broeders en zusters, wat is het heerlijk u hier te zien! De uitstraling van uw gezichten en de mooie dingen van de natuur op dit tempelplein doen mijn hart zwellen van dankbaarheid voor de zegeningen van de Heer. Nu wij in deze conferentie bijeen zijn vergaderd, hoop ik dat de geest van dankbaarheid in alles wat wij doen en zeggen zal doordringen, want waarlijk, het behaagt de Heer hen te zegenen die Hem liefhebben en dienen (zie LV 76 : 5).

Met de hulp van de Heer wil ik graag herinneren aan de verschillende waarheden en plichten die wij als leiders en als volk, nooit mogen vergeten. Na u deze punten nog eens onder de aandacht te hebben gebracht, zal ik spreken over de opbouw van Zion door opoffering en toewijding. Mag ik allereerst de bisschoppen herinneren aan de noodzaak dat zij, die geholpen worden door de welzijnszorg, de gelegenheid zullen krijgen te werken of te dienen, zodat zij daardoor hun waardigheid en onafhankelijkheid kunnen behouden, en zich

blijven verheugen in de heilige Geest terwijl zij baat vinden bij het streven van de welzijnszorg om zichzelf te helpen. We kunnen er niet te dikwijls aan worden herinnerd dat de kerkelijke welzijnszorg in wezen geestelijk is en dat deze geestelijke wortels zouden verschrompelen als wij ooit toestaan dat iets dergelijks als de filosofie van de aalmoes zijn entree zou doen in hulpverlening van onze welzijnszorg. Iedereen die geholpen wordt kan iets doen. Laten wij ons in dit opzicht aan de orde van de kerk houden en ons ervan overtuigen dat zij die ontvangen er iets voor terug doen. Laten wij op onze hoede zijn voor het aanvaarden van wereldse vervangingsmiddelen voor het plan om voor zijn armen te zorgen volgens de methode van de Heer zelf. Als wij horen spreken over de welzijns Hervormingen van de regering en over de ontelbare problemen, laten wij dan denken aan de verbonden die wij hebben gesloten om elkanders lasten te dragen en een ieder te steunen, al naar gelang van zijn behoefte. President Romney, onze crack van de welzijnszorg, gaf goede raad toen hij enige jaren geleden deze uitspraak deed:

„In deze huidige wereld, die gekweld wordt door alternatieven voor het plan van de Heer, moeten wij ons niet laten misleiden door de veronderstelling dat

wij ons kunnen ontdoen van onze plichten tegenover de armen en behoeftigen door de verantwoordelijkheid af te wettelen op een of andere overheids- of particuliere instelling. Alleen door vrijwillig te geven uit overvloedige liefde voor onze naasten, kunnen wij die naastenliefde ontwikkelen die door Mormon wordt gekenmerkt als 'de reine liefde van Christus' (Moroni 7 : 47). Deze moeten wij tot stand brengen willen wij het eeuwig leven verwerven' (*Conference Report* van oktober 1972, blz. 115.)

,De verantwoordelijkheid voor het geestelijk, maatschappelijk, gevoelsmatig, lichamelijk of economisch welzijn van ieder lid rust in de eerste plaats op hemzelf, in de tweede plaats op zijn familie, en in de derde plaats op de kerk. De leden van de kerk werden door de Heer geboden voor zichzelf te zorgen en onafhankelijk te zijn, voorzover dat in hun vermogen is (zie LV 78 : 13-14).

,Geen ware heilige der laatste dagen zal vrijwillig de zorg voor zijn eigen welzijn, of die van zijn gezin, op een ander afwentelen als hij lichamelijk en geestelijk gezond is. Zo lang hij kan, zal hij arbeiden, om zichzelf en zijn gezin te voorzien van de geestelijke en tijdelijke behoeften van het leven, daarbij geïnspireerd door de Heer. (Zie Gen. 3:19, 1 Tim. 5:8 en Philip. 2:12.)

,Geleid door de Geest des Heren en door het toepassen van deze beginselen, kan ieder lid van de Kerk zijn eigen beslissingen nemen als het erom gaat wat voor bijstand te accepteren, van de overheid of anderszins. Op deze manier worden onafhankelijkheid, zelfachting, waardigheid en zelfvertrouwen aangekweekt en de vrije wil behouden.' (Uitspraak van de Presiderende Bisschop, geciteerd in *Ensign*, maart 1978. blz., 20.)

De ondergrond van deze verklaring is het steeds herhaalde onderwerp ,zorg

voor uzelf'. Alle filosofieën, verontschuldigheden of beredeningen zullen ooit de fundamentele behoefte aan onafhankelijkheid kunnen veranderen. Dit is zo omdat:

,Alle waarheid is onafhankelijk in die sfeer, waarin God ze heeft geplaatst,... eveneens alle intelligentie; anders zou er niets bestaan' (LV 93 : 30). De Heer verklaart dat hierin ,de vrije wil van de mens' ligt (zie LV 93 : 31), en dat met deze vrije wil de verantwoordelijkheid voor onszelf komt. Door deze vrije wil kunnen wij glorieus verrijzen of onder veroordeling vallen. Mogen wij individueel en gezamenlijk altijd in staat zijn voor onszelf te zorgen. Dat is onze erfenis en onze plicht.

Het beginsel ,zorgen voor zichzelf' is de grondslag van het kerkprogramma voor de persoonlijke en gezinsparaatheid. Onze vooruitgang in de toepassing van de verschillende facetten van deze persoonlijke en gezinsparaatheid is indrukwekkend.

Toch zijn er nog veel te veel gezinnen die nog niet geluisterd hebben naar de raad om zuinig te leven. Wij hopen dat u allen met de lente voor de deur, het een en ander in uw tuin zult zaaien of poten en deze zomer van de opbrengst zult genieten. Wij hopen dat u hiervan een gezinsaanleggenheid maakt, waarbij iedereen, ook de kleinsten, hun taak hebben. Er valt zoveel te leren en te oogsten van uw tuin, veel meer dan alleen het gewas eraf halen. Wij hopen ook dat u een jaarvoorraad heeft van voedsel, kleding, en als het mogelijk is wat brandstof en spaargeld. Bovendien hopen wij, dat u let op de juiste voeding en gezonde gewoonten, zodat u lichamelijk fit zult zijn en de vele uitdagingen van het leven aan kunt. Wilt u er op toezien dat in uw koor- en ZHV-vergaderingen de beginselen en praktijk-

ken van de persoonlijke en gezinsparaatheid worden onderwezen?

Wij willen alle heiligen herinneren aan de zegeningen die komen door geregeld te vasten en zo edelmoedig als mogelijk is onze vastengaven te geven. Als het mogelijk is behoren wij vele malen de waarde van de maaltijden, die wij overslaan, af te dragen.

Dit beginsel van belofte zegent zowel de gever als de ontvanger in hoge mate, als het in de ware geest geleefd wordt. Als de vastenwet geleefd wordt, ontdekt men een bron van kracht waarmee zwakte en egoïsme worden overwonnen. Ik kom nog even terug op de meesterlijke toespraak van bisschop Victor L. Brown over dit onderwerp, die op de vorige welzijnsconferentie werd gehouden en gepubliceerd werd in *De Ster* van april 1978.

Broeders en zusters, wilt u nu een ogenblik de druk van deze dag en deze week van u afzetten en mij toestaan enkele zeer belangrijke vooruitzichten van de welzijnszorg vast te stellen. Vele jaren is ons geleerd dat een belangrijk eindresultaat van ons werk, onze hoop en aspiratie in dit werk, het bouwen van het Zion der laatste dagen is, een Zion dat gekenmerkt wordt door liefde, harmonie en vrede - een Zion waarin Gods kinderen als het ware één zijn.

Het visioen van dat waarmee wij bezig zijn en wat door ons werk tot stand moet komen, moet in onze gedachten voorop staan als wij onze plicht in de huidige toepassing van het welzijnswerk vernemen en doen. Dit geldt trouwens in gelijke mate voor elke activiteit in de kerk. In LV 58 laat de Heer ons een glimp van het Zion van de laatste dagen zien:

Op het ogenblik kunt gij met uw natuurlijke ogen het plan niet zien van uw God met betrekking tot de dingen, die hierna

zullen komen, en de heerlijkheid, die op vele beproevingen zullen volgen.

Want na vele beproevingen komen de zegeningen. Daarom komt de dag, dat gij met grote heerlijkheid zult worden gekroond; de ure is nog niet, doch is nabij. . .

Ziet, voorwaar zeg Ik u, om de volgende reden heb Ik u gezonden - opdat gij gehoorzaam mocht zijn, en opdat uw hart bereid mocht zijn om getuigenis te geven van de dingen, die zullen gebeuren; En eveneens, opdat gij de eer mocht hebben om het fundament te leggen, en om getuigenis te geven van het land, waarop het Zion van God zal staan. . . En daarna komt de dag van Mijn macht; dan zullen de armen, de lammenv, de blinden en de doven ter bruiloft van het Lam komen, en van het avondmaal des Heren nuttigen, voorbereid voor de grote, komende dag.

Ziet, Ik, de Here, heb het gesproken' (LV 58 : 3-12).

Deze dag zal komen; onze taak is mee te werken aan de totstandkoming! Motiveert dat u niet wanneer u uw deel doet in het grote, gewijde werk van het koninkrijk? Mij wel. Het doet mij juichen voor de vele kansen voor dienstbetoon en opoffering die mijn familie en ik ons kunnen permitteren terwijl wij trachten het onze bij te dragen aan de vestiging van Zion. In de eerste jaren van de kerk zijn de mensen te kort geschoten toen zij trachtten het economisch plan van Zion, de verenigde orde, in zijn volheid te leven. Wegens hun overtredingen, kastijdde de Heer ze met deze woorden:

„Doch ziet, zij hebben niet geleerd gehoorzaam te zijn aan hetgeen Ik van hen verlangde, doch zij zijn vervuld van allerlei kwaad, en delen van hun goederen niet mede aan de armen en noodlijdenden onder hen, zoals het heiligen betaamt.

En zij zijn niet verenigd overeenkomstig de eendracht die door de wet van het celestiale koninkrijk wordt vereist:

En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk;

anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen' (LV 105 : 3-5).

Voorts gaf de Heer de raad dat wij moeten leren gehoorzaam te zijn en ons karakter te ontwikkelen voordat Hij Zion kan verlossen: (zie LV 105 : 9-10). In deze zelfde openbaring herhaalt de Heer enkele verzen verder de wet van Zion in deze woorden en met deze belofte:

„En laten die geboden, die Ik met betrekking tot Zion en haar wet heb gegeven, worden uitgevoerd en nagekomen, na haar bevrijding.

En voor zoverre zij de raad opvolgen, die zij ontvangen, zullen zij na vele dagen macht hebben alle dingen aangaande Zion te volbrengen' (LV 105 : 34, 37).

De tijdsduur „voor het volbrengen van alle dingen aangaande Zion" hangt volle-

dig af van ons en onze levenswijze want Zion tot stand brengen „begint in het hart van ieder mens." (*Journal of Discourses*, deel 9 blz. 283.) Dat het enige tijd zou duren om onze les te leren, werd door de profeten gezien. In 1863 zei Brigham Young:

„Als de mensen hun plicht verwaarlozen, zich van de heilige geboden die God ons heeft gegeven, afwenden, naar rijkdom streven en de belangen van het koninkrijk van God negeren, kunnen wij verwachten dat wij hier een behoorlijk lange tijd zullen zijn - misschien veel langer dan wij verwachten." (*Journal of Discourses*, deel 11, blz. 102.)

Jammer genoeg leven wij in een wereld die voor het grootste deel de waarden van Zion verwerpt. Babylon (de wereld) heeft Zion nooit begrepen en zal het ook nooit begrijpen. De Heer heeft onze tijd aan de profeet Mormon geopenbaard. Hij schreef deze woorden achterin het Boek van Mormon:

„Ziet, ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ..."

Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelingen.

Want ziet, gij houdt meer van uw geld en van uw bezittingen, van uw sierlijke kleding en van de versiering van uw kerken, dan van de arme en de behoeftige, en van de zieke en de lijdende.' (Mormon 8:35, 37.)

Deze situatie is in scherpe tegenstelling tot het Zion dat de Heer door middel van zijn verbondsvolk tracht te vestigen. Zion kan alleen worden opgebouwd door hen die rein van hart zijn, niet door een volk dat verdeeld is door begeerte en hebzucht, doch door een rein en onbaatzuchtig volk. Niet een volk dat schoon is van uiterlijk, maar een volk dat rein is van hart. Zion moet in de wereld zijn maar niet van de wereld, niet afgestompt door een gevoel van materiële zekerheid, ook niet verlamd door materialisme. Nee, Zion is niet iets van de lagere maar van de hogere orde, iets dat de geest verheft en het hart heiligt.

Zion is dat 'een ieder het belang van zijn naaste betracht, en alle dingen doet met het oog alleen gericht op de ere Gods' (LV 82:19). Zoals ik dat begrijp, kan Zion alleen opgericht worden door hen die rein van hart zijn en die voor Zion werken; want 'de arbeider in Zion zal arbeiden voor Zion; want indien hij werkt voor geld, zal hij omkomen' (2 Nephi 26:31).

Hoe belangrijk het ook is dit visioen voor ogen te hebben, het definiëren en beschrijven van Zion zal het niet tot stand brengen. Dat kan alleen gedaan worden als elk lid van de kerk zich er dagelijks consequent en in harmonie met anderen voor inspant. Ongeacht de arbeid of opoffering die het ons kost, we moeten 'het doen'. Dat is een van mijn geliefkoosde uitspraken:

'Doe het' Ik zal u drie grondbeginselen voorleggen die wij moeten uitwerken, willen wij Zion terugbrengen, drie din-

gen waartoe wij, die voor Zion arbeiden, ons moeten verplichten.

Ten eerste moeten wij de neiging egoïstisch te zijn, die de ziel verstrikt, het hart doet krimpen, en de geest verduistert, onderdrukken. President Romney sprak kort geleden over de tragische kringloop der beschaving, een kringloop die aangedreven wordt door het zoeken naar macht en gewin. Was dit het niet dat Kaïn aandreef tot de eerste moord, 'om gewin te behalen'? (Mozes 5:50.) Is dit niet de geest van de antichrist waarin 'het . . . een ieder voorspoedig ging naar zijn talent, en . . . een ieder overwon naar zijn kracht, en wat een mens ook deed was geen misdaad.' (Alma 30:17.) Bestempelde Nephi dit niet als de geest die zijn generatie naar verwoesting leidde:

'De oorzaak van deze ongerechtigheid onder het volk was deze: Satan had grote macht om het volk op te stoken allerlei ongerechtigheid te bedrijven, en hen van hoogmoed te doen zwellen; hij bracht hen in verzoeking om macht en gezag en rijkdommen en de ijdele dingen der wereld na te jagen' (3 Nephi 6:15).

Als wij dit lot willen voorkomen, moeten wij op onze hoede zijn voor de dingen die hun ondergang veroorzaken.

De Heer zei zelf tegen onze grootouders: 'En verder gebied Ik u, dat gij niet aan uw goederen moet zijn gehecht' (LV 19:26).

Hij gaf zijn jonge kerk ook nog deze raad:

'Ziet, Ik, de Here, ben niet weltevreden over velen, die in de gemeente te Kirtland zijn;

Want zij verzaken hun zonden niet, noch hun goddeloze wegen, de hoogmoed van hun hart, hun hebzucht, en al hun verfoeilijkheden, noch onderhouden zij de woorden van wijsheid en eeuwig leven, die Ik hun heb gegeven' (LV 98:19-20). Het is onze plicht egoïsme uit

ons gezin te bannen, ons zakenleven en ons beroep, alsook uit ons werk in de kerk. Ik ben verontrust als ik hoor dat ringen of wijken moeite hebben met de rechtvaardige verdeling van de welzijnsprojecten, of met het opstellen van rechtvaardige opdrachten voor de productie van goederen voor de voorraadschuur. Deze dingen horen niet voor te komen. Laten wij vandaag nog besluiten dergelijke neigingen te onderdrukken. Ten tweede moeten wij volledig samenwerken en in harmonie met elkaar arbeiden. Onze beslissingen moeten eensgezind zijn en onze daden als een eenheid worden gedaan. Nadat de Heer bij de heiligen had gepleit „laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf” (LV 38:24), besluit de Heer zijn instructies over samenwerking voor een conferentie van de leden, met deze krachtige woorden:

„Ziet, dit heb Ik u als een gelijkenis gegeven, en het is evenals Ik ben. Ik zeg tot u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet” (LV 38:27).

Als de Geest des Heren is onze arbeid eer aan te doen, dan moet deze geest van eenheid en samenwerking overheersen bij alles wat wij doen. Bovendien werd ons door de profeet Joseph Smith gezegd dat als wij dit doen: „De grootste stoffelijke en geestelijke zegeningen, die altijd voortvloeien uit getrouwheid en een gemeenschappelijk streven, volgen nimmer een persoonlijke inspanning of onderneming” (*LvdpJS*, blz. 192). Er zijn activiteiten in de kerk die meer samenwerking en gezamenlijke inspanning vereisen dan de welzijnszorg. Of het nu is bijeenkomen om werk te vinden voor een ontslagen quorumlid, zich inspannen voor een produktieproject, als loodgieter bij de Deseret Industries het is samenwerking en werken of pleegkinderen in het gezin opnemen, wederzijdse bezorgdheid die het algemene

succes van het voorraadschuursysteem beoogt.

Ten derde moeten wij alles wat de Heer verlangt op het altaar leggen. We beginnen met een gebroken hart en een verslagen geest aan te bieden. Dit laten wij volgen door onze beste krachten te wijden aan de ons opgedragen taken en roeping. Wij leren onze plicht en volbrengen deze volledig. Ten slotte wijden wij onze tijd, talenten en middelen eraan als onze leiders een beroep op ons doen en zoals wordt gegeven door de influisteringen van de Geest. In de kerk, dus ook in de welzijnszorg, kunnen wij alle vaardigheden, alle rechtvaardige verlangens, elke weloverwogen ingeving, tot uiting brengen. Of wij nu vrijwilliger zijn, vader, huisonderwijzer, bisschop of buur, een huisbezoekster, moeder, gezinsverzorgster of vriendin - er is voldoende gelegenheid om onszelf geheel te geven. En als wij geven, ontdekken wij „Opoffring brengt ons de zegen des hemels” (*HL* nr. 6, vierde vers.) En ten slotte ontdekken wij dat het helemaal geen opoffering is.

Broeders en zusters, als wij dit kunnen doen, zullen wij ontdekken dat wij bekleed zijn met de mantel der naastenliefde, die het voornaamste van alles is, want alle dingen moeten vergaan -

„Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatste dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wel zijn” (Moroni 7:46-47).

Laten wij een eenheid vormen en met alle kracht van ons hart bidden dat wij verzegeld zullen worden door deze band der naastenliefde; dat wij het Zion van de laatste dagen mogen opbouwen, dat het koninkrijk van God voort moge gaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen. Dit is mijn gebed en getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

Als wij oud zijn geworden

Zuster Barbara B. Smith

Algemeen presidente zustershulpvereniging

Zich voorbereiden op de oude dag is iets dat een ieder van ons behoort te doen - evenzeer als de bejaarden liefhebben.

Zonsonopkomst, zonsondergang - snel vlieden de jaren . . .' (Uit *Fiddler on the Roof*, 1964.)

Die regels uit het aangrijpende lied doen mij denken aan twee kennissen die evenals de vader en de moeder die worden uitgebeeld in *Fiddler on the Roof*, er niet aan gedacht hadden dat ze ouder zouden worden. De man was ongeveer 63 en de vrouw 55. Ze waren gezond, gelukkig en deden hun werk met plezier. Op een dag werd de man verteld dat hij direct ingaande met vervroegd pensioen werd gestuurd. Op de maandagmorgen dat de pensionering was ingegaan, keek de man naar zijn vrouw die zich gereed maakte om naar haar werk te gaan. Hij beseft dat hij alleen thuis zou blijven en niets om handen had. Hij had geen bezigheden, geen hobbies, geen speciale belangstelling ergens voor, en geen plannen voor de toekomst.

Toen hij die morgen achter zijn vrouw aan naar de deur liep, riep hij gekweld uit:

'Wat gebeurt er met mij? Wat moet ik doen?'

Inderdaad, wat kon deze man doen, die de ene dag aan de top van zijn carrière

stond en de volgende dag was ingedeeld bij de bejaarde werklozen. Hij was aan zijn lot overgelaten om te proberen een nieuw leven voor zichzelf te vinden, of weg te teren en te sterven. Treurig genoeg moet ik eraan toevoegen dat de man korte tijd later stierf.

Nu zijn er mensen die zullen zeggen, dat deze crisis onvermijdelijk was. Dit is natuurlijk waar. Oud worden is een natuurlijk proces.

President Tanner raadde aan: 'Mensen van alle leeftijden moeten beseffen dat ze op een dag oud zullen zijn. Wij behoren ons op deze tijd voor te bereiden.' ('Preparing for Old Age,' *Ensign* van dec. 1976, blz. 4.)

Veel verschillende omstandigheden en factoren beïnvloeden de kwaliteit van iemands leven in latere jaren. Er is echter verschil tussen zich voorbereiden op de oude dag en ervan genieten als deze gekomen is. In de Leer en Verbonden wordt ons gezegd: '. . . Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen' (LV 38:30).

Mag ik enkele voorbereidingen aan u voorleggen?

Ten eerste kunnen wij er nu reeds mee beginnen een goede houding tegenover de latere jaren te ontwikkelen. Wij kunnen leren de wijsheid, ervaring en waarde van oudere mensen te waarderen. Wij kunnen onze familiebanden versterken en in een familie de aanwin-

sten van vele generaties waarderen: de kinderen, jongeren, volwassenen - als ook de ouderen.

Door zorgvuldig overleg kan een gezin liefdevolle, lonende ervaring opdoen als zij voor de oudere familieleden zorgen. Er is geen betere methode om kinderen respect voor ouderen te leren, en de noodzaak dat iedereen zich op die tijd voorbereidt, dan door behulpzaam te zijn bij de verzorging van oudere bloedverwanten.

Ten tweede kunnen wij het beginsel van financiële paraatheid in praktijk brengen door de tering naar de nering te zetten en te sparen voor de tijd dat ons inkomen zal ophouden.

Ten derde kunnen wij van hulpverlening een gewoonte maken.

De latere jaren kunnen ons nog meer tijd geven voor het verlenen van hulp dan de tijd eens besteed aan het verdienen van ons levensonderhoud, of aan het grootbrengen van een gezin. Ze kunnen nu benut worden om door kerk- of maatschappelijk werk het leven van anderen te verrijken.

Wij kunnen ook ons eigen leven verrijken door nieuwe vaardigheden te leren nadat onze volle dagtaak minder eisen is gaan stellen. Leren behoort een levensdoel te zijn.

Ten slotte werpt gezond leven in latere jaren zijn vruchten af. Wij kunnen onze gezondheid verbeteren als wij het Woord van Wijsheid leven, ons elke dag aan een goed dieet houden, mondhygiëne toepassen, letten op ons gewicht, voldoende slaap en rust nemen, ons houden aan een programma voor lichamelijke gezondheid en aan medische voorschriften die ons verzekeren van een gezond leven.

Sommigen die de pensioengerechtigde leeftijd bereiken schijnen te denken: 'Ik heb mijn taak volbracht, de beurt is nu aan een ander.' Volgens deskundigen op

het gebied van bejaardenverzorging en anderen die met ouderen werken, kan deze terugtrekking het ouder worden verhaasten.

Mijn tante Martha wordt spoedig 95. Ik daag iedereen uit het haar na te doen. Er schijnt geen eind te zijn aan alles wat zij te doen vindt. Ze bezoekt openbare vergaderingen. Ze bestudeert de opgedragen lessen van de kerk en draagt haar steentje bij aan de discussies in de klas. In tijden van nood is zij de eerste die hulp verleent. Ik heb veel mensen horen zeggen dat de kom hete soep die zij bracht, precies dat was wat ze nodig hadden. Was het het voedsel of de liefdevolle bezorgdheid die het zo bijzonder maakte?

De zusters in haar huisbezoekressort weten dat zij er in het begin van de maand zal zijn. Elke keer als ze naar de tempel gaat, woont ze twee of drie diensten bij. Ze houdt haar genealogisch verslag bij, helpt in de huishouding en werkt in de tuin.

Maar ik geloof dat haar grootste vreugde zendingswerk is. Toen ze 75 was heeft ze in Zuid-Californië een zending volbracht en ik geloof dat ze sindsdien geen enkele kans om het evangelie met anderen te delen, voorbij heeft laten gaan. Ze heeft lief en men heeft haar lief. Ze is dankbaar voor het leven en beleeft elk moment ten volle.

De priesterschapsleiders en de leidsters van de zustershulpvereniging moeten zich bewust zijn van de vele mogelijkheden van mensen zoals tante Martha, die op leeftijd zijn en nog zoveel bruikbare hulp kunnen bieden. Behalve de normale opdrachten voor oudere mensen, bevelen wij aan dat zij optreden als plaatsvervangers voor afwezige grootouders; les geven in miniklasjes, bijvoorbeeld breien, gestikte dekens maken, of andere vaardigheden die jongere vrouwen dikwijls nog moeten leren. Ze

kunnen blinden voorlezen, historische verslagen maken voor gezinnen en wijken, brieven schrijven aan mensen die hulp nodig hebben, of diegenen onderwijzen die willen leren lezen of schrijven. Er kan een wondervolle wereld te voorschijn komen voor hen die tijd en talenten kunnen aanbieden!

Tot dusver heb ik gesproken over onafhankelijke bejaarden, maar er zijn veel afhankelijke bejaarden. Sommigen zijn bedlegerig, anderen seniel of lichamelijk gehandicapt. Deze bejaarden mogen niet verwaarloosd worden. Sommigen kunnen heel goed thuis worden verzorgd, en geholpen worden door instellingen die elke dag de maaltijden bezorgen, de huishouding en boodschappen doen, ze naar de dokter begeleiden enz., en dagelijks opbellen om te controleren of alles in orde is, terwijl andere bejaarden 24 uur van de dag verzorgd moeten worden. Hoewel familieleden dikwijls liefdevol hun bejaarden verzorgen, hebben zij en de bejaarden de hulp van anderen nodig.

Priesterschapsleiders leidsters van de zustershulpvereniging moeten zich in het bijzonder bewust zijn van de noden van deze gezinnen en hun bejaarde familieleden.

De afhankelijke bejaarde heeft behoefte aan de vriendelijkheid en aandacht van liefdevolle vrienden, aan bezoek en aan de huisonderwijzers. Een moeder die het druk heeft, heeft er misschien behoefte aan een paar uur ontheven te worden van de voortdurende zorg voor een bejaarde, evenals de jonge moeder met kleine kinderen dat heeft. Door liefdediensten op te dragen kan de zustershulpvereniging op natuurlijke wijze aan deze behoeften voldoen.

Er kunnen tijden zijn dat de bejaarden verzorging nodig hebben die alleen door instellingen kan worden gegeven. Als dit nodig is kunnen de priesterschapsleiders

en leidsters van de zustershulpvereniging de familieleden helpen om de juiste wegen te vinden.

En als een familielid is opgenomen in een verzorgingstehuis, moeten de familie en de kerk steun blijven verlenen door ze geregeld te bezoeken en hun liefde te tonen. De huisbezoeksters en bijzondere vergaderingen van de zustershulpvereniging in verpleegtehuizen, kunnen een zegen zijn voor zusters die in dergelijke instellingen verblijven.

Als wij oud zijn geworden - en dat zal zeker komen want de jaren vlieden voorbij, zoals het lied zegt - dienen we die tijd tegemoet te treden met een moed die geboren werd uit geloof en voorbereiding.

Bij alles wat wij voor onszelf en de onzen doen, moeten wij de bejaarden gedenken met de liefdevolle geest van Christus in wiens werk wij arbeiden.

Moge de roep van de psalmist in onze harten weerklinken:

„Verwerp mij niet ten tijde des ouderdoms,

begeef mij niet, nu mijn kracht vergaat” (Psalm 71:9).

Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Welzijnswerk begint bij u

Broeder A. Theodore Tuttle

Lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Onze generatie is meer dan veertig jaar met geduld raad gegeven - het is niet langer naar verkiezing; het is beslissend!

Op een dag hadden we in Zuid-Amerika de interessante ervaring in een warme jungle een klein bruinrijds diertje ondersteboven aan een tak te zien hangen. Het had tamelijk lange klauwen van voren en korte achterpoten. Het bewoog zich zo langzaam dat het moeilijk was waar te nemen of het leefde of dood was. Men zei ons dat het een luiaard was. Het intrigeerde me want in de Schriften wordt verwezen naar de luiaard. De Heer gebruikte het met verachting, maar Hij bedoelde hen die traag waren.

Toen de welzijnswerk in de dertiger jaren begon, was het streven de vloek van de leegloperij op te heffen, het zelfrespect terug te brengen, en de mensen te helpen zichzelf te beredderen. De grondbeginnselen van het economisch systeem van de Heer waren vroeger reeds aan de profeet Joseph Smith geopenbaard. Bijna alles wat sindsdien is gebeurd, was om ons voor te bereiden op de tijd dat dit programma op veel groter schaal nodig zou zijn. In de tussenliggende jaren zijn veel grote beginselen uitgelegd. Ik heb deze kort doorgenomen.

President Grant verklaarde: 'De kerk heeft zegeningen nodig, en de enige

manier om die te kunnen ontvangen . . . is ons aan de wetten te houden waarop deze zegeningen zijn gebaseerd. De fundamentele wet die betrekking heeft op het *welzijn* van ons volk, is de vastengave. De reden dat wij de nadruk leggen op het betalen van vastengaven is omdat wij de zegeningen nodig hebben die komen door vastengaven te betalen.'

President Clark gaf de raad: 'Geef niet meer geld uit dan erin komt. Maak u vrij van schulden. Houd u vrij van schulden. Leg iets opzij voor een slechtere tijd. Deze zijn altijd gekomen en zullen weer komen. Leer zuinig, vlijtig, economisch en sober te leven, en ontwikkel deze gewoonten verder.' (In *Conference Report* van oktober 1937, blz. 107.)

'Laat ieder hoofd van een huisgezin er op toezien dat hij voldoende voedsel, kleding, en indien het mogelijk is, ook brandstof heeft voor minstens een jaar. . . Laat iedereen die een tuin heeft, tuinieren; iedere man die een boerderij heeft, het boerenbedrijf uitoefenen.' (In *Conference Report* van april 1937, blz. 26.)

'Contant geld is geen voedsel, is geen kleding, is geen steenkool, is geen onderdak, en we zijn dan op het punt beland dat ongeacht hoeveel geld we hebben, wij die dingen niet kunnen verkrijgen in de hoeveelheden die wij nodig zullen hebben . . . Alles waarvan u zeker kunt

zijn dat u het zult hebben, is dat wat u maakt.

Wij moeten gemakzucht uitbannen, wij moeten de vloek van nietsdoen opheffen. God heeft gezegd dat de sterfelijke mens zijn brood moet verdienen in het zweet zijns aanschijns. Dat is de wet van deze wereld.' (In *Conference Report* van april 1937, blz. 26.)

„Velen van ons zijn nog niet in staat zichzelf te beheersen en zijn niet alleen bereid het spaargeld uit te geven, maar ook alle inkomsten, en komen bovendien in de schuld door op afbetaling te kopen.' (In *Conference Report* van april 1948, blz. 117.)

Zusters, u zult het prettig vinden zijn raad weer te horen:

„Indien er in de kerk een bisschop is die denkt dat hij het zonder de zustershulpvereniging kan stellen, kent hij zijn taak nog niet. En als hij zonder de zustershulpvereniging werkt, doet hij zijn taak niet.' (In *Conference Report* van april 1948, blz. 177)

(Mag ik u er tussen twee haakjes op attent maken dat in het gebouw van de zustershulpvereniging ideeën voor voedselopslag, voorstellen hoe noodtoestanden op te vangen, enz. tentoongesteld zijn. Allen die deze conferentie bijwonen dienen daar een bezoek te brengen.)

President Harold B. Lee zei: „De priesterschap plus de zusters brengen samen verhoging tot stand! De priesterschap plus de zusters zijn nodig voor de welzijnszorg. Zonder deze samenwerking zouden wij nimmer tot stand kunnen brengen wat wij in de welzijnszorg doen.' (Harold B. Lee, toespraak gehouden op de landbouwvergadering van de welzijnszorg, op 2 oktober 1971.)

President Lee onderwees ook: „Bedenk wel, dat het kerkelijk welzijnsprogramma bij u persoonlijk moet beginnen. Dit moet bij ieder lid van de kerk beginnen. . . U moet voor uzelf handelen en

een deelnemer zijn wil het in uw gezin actief zijn. Vandaar uit zet zij zich voort in de quorums, in een gezamenlijk teamwerk . . . geweldige resultaten kunnen het gevolg zijn.' (Harold B. Lee, toespraak gehouden op de landbouwvergadering van de welzijnszorg op 5 april 1969.)

„Moge de Heer ons helpen deze grondbeginselen te begrijpen, en ons naar dat einddoel leiden dat is volledige toewijding bereiken, waarin wij ons leven, alles wat wij hebben en zijn, toewijden aan de opbouw van het koninkrijk. Alleen dan kunnen wij het geloof ontwikkelen dat nodig is voor verhoging in het celestiale koninkrijk.' (Harold B. Lee, toespraak gehouden op de landbouwvergadering van de welzijnszorg op 5 oktober 1968.) President Romney heeft gezegd: „Zowel de geschiedenis als profetie - en, mag ik eraan toevoegen, het gezonde verstand - getuigen van het feit dat geen beschaving lang kan bestaan als ze een koers volgt die werd gegeven door benevelde bedriegers, en die nu over de gehele wereld wordt toegepast als de welzijnsprogramma's van regeringen.

Babylon zal vergaan, en haar val zal groot zijn. (LV 1:16.) Laat u echter niet ontmoedigen: Zion zal niet met haar ten onder gaan, omdat zij gebouwd zal worden op de beginselen van liefde tot God en de naasten, werk en gedegen arbeid, volgens hetgeen God heeft bepaald.

Nu wij ons voorbereiden op de bouw van Zion, mogen en zullen wij de grondbeginselen niet laten varen, waarop onze kerkelijke welzijnszorg berust, nl. *liefde* - liefde tot God en de naaste - en *werk*, of arbeid. (*De Ster* van oktober 1976, blz. 117.)

Ergens anders zegt hij: „Ik heb vrijwel vanaf het eerste moment dat ik in de kerkelijke welzijnszorg werkzaam was de overtuiging gehad dat wat we in dit

welzijnswerk doen, in de eerste plaats gericht is op het herstel van de wet der toewijding en van het rentmeesterschap, zoals vereist is onder de verenigde orde. Als wij ons altijd het doel bewust konden zijn waar we naartoe werken, zouden we het spoor bij dit prachtige werk nooit bijster raken.' (*De Ster* van oktober 1977, blz. 101.)

Broeders, luister nu naar de bekende raad van Alma aan de leiders: 'En nu gebod hij hun (de leiders), dat zij niets anders zouden onderwijzen dan wat hij had onderwezen en wat bij monde der heilige profeten was gesproken' (Mosiah 18:19). Wij staan onder diezelfde verplichting.

President Tanner heeft gezegd dat president Romney thans de best geïnformeerde en grootste autoriteit in

de kerk is op het gebied van welzijnszorg. Gedurende de laatste jaren heeft president Romney de grondbeginselen van het welzijnsprogramma opnieuw aangehaald en toegelicht. De belangrijkste toespraken die gehouden werden op de welzijnszorgvergaderingen van de vijf laatste conferenties zijn afgedrukt in *De Ster*. De preventieve aspecten van de welzijnszorg kunnen en moeten door u tot stand gebracht worden, quorumleiders, door deze beginselen te leren, te onderwijzen en in werking te stellen. Behalve dit preventieve werk is er ook nog het rehabilitatiewerk. De persoon die hulp nodig heeft, moet weer opgebouwd worden tot een lid van de kerk dat voor zichzelf kan zorgen. Dit is het werk van de priesterschapsquorums dat zes maanden geleden zo prachtig door

broeder Hinckley uit de doeken werd gedaan. Het quorum moet zijn verzwakte leden helpen.

Op u, leiders van de Aäronische priesterschapsquorums - natuurlijk met inbegrip van de bisschoppen - rust de verantwoordelijkheid de beginselen van de welzijnszorg aan ruim een half miljoen jongemannen en jonge vrouwen te leren.

We horen de jongeren dikwijls zeggen: „Wat is er te *doen*?” Behalve dat de diakenen de vastengaven ophalen, biedt het welzijnswerk de mooiste kansen. Broeders, neem in uw programma's de uitstekende activiteiten op die worden aanbevolen in de *Gids Aäronische priesterschapsquorums* en in het *Activiteitenboek*. U vindt er nuttige en interessante voorbeelden in hoe jongeren deel kunnen nemen aan de voedselvoorraadvorming en aan de activiteiten van het welzijnswerk: voedsel en water opslaan, brandhout opslaan en blokken maken van krantenpapier, het familiebezit onderhouden en een inventarislijst opmaken, een tuin aanleggen, een mesthoop maken, en een kuil graven voor voedselopslag buitenshuis, fruitbomen snoeien, prijzen vergelijken, goede voeding leren samenstellen, gevangen vis of wild braden, een huis schoonmaken, een elektrisch snoer repareren, een nieuwe kraan aanbrengen, een huis van binnen en buiten schilderen, en genieten van een feest voor handige huisvrouwen. Elk van deze ideeën voert weer naar andere projecten die zowel leuk als nuttig zijn.

Broeders en zusters, ik heb deze beginselen beknopt weergegeven. Ze zijn waar. U kunt ze leven. Ik vermaan u nu, ik waarschuw u zelfs. Het woord luiaard, of lui, wordt in de Schriften 25 keer genoemd, meestal om hen te veroordelen die traag zijn. Toen wij naar de luiaard keken die in de boom hing, zagen

wij hoe langzaam die een poot uitstak om een blad af te trekken en het daarna nog langzamer naar zich toehaalde en in zijn bek stopte. Toen wij ernaar keken, begrepen wij de woorden *ongeduldig, geïrriteerd, geprikkeld*. De Heiland verwees naar de luiaard en lui zijn waarmee Hij zijn onbehagen en ongeduld aantoonde voor de mens die traag handelt, die lui is. Broeders en zusters, ons is al meer dan veertig jaar in alle geduld raad gegeven. Het is niet langer naar verkiezing deze beginselen te leren, te onderwijzen en in werking te stellen. Het is beslissend!

Dit is het werk van God. Het zal ons bewaren en verhogen. Die verhoging komt door deze wet te leven. Mogen wij als een eenheid verrijzen en deze uitdaging aanvaarden en doen, dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een toevlucht der liefde

Bisschop Victor L. Brown
Presiderende bisschop

Een oproep voor hen die 'enthousiast betrokken kunnen worden' bij de Deseret Industries door eraan bij te dragen en haar te beschermen.

Vanmorgen wil ik met u spreken over een afdeling van de welzijnszorg die zelden genoemd wordt in deze welzijnszorgvergaderingen en die toch door haar organisatie en activiteiten, allen die eraan deelnemen - de gever en de ontvanger - zo dicht tot de Heiland brengt. Wij zouden het terecht een 'toevlucht der liefde', een zeer bijzondere haven voor zeer bijzondere mensen kunnen noemen. Daar krijgen mensen mogelijk voor het eerst het gevoel dat ze iets waard zijn -

waar de inrichting dusdanig is dat iemand geholpen wordt zijn zelfrespect te herwinnen;

waar het ontbreken aan opleiding, vaardigheid of aanleg niet beschouwd wordt als een handicap;

waar iemand met tederheid, liefdevolle zorg, behandeld wordt, ongeacht zijn geestelijke of lichamelijke beperkingen; waar door bijdragen te verrichten, hoe bescheiden deze ook mogen zijn, de persoon het gevoel krijgt dat hij nodig, waardevol en belangrijk is;

waar elke werkdag begonnen wordt met een gebed.

Deze haven voor bijzondere mensen is de Deseret Industries. De Deseret Industries excerpereert de geest van het onderricht van de Heiland en is een van de meest opwindende aspecten van het welzijnswerk. Wat het zo opwindend maakt is de invloed ervan op de mensen die daar werken. Ik zal enkele van deze fijne mensen aan u voorstellen.

(Er werd een film getoond.)

Misschien voelt u nu waarom dit zulke fijne mensen zijn. Ze zijn voorbeelden van geloof, van zelfstandigheid, en vastberadenheid is voor hen een baken. Ik zal u enkele bijzonderheden vertellen over wat er gebeurt met degenen die bij de Deseret Industries werken. Een vader vertelde mij dit verhaal over zijn zoon: 'De grootste zegen bij ons thuis is de oudste van onze drie zoons. Hij is 31 en liep bij zijn geboorte hersenletsel op. Het gevolg van dat letsel is dat hij geen controle heeft over zijn spieren en dat zijn spraakvermogen is aangetast. Geestelijk is hij even normaal als ieder ander.

Hij is een van de grootste persoonlijkheden die ik ooit heb gezien. Mike vindt alles goed. Hij is een bovenste, beste kerel, erg dankbaar voor alles wat u voor hem doet, hij klaagt nooit. Hij heeft een sterk gevoel van wat goed of verkeerd is en staat altijd aan de kant van het goede.

Hij heeft meer te maken met mijn lidmaatschap van de kerk dan iets anders. Ik heb veel omtrent bidden geleerd door voor hem te bidden.

Tegen de tijd dat onze regionale Deseret-Industriesafdeling voltooid was, suggereerde de bisschop dat er voor Mike misschien ook wel werk zou zijn. Mijn vrouw en ik konden de gedachten niet verdragen dat wij hem ergens naar toe zouden brengen en dan verder alleen zouden laten. Nadat wij echter met de bisschop en de ringpresident hadden gesproken, besloten we het te proberen. Het is gebleken dat het een van de grootste dingen was die ons, of Mike, ooit zijn overkomen. Eerst lieten ze hem schoenen verven. Het gevolg was dat er meer verf op hem dan op de schoenen zat. Dus lieten ze hem borden wassen. Hij heeft er zeker te veel gebroken want ze plaatsten hem over en hij sorteerde vodden. Nu snijdt hij knopen af, waarvoor hij 80 centen per uur krijgt. Kunt u zich indenken hoeveel 80 cent knopen waard kan zijn? Ik betwijfel of een normaal persoon knopen voor een waarde van 80 cent per uur kan afsnijden. De hoofdzaak is echter dat de Deseret Industries mensen het gevoel geeft dat ze nuttig zijn en ze gelukkig maakt.

Indien u uzelf een geestelijke injectie wilt geven, bezoek dan de Deseret Industries en werk samen met de mensen die daar werken. Zie hoeveel liefde zij voor elkaar hebben, hoe bezorgd ze voor elkaar zijn, en hoe gelukkig hun werk hen maakt.' In de mensen het gevoel van eigenwaarde doen ontwaken is de drijfveer van alles wat de Deseret Industries doet. Dit blijkt uit het lied dat werd aangepast door de Mesa Deseret Industries. Als men na het ochtendgebed uit elkaar gaat, zingen alle werkers 'Let Me Call You Sweetheart' (Ik zal je liefste noemen). Als ze gearmd naar de plaatsen

gaan waar ze werken, bent u getuige van het diepe gevoel van liefde.

Broeder Jim Clegg, directeur van de Murray Deseret Industries, bezocht een avondmaalsvergadering in de wijk van zijn zoon. Het programma werd verzorgd door enkele geestelijk onvolwaardige jongeren. Het slotnummer was een solo van een lieve zuster, een mongooltje. Broeder Clegg wist dat deze jonge vrouw kon zingen, zij zong mee in het koor van de Murray Deseret Industries, maar hij wist er zo goed als niets van dat een van de broeders van de Deseret Industries die 70 was, nauw met haar had samengewerkt omdat hij had gemerkt dat ze een goede stem had.

Toen ze opstond om haar nummer ten gehore te brengen, zag ze broeder Clegg in het gehoor en riep uit: 'Dat is mijn directeur van de Deseret Industries, daar, achteraan!' Ze vertelde de vergadering voorts dat de Deseret Industries de fijnste plek op aarde was.

Toen zij 'Ik ben een kind van God' zong, twijfelde niemand der aanwezigen er nog aan dat de Deseret Industries de heerlijkste plek op aarde was.

De Deseret Industries werd in mei 1938 opgericht. Het reglement werd opgesteld door het Eerste Presidium. De opzet was dat zij die hebben, de gelegenheid kregen te delen met hen die niets hebben door hen van hun overvloed te geven, bijvoorbeeld kleding, meubelen, toestellen, enz. aan de Deseret Industries. Het renovatiewerk kon verricht worden door werkelozen en de artikelen, die van goede kwaliteit waren, konden tegen redelijke prijs van de hand worden gedaan.

Hoewel het lijkt alsof de tewerkstelling het voornaamste doel van de Deseret Industries is, is dat slechts het middel voor het einddoel - het einddoel is mensen te zegenen door werk. Het

zegt niet alleen degenen die daar werken, maar ook degenen die geven. De Deseret Industries zou niet kunnen floreren als de mensen niet zo edelmoe- dig goederen en materiaal afstonden, die de werkers herstellen en repareren.

De volgende stap is natuurlijk dat deze gerepareerde goederen verkocht moeten worden om de kringloop te voltooien. Het zal u interesseren wat er vanaf de oprichting, 40 jaar geleden, in de Deseret Industries heeft plaatsgevonden. Per 1 maart 1978 waren er 1700 gehandicap- ten werkzaam in 22 Deseret-Industries- zaken en -dependances. Ongeveer 60 procent van het bruto-inkomen wordt direct uitgekeerd aan salarissen voor de gehandicapten. Op het moment hebben wij units in Utah, Idaho, Arizona, Californië, en weldra zullen bedrijven worden geopend in Oregon, Colorado en Nevada.

Dat ik vandaag over de Deseret Industries spreek heeft een tweeledig doel: ten eerste, dat diegenen van u die toegang hebben tot de Deseret Industries (of dat in de nabije toekomst zullen hebben) de leden van uw wijk of ring aanmoedigen enthousiast betrok- ken te worden bij het programma van de Deseret Industries door eraan te geven en haar te beschermen; en ten tweede, dat die leiders onder u die geen Deseret

Industries hebben, de omstandigheden in uw wijk of ring analyseren, zodat u kunt vaststellen of het heden wel of niet het juiste moment is om een Deseret Industries in uw gebied op te richten. Indien u denkt dat dit zo is, neem dan contact op via de juiste priesterschaps- kanalen met de welzijnszorg hier op het hoofdkantoor.

Wij erkennen dat in veel gebieden van de kerk het ledenaantal te gering is, zodat het praktisch niet uitvoerbaar is nu al met dit programma te beginnen. Het is

echter niet onjuist al uw vindingrijkheid te gebruiken tot zegen van de mensen, waarbij de beginselen worden toegepast die wij hebben besproken, voordat het mogelijk is het volledige programma uit te voeren.

Ik zal eindigen met u nog een andere ervaring te vertellen. Het gaat over een oudere broeder die in een verpleegtehuis zat en dag na dag alleen maar voor zich naar de grond zat te staren. Iemand, die van hem hield en van het bestaan van de Deseret Industries afwist, regelde het dat hij er te werk werd gesteld. Aanvankelijk liet zijn superieur hem met een bezem door de gangen en hallen gaan.

Na verloop van tijd kreeg hij een klein heetje belangstelling voor iets en zijn ogen verheven zich van de grond. Hij zag de muren, en hij zag de ramen. Dit proces zette zich voort en het gevoel dat iedereen belangrijk is, werd aange- kweekt. Het duurde niet lang of hij kreeg andere opdrachten, die hij zeer goed verrichtte. Zijn geloof in zichzelf en zijn gevoel van eigenwaarde waren op tijd hersteld. Hij werd over anderen gesteld. Moge de Heer deze prachtige, bijzonde- re mensen zegenen, en mogen wij, als hun leiders, gezegend worden zodat wij door middel van het werk van de welzijnszorg, hun leven zegenen, dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Emotionele problemen oplossen op 's Heren wijze

Broeder Boyd K. Packer
Lid van de Raad der Twaalf

„Wij behoren in ieder huis een voorraad emotionele zelfstandigheid te hebben, niet alleen in het kantoor van de bisschop.”

Onze bisschoppen worden steeds meer geraadpleegd door leden die problemen hebben welke meer op het emotionele vlak liggen dan dat zij behoefte hebben aan kleding en onderdak.

Mijn boodschap is daarom: emotionele problemen oplossen op 's Heren wijze. Gelukkig hebben de beginselen van tijdelijk welzijn ook betrekking op emotionele problemen.

De kerk bestond twee jaar toen de Heer openbaarde: „De luiaard zal geen plaats hebben in de kerk, tenzij hij zich bekeert en zijn wegen verbetert” (LV 75:29).

De instructies in het *Handboek welzijnszorg* luiden:

„Wij moeten de leden van de kerk ernstig leren en vermanen om, waar dit enigszins mogelijk is, zichzelf te onderhouden. Geen ware heilige der laatste dagen mag, wanneer hij lichamelijk gezond is, de last van eigen onderhoud zo maar op een ander schuiven. Zolang hij dat kan, zal hij onder de inspiratie van de Almachtige en met eigen arbeid in zijn levensbehoeften voorzien.”

Wij zijn er behoorlijk goed in geslaagd

de heiligen te leren dat zij zelf in hun onderhoud moeten voorzien en daarna moeten bijdragen aan het welzijn van anderen die niet voor zichzelf kunnen zorgen.

Indien een lid niet in zijn eigen onderhoud kan voorzien, moet hij allereerst een beroep doen op zijn familie en dan pas op de kerk, in die volgorde, en helemaal niet op de regering.

Wij hebben de bisschoppen en ringpresidenten aangeraden zeer voorzichtig te zijn en te voorkomen dat er misbruik wordt gemaakt van de welzijnszorg.

Wanneer de mensen in staat zijn voor zichzelf te zorgen maar er niet toe bereid zijn, is het onze taak de uitspraak van de Heer toe te passen dat de leegloper het brood van de arbeider niet zal eten (zie LV 42:42).

De eenvoudige regel is dat ieder voor zichzelf moet zorgen. Dit lied van de waarheid staat enigszins model: „Eet het op, verslijt het, laat het werken, of doe het zonder.”

Toen het programma van de welzijnszorg voor het eerst door de kerk werd aangekondigd, zei het Eerste Presidium: „Het hoofddoel was, zo mogelijk een systeem in werking te stellen waardoor de vloek van ledigheid zou worden teniet gedaan, het kwaad van steuntrekken

verbannen, en zelfstandigheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect weer onder onze leden gevestigd mochten worden. *Het doel van de Kerk is de mensen te helpen zichzelf te helpen!* (Conference Report Oktober 1936, blz. 3, cursivering toegevoegd.)

Som trekt onze welzijnszorg iemand tot de kerk aan. Ze zien materiële zekerheid. Ons antwoord voor hen is: 'Inderdaad, wordt om die reden lid van de kerk. Wij kunnen alle hulp, die wij kunnen krijgen, gebruiken. Er zal voortdurend een beroep op u worden gedaan om anderen te zegenen en te helpen.'

Het is interessant te zien hoe het enthousiasme voor de doop dan taant.

Het is een 'help-uzelf-systeem', niet een vlot-verstrek-systeem. Het vereist een zorgvuldig onderzoek naar het eigen inkomen en naar dat van de familie. Alles moet worden blootgelegd voordat er iets van buitenaf aan wordt toegevoegd.

Het is geen ongevoelige of onvriendelijke bisschop die van een lid vereist dat hij zich volledig inzet om te werken voor dat wat hij van de welzijnszorg van de kerk krijgt.

Geen enkel lid hoeft er ook maar voor het minste door in verlegenheid te worden gebracht dat hij door de kerk geholpen wordt, *mits* hij bijdraagt waartoe hij in staat is.

President Romney benadrukte het zo: 'Op elke andere grondslag voor mensen zorgen, doet ze meer kwaad dan goed. Het doel van de welzijnszorg van de kerk is *niet* een kerklid te ontheffen van de plicht voor zichzelf te zorgen.' (Conference Report van oktober 1974 blz. 166; cursivering toegevoegd.)

Het beginsel van zelfstandigheid, of persoonlijke onafhankelijkheid, is de grondslag van een gelukkig leven. Wij dwalen er op te veel plaatsen en op te veel manieren van af.

De kern van wat ik zeggen wil is dit: Hetzelfde beginsel - zelfstandigheid - is van toepassing op het geestelijke en het emotionele vlak.

Ons is geleerd een jaarvoorraad aan te leggen van voedsel, kleding, en indien mogelijk brandstof - *thuis*. Er is niets gedaan om in kerkgebouwen voedselvoorraden aan te leggen. Wij weten dat onze leden in moeilijke tijden waarschijnlijk niet naar de kerkgebouwen zullen kunnen komen om voorraad in te slaan.

Kunnen wij niet zien dat dezelfde beginselen betrekking hebben op inspiratie en openbaring, het oplossen van problemen, op raadplegen en leiding geven?

Wij moeten daarvan *een voorraad in ieder huis hebben opgeslagen*, niet alleen in het kantoor van de bisschop.

Als wij dat niet doen, zijn wij geestelijk even bedreigd als wij zouden zijn wanneer wij aannemen dat de kerk in alle materiële behoeften voorziet.

Alswij niet oppassen staan wij op de rand onszelf emotioneel (en daarom geestelijk) aan te doen waar we generaties hard voor hebben gewerkt om het in materiële opzicht te voorkomen.

Het lijkt wel alsof we een epidemie van 'raad nodig hebben' aan het ontwikkelen zijn, die put uit de geestelijke kracht van de kerk, evenals het gewone kou vatten meer kracht uit het mensdom haalt dan elke andere ziekte. Sommigen denken misschien dat het niet ernstig is, het is zeer ernstig!

Aan de ene kant geven wij de bisschoppen de raad te voorkomen dat er misbruik wordt gemaakt van de hulp van de welzijnszorg, aan de andere kant delen sommigen bisschoppen raad en adviezen uit zonder erbij te denken dat het lid het probleem zelf op kon lossen.

Er zijn veel chronische gevallen - mensen die steeds weer raad vragen, maar de raad die gegeven wordt niet opvolgen.

Bij een gelegenheid werd in een onderhoud deze vraag gesteld: 'U bent naar mij gekomen om raad te krijgen. Nadat wij uw probleem zorgvuldig hebben overwogen, bent u van plan de raad op te volgen die ik u te geven heb?'

Dat is een grote verrassing voor ze. Daaraan hadden ze nooit gedacht. Gewoonlijk verplichten ze zichzelf dan de raad op te volgen.

Daarna is het gemakkelijker om ze te tonen hoe ze zichzelf kunnen helpen, en meer dan dat, hoe ze anderen kunnen helpen. Dat is de grote therapie.

Figuurlijk gesproken hebben veel beschoppen op de hoek van hun bureau een grote stapel bestelformulieren voor hulp bij emotionele problemen liggen.

Als iemand met een probleem bij de bisschop komt, deelt hij ze jammer genoeg zonder de vraag uit, zonder erbij na te denken wat hij zijn mensen aandoet.

Het aantal raadplegingen dat wij in de kerk nodig schijnen te hebben, is verontwaardigend. Onze leden worden afhankelijk. Wij moeten geen netwerk van adviezen opzetten zonder tegelijkertijd de nadruk te leggen op het beginsel van emotionele zelfstandigheid en persoonlijke onafhankelijkheid.

Als we onze emotionele en geestelijke onafhankelijkheid verliezen, onze zelfstandigheid, kunnen wij verzwakken, misschien zelfs nog meer dan wanneer wij materiëel afhankelijk worden. Als wij niet voorzichtig zijn, kunnen wij de kracht van persoonlijke openbaringen verliezen. Wat de Heer tegen Oliver Cowdery zei, geldt ook voor ons:

'Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zou bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het

juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij voelen, dat het juist is.

Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten; . . .' (LV 9:7-9.)

Geestelijke onafhankelijkheid en zelfstandigheid is een ondersteunende kracht in de kerk. Als wij de leden daarvan beroven, hoe kunnen zij dan voor zichzelf openbaringen ontvangen? Hoe zullen ze dan weten dat er een profeet van God is? Hoe kunnen zij antwoorden op gebeden krijgen? Hoe kunnen ze het zelf *zeker* weten?

Het is geen ongevoelige bisschop die van de mensen die bij hem komen voor raad verlangt, dat eerst alle hulpbronnen van de persoon zelf en van zijn familie worden uitgeput, voordat hij hen helpt. Bisschop, wees voorzichtig met uw bestelformulieren voor 'emotionele hulp'. Deel ze niet uit voordat u zorgvuldig de persoonlijke hulpbronnen hebt geanalyseerd.

Leer onze leden de juiste wegen te volgen als ze problemen hebben.

Voor sommigen is het niet ongebruikelijk raad te krijgen van vrienden en kennissen, van alle kanten, en dan dat te kiezen wat volgens hen het beste is. Dat is verkeerd.

Sommigen willen met een psycholoog beginnen, met deskundige raadgevers of direct met de algemene autoriteiten.

Het kan zijn dat het probleem die aandacht nodig heeft, maar alleen nadat de persoon zelf, de familie en alle plaatselijke hulpbronnen zijn uitgeput. Wij zeggen, dat een lid dat al zijn eigen hulpbronnen aangeboord heeft, niet in verlegenheid gebracht hoeft te zijn als hij geholpen wordt door de welzijnszorg.

Dat beginsel geldt ook voor hulp bij emotionele problemen. Er kan een tijd

zijn dat diepgewortelde, emotionele problemen meer nodig hebben dan de familie, de bisschop of de ringpresident kan geven.

Opdat bij zeer moeilijke problemen hulp kan worden geboden, heeft de kerk in gebieden met een groot ledental enkele adviescentra opgericht. (Alleen voor hen die via de juiste kanalen komen.)

De eerste categorie omvat die hulpverlening voor dingen waarbij gewoonlijk een vergunning nodig is van de overheid. De hulpverlening bij vergunningen omvat:

adopties

hulp voor ongehuwde moeders

de zorg voor pleegkinderen

en de huisvesting voor Indiaanse schoolkinderen

In juli 1977 heeft het Eerste Presidium een brief verzonden waarin instructies en waarschuwingen aan de priesterschapsleiders werden gegeven in verband met de hulpverlening bij vergunningen.

Klinische hulp wordt verleend (ook hier weer via de juiste kanalen) in drie opeenvolgende stappen:

Ten eerste: *consultatie* een priesterschapsdrager raadpleegt een vertegenwoordiger van het maatschappelijk dienstbetoon van de kerk aangaande een lid met ernstige problemen. Alleen de priesterschapsleider spreekt met het lid. De tweede stap is *Evaluatie* - een priesterschapsleider spreekt met het lid en de praktiserende sociale werker van de kerk om het probleem te evalueren. Gewoonlijk gebeurt dit in één gesprek. Daarna zet de priesterschapsleider zijn hulp aan het lid voort.

In moeilijke en hardnekkige gevallen is er een *therapie*. Het lid (en als het mogelijk is de bisschop) komt bijeen met de praktiserende sociale werker van de kerk voor raad. Na deze gesprekken geeft de bisschop voortdurend hulp.

Bisschoppen en ringpresidenten kunnen

voorbeelden zijn van zelfstandigheid door deze problemen plaatselijk op te lossen. Uiteindelijk is het het lid dat ze op moet lossen.

Bisschoppen, u moet uw verantwoordelijkheid niet overdragen aan een ander - niet aan deskundigen, zelfs niet aan hen die in dienst zijn van de maatschappelijke dienst van de kerk. Zij zullen de eerste zijn die u dat zullen zeggen.

U heeft een macht om te sussen en te heiligen en te genezen, die aan geen ander is gegeven.

Wat een lid soms nodig heeft, is vergeving u heeft de sleutel om dat te doen. Indien u een geval ontmoet waarbij hulp van deskundigen nodig is, wees dan voorzichtig.

Er zijn enkele technieken die geestelijk verwoesten en die op het gebied van de raadpleging gebruikt worden. Als u uw leden aan anderen toevertrouwd, laat ze dan niet het slachtoffer van deze dingen worden. Los problemen op op 's Heren wijze. Sommige raadgevers willen dieper graven dan emotioneel of geestelijk gezond is. Soms willen ze het eruit trekken, analyseren, ontleden.

Hoewel een geestelijke aderlating in bepaalde mate gezond kan zijn, te veel ervan kan degenereren. Het is zelden gemakkelijker de dingen weer in elkaar te zetten dan het is om ze uit elkaar te halen.

Als men te diep doordringt, of eindeloos over een of ander probleem praat, kunnen wij dwaas genoeg veroorzaken wat wij trachten te voorkomen.

U heeft misschien al eens gehoord over de ouders die zeiden: 'Kinderen, als wij weg zijn, wat je ook doet, neem geen stoel en ga daar niet mee in de provisiekast, klim niet op de onderste plank en verschuif de koekjesdoos niet om de zak met bonen te pakken om er een in je neus te stoppen.'

Hierin ligt een les opgesloten.

Volkomen terecht vraagt een bisschop nu misschien: 'Hoe kan ik nu mijn taak als bisschop verrichten en ook nog raad geven aan hen die werkelijk raad nodig hebben?'

Een ringpresident zei tegen mij: 'Bisschoppen hebben geen tijd om raad te geven. Met de last die wij op ze leggen, vermoorden we ze.'

Hoewel er enige waarheid in schuilt, denk ik soms aan zelfmoord. Onze bestudering van de taak van de bisschop wees uit dat de meeste bisschoppen hun tijd als programmaleiders ondoelmatig gebruiken.

De invloed van de bisschop op de wijk is positiever als hij functioneert als presiderende ambtenaar, in plaats dat hij beslag op zich laat leggen voor de details van het programma.

Gewoonlijk besteedt de bisschop te veel tijd aan het leiden van programma's, vergaderingen, instructies geven, enz. Bisschoppen, laat dat aan uw raadgevers over, aan de priesterschapsleiders en aan de leiding van de hulporganisaties. Problemen, bijvoorbeeld, die verband houden met tewerkstelling kunnen door de huisonderwijzers en de quorumleiders worden opgelost.

Vertrouw ze. Laat ze hun gang gaan. Dan zult u vrij zijn om de dingen te doen die het grootste verschil veroorzaken, raad geven aan hen die het werkelijk nodig hebben - op 's Heren wijze.

Er zijn onlangs twee brieven in de kerk uitgezonden. De eerste hield in dat het aantal priesterschapsbesprekingen op alle niveaus tot tweederde werd vermindert. De andere hield een verschuiving in van de belangrijkste bestuursvergaderingen, van wekelijkse en maandelijkse naar maandelijkse en driemaandelijke.

We hebben alle hoop dat ook andere verlichting via de kanalen naar beneden zal druppelen.

Intussen, bisschoppen, bent u de baas. Zorg ervoor, dat de bestuurlijke en instructieve gedeelten van uw werk zo efficiënt verlopen dat u tijd zult hebben uw mensen raad te geven.

Bisschoppen, houdt voortdurend in gedachten dat de vader tot taak heeft zijn gezin te presideren.

Ondanks alle goede bedoelingen vergen wij soms zoveel van zowel de kinderen als de vader dat hij er niet toe in staat is.

Als mijn jongens raad nodig hebben, bisschop, is dat allereerst mijn taak, en daarna pas de uwe.

Als mijn jongens ontspanning nodig hebben, bisschop, moet van alle kanten de nadruk legt op de filosofie der *instant bevrediging*. ik daar in de eerste plaats voor zorgen, en daarna pas u.

Als mijn jongens gecorrigeerd moeten worden, is dat allereerst mijn taak en daarna pas de uwe.

Indien ik als vader tekort schiet, help dan allereerst mij en dan pas mijn kinderen.

Neem niet te snel de taak, mijn kinderen op te voeden, van mij over. Wees niet te vlug met raad aan ze te geven en alle problemen op te lossen. Betrek mij erbij, het is mijn werk.

Wij leven in een tijd dat de tegenstander van alle kanten de nadruk legt op de filosofie der *instant bevrediging*. Wij schijnen voor alles een *instantmiddel* te willen hebben, ook voor de oplossing van onze problemen.

We zijn ervan doordrongen dat wij ons op de een of andere wijze ogenblikkelijk emotioneel op ons gemak moeten voelen. Als dat niet zo is, worden sommigen ongerust - en zoeken maar al te vaak hulp door raad te vragen. door analyses en zelfs door geneeskundige behandeling.

Het leven was bedoeld als een uitdaging. Een beetje ongerust zijn, een beetje gedeprimeerd of teleurgesteld zijn, zelfs een beetje tekort schieten is normaal.

Leer onze leden dat als ze een echt ellendige dag hebben zo af en toe, of meerdere achter elkaar, dat ze standvastig moeten zijn en ze onder ogen moeten zien. De dingen zullen in orde komen. Onze strijd in het leven heeft een groot doel. Er ligt grote betekenis in deze woorden die als titel hebben 'De les':
*Ja, mijn verdrietig, fronzend kind,
Ik kan makkelijk de kamer oversteken
naar jou toe.*

*Maar ik kan al lopen,
dus laat ik jou naar mij toekomen.*

Laat maar los - Ja!

Zie je dat het gaat?

*O, denk aan deze eenvoudige les, kind.
En als je het later soms zult
uitschreeuwen,
met tranen in je ogen,
en gebalde vuisten - 'O, help me Heer
alstublieft,'*

*luister dan alleen maar en je zult een
zachte stem horen zeggen:*

'Ik wil wel kind, Ik wil wel,

maar jij bent het, niet Ik,

die moet leren een God te worden.'

(Carol Lynn Pearson, 'The Lesson,'
Beginnings, Doubleday and Co., New
York, 1975, blz. 18.)

Bisschop, zij die naar u komen, zijn kinderen van God. Geef ze raad op 's Heren wijze. Leer ze het in hun gedachten uit te vorsen en dan over hun problemen te bidden.

Denk aan het verzachtende, kalmerende effect van lezen in de Schriften. De volgende keer, als u in het stadium bent waar zij zijn, lees dan, en let op hoe rustig de dingen worden. Voel de vrede en zekerheid die dan komen.

Ten slotte uit het Boek van Mormon deze gedachte. De profeet Alma stond voor een groter probleem dan u, bisschop, waarschijnlijk ooit in uw werk zult ontmoeten. Evenals u voelde hij zich onzeker en ging naar Mosiah.

Mosiah schoof het probleem verstandig

naar hem terug en zei: '... Zie, ik oordeel hen niet; daarom geef ik hen over in uw handen om te worden geoordeeld.

Nu was Alma's geest wederom verontrust; en hij vroeg de Here, wat hij in deze zaak moest doen; want hij vreesde, dat hij in de ogen van God verkeerd zou handelen.

En nadat hij zijn ganse ziel voor God had uitgestort, kwam de stem des Heren tot hem' (Mosiah 26:12-14).

Die stem zal tot u spreken, bisschop. Dat is uw voorrecht. Hiervan getuig ik, want ik weet dat Hij leeft.

Moge God u zegenen, bisschoppen, geïnspireerde rechters in Israël en van hen die tot u komen, als u ze raadgeeft op 's Heren wijze.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Wij zijn zijn rentmeesters

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het werk wordt het beste gedaan ,als wij ons houden aan de beginselen van het rentmeesterschap.'

Broeders en zusters, ik heb zeer genoten van deze vergadering. De Geest des Heren is vandaag met ons. Ik wil president Kimball laten weten dat hij mijn getuigenis heeft versterkt en ik neem het besluit mijn werk en inspanningen voor de opbouw van het koninkrijk van God te vergroten.

Ik weet altijd graag hoeveel mensen hier zijn en wie hier zijn. Zouden de bisschoppen die hier voor de eerste keer zijn, willen opstaan? Dank u. Willen de ZHV-presidentes van de wijken die hier voor het eerst zijn, opstaan? Dank u. En ook graag de ZHV-presidentes van de ringen die hier voor de eerste keer zijn. Dank u. Nu de ringpresidenten die hier voor de eerste keer zijn, alstublieft. Dank u. Hieruit blijkt, president Kimball, dat er veel nieuwe mensen zijn en dat benadrukt hoe belangrijk het is deze vergaderingen elke zes maanden te houden, zodat de mensen hun plicht leren.

Wij zijn deze morgen zeker gevoed met de geest van dit werk. Wij kregen instructies hoe wij moesten handelen en wat we moesten doen. Ik hoop en bid nu dat de Geest des Heren met ons zal zijn als wij deze vergadering verlaten en dat

wij zullen doen wat ons is opgedragen, zodat de Heer verheugd zal zijn over wat wij doen.

Ik wil u mijn getuigenis geven dat dit de kerk van Jezus Christus is. Ik zal het nog een keer zeggen: Dit is de kerk van Jezus Christus. Dit is zijn programma. U bent zijn rentmeesters. Wij zijn zijn rentmeesters, en als zijn rentmeesters zal Hij ons verantwoordelijk houden.

Toen ik de inwijding bijwoonde van het Monte L. Bean Life Sciences museum op de Brigham Young Universiteit, zei broeder Bean: ,Alles wat wij hebben is van de Heer. Wij zijn zijn rentmeesters, en alles dat Hij van mij wil hebben of dat de kerkleiders van mij verlangen, wil ik geven.' Wat een geweldige geest zouden we hebben indien wij zouden beseffen dat alles waartoe wij moeten dienen, alles wat wij ons eigendom noemen, van de Heer is, en het onze taak is het te doen op de wijze zoals Hij het gedaan wil hebben.

Er is reeds zoveel gedaan en er moet nog zoveel gedaan worden, en het werk wordt het beste gedaan als wij ons houden aan de beginselen van het rentmeesterschap. Ik geloof dat president Kimball dit in gedachten had toen hij op de laatste conferentie van de welzijnszorg zei: ,Broeders en zusters, ik wil er bij u op aandringen voort te gaan in dit grootse werk, waarbij u deze begrippen

in gedachten moet houden. Er hangt zoveel af van onze bereidwilligheid om - gezamenlijk en ieder voor zich - het standpunt in te nemen dat het huidige niveau en de uitvoer van het programma onaanvaardbaar zijn; in onze ogen zowel als die van de Heer.' (*De Ster* van april 1978, blz. 127.)

Broeders en zusters, ik bid nederig dat

wij dit zullen doen, daar wij de Heer in dit grootse welzijnswerk vertegenwoordigen. En ik laat mijn getuigenis bij u achter dat dit werk van de Heer is. Het is onze taak en wij zullen gezegend worden in overeenstemming met de wijze waarop wij onze plichten volbrengen. Mogen wij dat goed doen, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

De koninklijke wet der liefde

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Hoe goed zorgen wij collectief, en individueel, voor de armen, behoeftigen, hongerenden, zieken, naakten en hen die in de gevangenis vertoeven?

Broeders en zusters, met u heb ik heel veel van deze vergadering genoten. Ik kan me niet herinneren ooit een betere vergadering van de welzijnszorg te hebben meegemaakt. Ik waardeer het werk dat het algemeen comité van het welzijnswerk, de Presiderende Bisschop, en de welzijnszorg doen. Ik heb een toespraak voorbereid die te lang is om deze in de nog resterende tijd te houden. Ik geloof echter dat u het zonder deze kunt stellen als u wilt doen wat u hier vandaag is aangeraden. Onze tijd hier vanmorgen is goed besteed.

Het onderwerp van de toespraak die ik heb voorbereid, is 'De koninklijke wet.' De apostel Jakobus omschreef haar met de volgende woorden: 'Indien gij echter de koninklijke wet vervult naar het schriftwoord: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, dan doet gij wèl' (Jakobus 2:8). Deze wet moeten wij in onze gedachten hebben bij alles wat wij in het welzijnswerk doen. Wij moesten onze naasten liefhebben als onszelf. De Heiland stelde deze wet op de tweede plaats, alleen de wet God liefhebben, kwam ervoor toen Hij zei:

,Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:37, 39).

Als wij onze vastengave betalen, moeten wij dat doen met deze koninklijke wet in onze gedachten. Herinnert u zich dat Jesaja sprak over mensen die tot de Heer kwamen en zeiden:

,Waarom vasten wij, als Gij er toch niet op let...?'

Het antwoord was: omdat gij niet de vasten onderhoudt die Ik gebod. Het is waar, gij laat het hoofd hangen als een bieze en as spreidt gij tot een leger, maar gij breekt het brood voor de hongerigen niet en gij brengt ook de arme zwerveling niet in uw huis, noch bekleedt gij de naakten. Als gij deze dingen doet, en als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik' (zie Jesaja 58:3-9).

Zorgen voor de armen, de gehandicapten en hen die onze hulp nodig hebben, is een hoofddoel en een absolute vereiste om de koninklijke wet, onze naasten liefhebben als onszelf, te vervullen. U zult zich de grootste toespraak van Amulek over het gebed herinneren. Hij vertelt daarin aan de mensen dat ze

moeten bidden en zegt ze hoe dikwijls ze moeten bidden - 's morgens, 's avonds en 's middags - en zegt ze ook waar en hoe en waarom ze moeten bidden. Hij wijdt er uitgebreid over uit en dan zegt hij: „Nadat gij deze dingen alle hebt gedaan, de behoeftigen en naakten wegzendt en de zieken en kranken niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben - ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geloof verloochenen” (zie Alma 34:17-28).

Ik geloof dat wij de koninklijke wet, „Gij zult uw naasten liefhebben gelijk uzelf,” beginnen te begrijpen. U zult zich herinneren dat Christus kort voor het einde van zijn zending, tot zijn apostelen sprak en zei:

„Wanneer dan de Zoon des Mensen komt in zijn heerlijkheid en al die engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid. En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand. Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beëft het koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven. Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest,

naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen. Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij

U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan” (Matteüs 25:31-40).

Ik weet dat dit evangelie waar is. Ik twijfel daar in het geheel niet aan. Ik kan me niet herinneren ooit aan een beginsel van het evangelie te hebben getwijfeld. Ik weet dat de welzijnszorg die in 1930 in grote trekken werd aangegeven, geïnspireerd was door de Heer. Hij gaf de inspiratie aan president Grant en gaf hem hulp door zijn geweldige raadgever J. Reuben Clark jr. en anderen, om het programma op te stellen. Het is onze plicht ons eraan te houden en voor zijn koninkrijk te zorgen in de geest van onze naasten liefhebben als onszelf.

Als wij dit doen, zullen wij de moeilijke tijden die voor ons liggen, het hoofd kunnen bieden. Ze zullen vlugger komen dan wij denken. De mensen op aarde zullen in dermate grote moeilijkheden en ellende zijn, dat ze hun problemen op geen andere wijze kunnen oplossen dan zich tot het programma van de Heer te wenden. Ik getuig u dit in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het evangelie thuis leven

President Spencer W. Kimball

„Ons succes, zowel persoonlijk als van de gehele kerk, zal grotendeels bepaald worden door de wijze waarop wij het evangelie thuis leven.’

Het volgende is een geredigeerde versie van de toespraak die president Kimball hield op een seminar voor regionale vertegenwoordigers, op 31 maart j.l. in het kantoorgebouw van de kerk.

Geliefde broeders, het ontroert mij elke keer weer als ik de namen hoor noemen van de nieuwe regionale vertegenwoordigers en ook het besef dat wij nog veel meer bekwame broederen op alle plaatsen in de wereld hebben. Het maakt ons gelukkig dat de broeders zoveel belangstelling tonen als hen de kans wordt geboden de Heer in deze hoedanigheid te dienen.

Politieke en regeringszaken

Ik zou eerst graag iets willen zeggen over leden die betrokken zijn bij politieke en regeringszaken.

Hoewel er geen dringende crisis is die vereist dat deze dingen besproken worden, willen we graag met u, regionale vertegenwoordigers, de positie van het Eerste Presidium en de Twaalf bespreken met betrekking tot de deelname van de kerk en de leden in politieke en regeringszaken. In september 1968 herinnerde het Eerste Presidium de kerkleden aan „hun plicht als inwoners van de gemeenschap waar ze in leven, en als burgers van hun land.’ Het Eerste Presidium gaf de leden van de kerk de volgende raad:

„Het toenemend aantal taken van de kerk die wereldomvattend worden, maken het ongewenst dat de kerk probeert antwoord te geven op al de verschillende en gecompliceerde stromingen die verband houden met de zich ophopende problemen van veel steden en gemeenschappen waarin de leden wonen. Deze gecompliceerdheid ontheft de leden er niet van hun plichten te vervullen als burgers van de gemeenschap waarin zij leven.

Wij sporen onze leden aan hun plichten in de maatschappij te volbrengen en hun taken als burgers op zich te nemen door te proberen oplossingen te vinden voor de problemen die onze steden en gemeenschappen bestoken.

Met onze verreikende zending, voor wat het mensdom betreft, kunnen de kerkleden de vele praktische problemen die oplossing vereisen, niet negeren, als onze gezinnen willen leven in een omgeving die bevorderlijk is voor de geestelijke instelling.

Als de oplossingen van deze praktische problemen vereisen dat onze leden samenwerken met hen die niet van ons geloof zijn, moeten de leden niet zwijgen, maar meedoen aan, en leiding geven aan die pogingen waarbij zij zich persoonlijk kunnen inzetten voor de

gevallen die in harmonie zijn met de normen van de kerk.

Individuele leden van de kerk kunnen natuurlijk de kerk niet vertegenwoordigen of de kerk ergens toe verplichten, niettemin dienen zij ijverig werkzaam te zijn voor een goede zaak. Ze dienen de beginselen van het evangelie van Jezus Christus voortdurend als gids te gebruiken.'

Het Eerste Presidium en de Twaalf willen deze belangrijke verklaring van 1968 opnieuw bevestigen. Wij geloven dat het verstandig is deze koers te volgen waarin de kerkleden worden aangespoord hun plichten als burgers te volbrengen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kan als een instituut niet verplicht worden, behalve voor die dingen waarvan door het Eerste Presidium en de Twaalf wordt bepaald dat ze van dusdanige aard zijn dat de kerk officieel een standpunt moet innemen.

Wij geloven dat het anders doen, in zou houden dat de kerk formeel en officiëel zou afwijken van haar fundamentele taak, namelijk het herstelde evangelie van de Heer aan de wereld te onderwijzen als zij zich met teveel van deze stromingen zou bemoeien.

Wij hopen oprecht dat de kerkleden hun persoonlijke verantwoordelijkheden duidelijk zullen voelen en ze verstandig zullen volbrengen.

Wij hopen dat u, regionale vertegenwoordigers, de ringpresidenten en andere plaatselijke leiders in uw respectieve gebieden, zult adviseren voorzichtig te zijn als het erom gaat de kerk als een instituut te betrekken bij dingen die het beste door de leden als individuele burgers kunnen worden nagestreefd.

Wij hopen ook dat u de priesterschapsleiders en leden wilt helpen te begrijpen waarom de kerk zich ervan moet weerhouden in te gaan op hun

verzoeken de kerk als particuliere instelling ergens bij te betrekken. Het kan zijn, dat het geschilpunt zeer verdienstelijk is en de zaak waardig, maar om bovengenoemde redenen moet de inmenging door de kerkleden persoonlijk worden gedaan, als burgers, in plaats van door de kerk als een instituut.

Een nieuw conferentiesysteem

We vergaderen in de kerk dikwijls in conferenties om de Heer te eren, om onthaald te worden op het woord van Christus en te worden opgebouwd in geloof en getuigenis. We houden onder andere wijk-, ring-, gebieds- en algemene conferenties.

In de afgelopen jaren waren onze meest inspirerende vergaderingen de gebiedsconferenties die buiten de Verenigde Staten zijn gehouden. Met ingang van 1979 zijn onze plannen een paar gebiedsconferenties in de Verenigde Staten te houden. Door deze gebiedsconferenties zullen meer leden van de kerk kunnen vergaderen en de algemene autoriteiten horen. Twee leden van de Raad der Twaalf en anderen zullen elke conferentie bijwonen.

Om de last van reizen, tijd en geld voor de kerkleden te verlichten hebben wij ook besloten dat met ingang van 1979 in elke ring slechts twee ringconferenties per jaar zullen worden gehouden. Een van deze zal worden bijgewoond door een of meer algemene autoriteiten en de andere door de regionale vertegenwoordiger. Dit zal de ringpresidenten en andere plaatselijke leiders meer tijd geven om meer te doen voor de vervolmaking van de heiligen.

Vereenvoudiging

Broeders en zusters, wij willen niet dat 'vereenvoudiging' een leuze of aansporing tot luiheid wordt. Wat wij willen is, dat de programma's van de kerk de

leden dienen, niet andersom. Wij willen ook dat de priesterschapsleider onder veel gebed, behoedzaam rekening houden met de noden van de leden en op de vergaderingen de aandacht vestigen op die behoeften. De programma's van de kerk zijn daar zeer geschikt voor, speciaal als de priesterschapsleiders letten op de plaatselijke omstandigheden die bepalen hoe de flexibiliteit - waarvoor gezorgd is - het best kan worden toegepast. U mag de algemene besturen en algemene comité's niet zien als de belangrijkste inlichtingenbronnen om uit te leggen wat de kerk van haar leden verwacht. Wij zijn het punt gepasseerd dat deze besturen en comités in staat waren het programma rechtstreeks op het plaatselijk peil te brengen.

De kerk heeft niet meerdere organisatie-schakels tussen de leiders van het hoofdkantoor en hun plaatselijke tegenhangers, de mensen die op lager niveau dezelfde functie hebben. Er is slechts een fundamenteel organisatiekanaal, en dat is het priesterschapskanaal. Dit loopt van het Eerste Presidium en de Twaalf, via de zone-adviseurs, gebiedssupervisors, regionale vertegenwoordigers, ringpresidenten en bisschoppen. De organisaties van het hoofdkantoor zullen degenen, die zich in de priesterschapslijn bevinden, zoveel mogelijk helpen, maar wij *moeten* naar u zien, broeders, die deze priesterschapslijn *vormt*, dat u meer verantwoordelijkheid op u neemt dan ooit te voren. Onze taak is eenvoudig genoeg, *onze mensen dienen op het peil van hun behoefte*. Dat is de vereenvoudiging van dat waar wij naar streven, zelfs als dat resultaat van sommigen van ons werk vereist dat niet zo eenvoudig lijkt. Evenals de bisschop ervoor zorgt dat er voor elke organisatie niet meer geld wordt uitgegeven dan de wijkbegroting aangeeft, dient hij ook de eerste begrotingsambtenaar te zijn die let op het

besteden van de *tijd* der kerkleden. In beide gevallen moet hij de begroting in evenwicht houden.

De flexibiliteit die wij u geven is om u te helpen uw tijd doelmatiger te gebruiken voor het dienen van de heiligen. Er is verschil tussen 'ijverig werkzaam zijn' en hard werken voor de schijn; tussen vooruitgang maken met de beginselen en de leden 'vlees' opdringen als ze eerst nog 'melk' nodig hebben.

De taak van de kerk voor haar leden is: de beginselen, programma's en priesterschap tot hun beschikking stellen, waardoor ze zich kunnen voorbereiden op verhoging. Ons succes, zowel persoonlijk als van de gehele kerk, zal groten-deels bepaald worden door de wijze waarop wij het evangelie thuis leven. Alleen als wij de verantwoordelijkheden van iedere persoon en de taak van de gezinnen duidelijk zien, zullen wij kunnen begrijpen dat de priesterschapsquorums en de hulporganisaties, en ook de wijken en ringen, er voornamelijk zijn om de leden te helpen het evangelie thuis te beleven. Dan kunnen wij begrijpen dat mensen belangrijker zijn dan programma's, en dat kerkprogramma's altijd moeten ondersteunen en nooit afbreuk mogen doen aan gezinsactiviteiten die op het evangelie zijn gericht.

De leden moeten persoonlijke en gezinsparaatheid tot stand brengen, hun eigen gezinnen en anderen, bijstaan en versterken op de wijze van de Heer, zowel tijdelijk als geestelijk. Ze moeten zich voorbereiden op en tempelzegeningen verkrijgen, voor zichzelf en voor hun overleden bloedverwanten. Ze moeten het evangelie uitdragen door voorbeeld, door een vriend te zijn, te getuigen, een zending te volbrengen, zonen voor te bereiden op een zending, en door het streven van de zendelingen te steunen. Ieder lid moet talenten ontwikkelen, goede boeken lezen, betrokken zijn bij

waardevolle cultuurevenementen, op de hoogte zijn met en deelnemen aan gepaste evenementen in de gemeenschap waarin hij leeft.

U zult bemerken dat al deze functies het best tot stand kunnen worden gebracht als het gezin goed en sterk is. Quorumleiders dienen zichzelf af te vragen: Hoe kunnen wij onze quorumleden helpen hun belangrijkste roeping in het priesterschap te eren, namelijk die van echtgenoot en vader in hun eigen gezin? Hoe kunnen wij iedere priesterschapsdrager helpen in liefde en met begrip leiding te geven, zijn vrouw te eren en met haar die samen met hem leiding geeft, te overleggen. Samen met de bisschoppen en ringpresidenten behoren zij zich af te vragen: Hoe kunnen wij de ouders helpen zodat zij met hun kinderen de Schriften bestuderen en alle zegeningen ontvangen door doelbewust en regelmatig met elkaar gezinsavonden te houden?

Leidsters en leraressen van de zustershulpvereniging dienen zich af te vragen: Hoe kunnen wij de vrouw en moeder helpen zodat ze haar waardige rol in het goddelijke proces van het moederschap begrijpt? Hoe kunnen wij haar helpen van haar huis een plaats van liefde en leren, een toevlucht en oord van beschaving te maken? Hoe kunnen wij haar versterken zodat zij de extra leidinggevende rol op zich kan nemen als haar man van huis is, of als de vader ontbreekt?

Leiders en leidsters, leraren en leraressen van hulporganisaties voor jongeren dienen zich af te vragen: Hoe kan ik deze jonge mensen helpen, zodat ze hun ouders liefhebben en gehoorzamen, ze eren, en thuis hun steun geven aan de verantwoordelijkheden van het gezin? Hoe kunnen wij vergaderingen, lessen en activiteiten indelen, zodat voorkomen wordt dat de verstandhouding en taken

thuis in de war worden gestuurd en er tijd overblijft voor activiteiten met het gezin?

Onze belofte het evangelie thuis te leven, dient de duidelijke boodschap te worden van elk programma van de priesterschap en hulporganisaties. Als het nodig is dienen enkele activiteiten, die de aandacht van gezin afleiden, te worden geschrapt.

Wij denken aan al onze leden die alleen wonen of in een gezin waarvan niet alle leden zich houden aan de beginselen van het evangelie. Wij moedigen ze aan bij elkaar te komen en in groepjes de gezinsavond te houden, deel te nemen aan plaatselijke activiteiten voor alleenstaanden en dezelfde doeleinden tot stand te brengen, er altijd naar te streven de familiebanden met de ouders, broers en zusters en andere verwanten, te versterken.

Daar de plaatselijke kerkleiders er voorzichtiger voor zorgen dat er tijd overblijft die het gezin gezamenlijk door kan brengen, zeggen wij tegen de ouders en de kinderen: 'Kom weer thuis.' Ouders dienen minder tijd door te brengen in clubs, met bowlen, diners en gezellige bijeenkomsten, en meer tijd met hun kinderen. Jongemannen en meisjes moeten hun schoolplichten en ontspanningsactiviteiten in evenwicht houden, deelnemen aan de activiteiten van het gezin en een behoorlijk gedeelte van hun tijd thuis doorbrengen.

Allen moeten eraan meewerken, dat thuis een plaats is waar wij graag vertoeven, een plaats is waar geleerd en geluisterd wordt, een plaats is waar elk lid wederzijdse liefde, steun, waardering en aanmoediging vindt.

Ik herhaal dat ons succes, zowel persoonlijk als van de gehele kerk, grotendeels bepaald zal worden door de wijze waarop wij het evangelie thuis leven.

Genealogie

Een belangrijk onderdeel van het evangelie leven, is bezig zijn met tempelwerk en genealogie. Wij weten heel goed dat de geestenwereld gevuld is met de geesten van mannen en vrouwen die erop wachten dat u en ik voor hen bezig zijn. Het is een belangrijke taak die de Heer op onze schouders heeft gelegd, één, die wij niet kunnen omzeilen, één, die ons in gevaar brengt als wij haar niet uitvoeren. Wij hebben het Genealogisch Bureau gevraagd de werkwijze te vereenvoudigen. Zij hebben geantwoord en wij hebben hun aanbevelingen na grondig onderzoek goedgekeurd. Leden van de kerk kunnen nu de tweede mijl gaan bij genealogisch werk door van de plaatselijke microfilms namen over te nemen. Dit kan er veel toe bijdragen dat het volledig gebruik van onze tempels wordt versneld en het werk voor de doden in het algemeen wordt verhaast. Wij prijzen daarom deze extra kans voor de kerkleden om hun genealogie en tempelwerk te verrichten, aan.

Zending

Wij zijn de talrijke zendelingen, die vanaf het begin der tijden bekeringswerk hebben gedaan zeer dankbaar. Zij doen reeds zesduizend jaar bekeringswerk. De zendelingen van thans hebben met hun leeftijdsgenoten evenveel bekeerlingen gemaakt als bijna een halfmiljoen zendingsjaren tesamen. In die halfmiljoen jaren gezamenlijk onderwijs is veel gebeurd. Adam en Eva waren in de hof van Eden. Kaïn benam zijn broer, Abel, het leven. Noach hielp zijn gezin door de zondvloed. De beschaving verhuisde van de Mississippi-rivier naar de berg Ararat. Abraham leerde de Egyptenaren astronomie. Mozes leidde de kinderen van Israël door de Rode Zee. Lehi leidde zijn mensen naar het beloofde land. Columbus ontdekte Amerika. De Ame-

rikaanse revolutie gaf dit land zijn vrijheid. Joseph Smith, de profeet, was het instrument dat het evangelie herstelde.

De zendelingen dopen nu zo'n 160.000 tot 170.000 mensen per jaar. Vele jaren geleden brachten zij 100.000 Scandinaviërs, Britten, Duitsers en anderen naar Zion in 286 zeilschepen. Ze staken de oceaan over tot aan de Mississippi-rivier en een groot aantal van hen ging de rivier op tot aan St. Joseph. Daarna gingen ze voortdurend westwaarts in karren en later met de trein. De kerk is fenomenaal gegroeid - van zes leden tot vier miljoen. Daar de kosten voor een zending nu ongeveer \$1872 per persoon per jaar bedragen, dragen zij thans gezamenlijk door hun dienstbetoon \$ 5.000.000 per jaar bij, plus nog andere incidentele kosten die gepaard gaan met zendingswerk. Wij zijn trots op dit dienstbetoon.

Bijna 4000 jongens uit landen buiten de Verenigde Staten geven gehoor aan de oproep om zendingswerk te verrichten. Wij dienen er voortdurend naar te streven een diepgaande en uitgebreide kennis te verkrijgen, van waaruit de Heer ons kan inspireren tot spreken. Want Hij maakte bij monde van de profeet Joseph Smith aan ons duidelijk wat onze taak is in verband met het prediken van het evangelie.

De Heer zegt: 'Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan zult gij, indien gij dit verlangt, Mijn Geest en Mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen' (LV 11:21).

Wij bereiden ons daarom voor om het in onze eigen taal te vernemen.

De grote meerderheid van de zendelingen die de talen nu spreken, hebben deze geleerd door hard te studeren, daar dit vereist werd. 'Want te dien dage zal het

geschieden, dat een ieder de volheid van het evangelie in zijn eigen tong, en in zijn eigen taal zal horen door hen, die tot deze macht zijn geordend door de bediening van de Trooster, Die op hen voor de openbaring van Jezus Christus is uitgestort' (LV 90:11).

Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen.

En de arm des Heren zal worden geopend; en de dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden; . . . Maar opdat ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken' (LV 1:2, 14, 20).

Laten wij niet vergeten dat de koningen, regeerders, machthebbers en vooraanstaande personen, ook naar dit evangelie moeten luisteren, en wij brengen het evangelie aan hen en spannen ons voor hen in het bijzonder in.

Ontwaakt, o koningen der aarde! Komt, o komt met uw goud en uw zilver Mijn volk te hulp naar het huis der dochteren van Zion' (LV 124:11).

Als twee miljoen gezinnen verenigd met hun kinderen elke dag 's morgens en 's avonds willen bidden, zal de Heer, die luistert, deze gebeden verhoren. Wij bidden voor de natiën der wereld, dat hun leiders de harten zullen verzachten en de zendelingen zullen ontvangen om aan hun volk vrede, liefde, vreugde en kennis van de Heer te brengen.

Wij hebben nu broeder David M. Kennedy als bijzonder afgezant. Hij zal in de gehele wereld als bijzonder afgezant optreden om nieuwe zendingen voor te

bereiden. Zijn samenwerking met de werelddnaties in het kabinet van de president, en zijn algemene ervaring, maken hem daarvoor zeer geschikt. Met de hulp van broeder James E. Faust, internationaal zendingspresident, hopen wij de deuren van andere landen te openen.

*Badt gij in de naam des Heren, . . .
nacht wordt dag door uw gebed. . .
denk toch aan 't gebed.*
(Zie *Heilige Lofzangen* nr. 45.)

Komt, gij keizers, koningen en staats-hoofden, en draai de sleutel om. Onze zendelingen zullen krachtige afgezanten zijn voor uw land. Zij zullen u vrede, vreugde, en een gelukkig, tevreden volk brengen. Open alstublieft uw deuren.

En aldus werd het Evangelie sedert den beginne gepredikt, verkondigd door heilige engelen, die uit de tegenwoordigheid van God werden voortgezonden, en door Zijn eigen stem, en door de gave des Heiligen Geestes.

En aldus werden alle dingen door een heilige verordening op Adam bevestigd, en werd het Evangelie gepredikt, en een besluit uitgezonden, dat het in de wereld zou zijn tot haar einde; en het was also. Amen' (Mozes 5:58-59).

Als wij ons zendingswerk verrichten, leren ruim 25.000 zendelingen dat het evangelie overgedragen wordt met hun getuigenis. De Heer legde dit uit in LV 62:3:

Niettemin zijt gij gezegend, want het getuigenis, dat gij hebt gegeven, is in de hemel opgetekend, opdat de engelen het mogen zien; en zij verheugen zich over u, en uw zonden zijn u vergeven.' Onlangs ontvingen wij een aanzienlijke cheque van een moeder. Haar zoon die het geld had opgespaard voor een zending, was het slachtoffer geworden van een ongeluk op de snelweg en had het leven verloren:

Ik heb het gevoel dat het niet goed zou zijn als ik dit geld voor mijzelf zou gebruiken, daar mijn zoon het had gespaard om op zending te gaan. Hij en zijn vader zijn drie jaar geleden gedood, hij was 17. Het was een verschrikkelijk ongeluk.

Ze gingen elanden jagen, en een grote tankwagen reed erg hard in hun baan van de weg en raakte ze. . .'

Wat een voorbeeld van liefde en onbaatzuchtigheid! Geschat wordt dat wij sinds 1830 ongeveer 250.000 zendelingen hebben uitgezonden, die onbaatzuchtig hun tijd hebben gegeven voor zendingswerk. Ik wil ook mijn waardering uitspreken voor de leden van de kerk, die zo geweldig hebben gereageerd op onze oproep om hun schreden in het zendingswerk en ook op andere plaatsen, te verlengen. Wij hebben nu 156 zendingsgebieden - het grootste aantal dat we ooit hebben gehad. Ik wil u mijn grote waardering laten weten voor alles wat er gedaan is. Ondersteun, vergroot zelfs de stuwkracht die nu over het oppervlak der aarde gaat.

Er zijn 38.000 jongens die 19 zijn en nu op zending behoren te zijn, maar dat niet zijn. Er zijn 114.000 priesters die zich nu op zendingswerk dienen voor te bereiden, dat nog één tot drie jaar op zich laat wachten. Er zijn nu 83.000 leraren van 14 en 15 jaar die nog vier en vijf jaar van hun zending af zijn; 78.000 diakenen van 12 en 13, die reeds beginnen te sparen en over zes tot zeven jaar gereed zullen zijn voor zendingswerk.

Ik heb voorheen reeds een gedeelte geciteerd van mijn patriarchale zegen die ik van Samuel Claridge heb ontvangen: 'U zult het evangelie aan veel mensen prediken, maar meer in het bijzonder aan de Lamanieten, want de Heer zal u zegenen met de gave van talen en de macht om de beginselen van het evangelie duidelijk af te schilderen voor dat

volk. U zult ze georganiseerd en voorbereid zien om als een bolwerk rondom dit volk te staan en de engelen van God zullen met u zijn en u vertellen wat u moet doen als u in zeer beproefde omstandigheden geplaatst bent, want u zult de dag zien dat de wraak van onze vijanden tegen dit volk zeer groot zal zijn. Maar samen met anderen zult u naar voren treden en de macht hebben in hun midden (van de vijand) verwarring en rampen te stichten. Daarom zeg ik tot u, broeder Spencer, wees voorspoedig in de dagen van uw jeugd en beschermd tegen alle zonden en verleidingen waarvan u blootgesteld kunt worden opdat u met reine handen en een zuiver hart voor uw hemelse Vader zult staan.'

Toen ik deze zaak besprak met broeder Boyd K. Packer, die zeer geïnteresseerd is in het programma voor de Lamanieten, ontdekte ik dat wij nu bijna een half miljoen Lamanieten in de kerk hebben, 316.000 in Amerika en 94.000 op de eilanden in de oceaan. Het maakte ons zeer trots en gelukkig te ontdekken dat de zaak vooruitgang maakt.

Veel leden zenden mij met kerstkaarten en ik dacht dat het u zou interesseren om te vernemen hoeveel van de zendelingen Lamanieten zijn. Wij hebben een groot aantal fijne jonge mannen en vrouwen. Wij krijgen veel kaarten uit zendingsgebieden met foto's van al hun Lamanietische zendelingen - in feite van al hun zendelingen. Ik zal u enkele laten zien. Ik kan me nog herinneren dat wij heel weinig Lamanieten als zending hadden, u kon ze bijna op de vingers van een hand tellen - en niet alleen de zendelingen maar ook de leden die Lamanieten waren.

Het leven is veranderd, de omstandigheden zijn veranderd. De Heer zegent het werk. Is iets onmogelijk voor de Heer? U zult zich herinneren dat de engel die vraag stelde aan Abraham en Sara toen

hen op hoge leeftijd een zoon werd beloofd wiens nageslacht even talrijk zou zijn als het zand van de zee. Nu, zo zal het ongeveer gaan als wij al deze mensen onder de jurisdictie van de kerk krijgen en er blij mee zullen zijn.

Door al ons werk en met het beperkte aantal zendelingen dat wij hebben, doopten wij dit jaar op de normale wijze 167.939 mensen. Als wij het aantal zendelingen verdubbelen kunnen wij gemakkelijk het aantal bekeerlingen vermenigvuldigen en de Heer kan nog veel meer methoden vinden om het succes van het zendingswerk te vergroten.

Ik heb er volledig vertrouwen in dat het werk sneller zal gaan, zich aanzienlijk zal verhaasten, en met meer zendelingen en in meer landen. President Wilford Woodruff heeft dit gezegd: 'Deze kerk zal Noord- en Zuid-Amerika bedekken, ze zal de wereld bedekken.' (Zie *The Discourses of Wilford Woodruff*, geselecteerd door G. Homer Durham, uitgegeven door Bookcraft te Salt Lake City in 1946, blz. 144-145.)

En president Brigham Young merkte op: 'Zion zal zich uiteindelijk over de aarde uitbreiden; er zal geen plekje of hoekje op aarde zijn, of het zal Zion zijn.' (*Discourses of Brigham Young*, geselecteerd door John A. Widtsoe, uitgegeven door Deseret Book Co. te Salt Lake City in 1954, blz. 120.) Broeders, het is heerlijk u hier te zien en met u voor deze grootse zaak te werken. Ik wil ook zeggen hoezeer ik mijn beide raadgevers waardeer die de Heer voortdurend dienen, evenals de Raad der Twaalf. Wij vergaderen elke week in de tempel. Wij zijn zeer ernstig als wij in de tempel zijn en bezig zijn met het werk van de Heer. Wij trachten voortdurend nieuwe wegen en middelen te vinden om op de gehele wereld de mensen te bereiken, en ze daarna op te leiden en te onderwijzen.

Wel, ik heb een getuigenis van het evangelie, en ik weet dat de Heer wil dat dit werk gedaan wordt, en ook wij willen dat het gedaan wordt - wij zullen het doen, doen op een wijze zoals het nog nooit is gedaan, met grote haast. Moge de Heer u zegenen, broeders en zusters, in het werk dat u zult doen, zodat u goed voorbereid zult zijn voor het werk dat u straks te wachten staat. God zegene u, vrede zij met u. In de naam van Jezus Christus. Amen.

